Κυρία καὶ Κόσμος

τοῦ Ὀλυμπίου Βήματος

Ἀθῆναι
25
Δεκεμβρίου 1927

Διευθυντὴς
Κ. Ἀθάνατος

Ἔτος Α' — Ἀριθ. 42

... Μιὰ φεταμοῦδα νάμουνα!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΚΙΝΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΛΤΗΝΟΥ

ΣΥΝΔΡ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΔΡΑΧ. 150
ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧ. 2,50

Η ΚΥΡΙΑΚΗ
"ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ,,

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
£ 0.10
ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΕΝ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΥΠ' ΟΨΙΝ
ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΧΕΟΠΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ Ο Ο ΑΡΘΟΥΡ ΓΟΥΕΪΓΚΑΛ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβα ταχυδρομικῶς μίαν ἀγγελίαν ποὺ μὲ εἰδοποίει περὶ τῆς ἐκδόσεως κάποιου βιβλίου περὶ τῆς μεγάλης Πυραμίδος, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται ὡς «οὐράνιον ἀγγελμα» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ ἀνακοδομήσας τὴν μεγάλην πυραμίδα εἶνε αὐτὸς αὐτὸς ὁ Παντοδύναμος, καὶ ὅτι αἱ καταμετρήσεις καὶ αἱ διαρρυθμίσεις τῶν θαλάμων τῆς ἀποκαλύπτουν σπουδαῖα χαρακτηριστικὰ τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως, ὡς καὶ τὰ σπουδαιότερα ἐπιστημονικὰ γεγονότα διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ κόσμου, καὶ τὰς κυριωτέρας χρονολογίας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ἐλευθέρου Ἰρλανδικοῦ Κράτους.

Δὲν δύναμαι νὰ δώσω ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ βιβλίου διότι ἡ σχετικὴ ἀγγελία ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ περιῆλθεν εἰς τὸ βασίλειον τῶν ἠλησμονημένων χαρτιῶν. Ἄλλως τε ὅλοι γνωρίζουν ὑποθέτω, ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς τάφος τοῦ Φαραὼ Χέοπος περιέχει πάντοτε εἴδους καταπληκτικὰ μυστικὰ ποὺ κατά τινας ἐνῷ παραμένουν ἀκατανόητα διὰ τοὺς μύστας τῆς ἐπιστήμης χρησιμεύουν ὡς ἀποκαλύψεις διὰ τοὺς ὀπισθοποδιστὰς τῆς θρησκείας.

Ὁπωσδήποτε ἡ μεγάλη αὐτὴ πυραμὶς ἡ ἐντελῶς ἄθικα διὰ τοὺς συμβολισμοὺς τοὺς ὁποίους τῆς ἀποδίδουν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ καταπληκτικὸν, μοῦ δίδει μίαν εὐκαιρίαν νὰ γράψω ἕνα κοινοῦρχο πέταγμά μου σὴν ἀρχαιότη α.

Ὁπωσδήποτε δὲν ξαναγυρίζω ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀνατρέψω τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συγγραφέως διὰ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ὁποίου ὠμίλησα. Προτίθεμαι μόνον νὰ πάρω τὸν ἀναγνώστην μαζύ μου πάνω στὸ μαγικὸ τάπητα, νὰ περάσω ξουνά, θάλασσες καὶ αἰθῶνες καὶ νὰ ἔλθω στὴν πόλι τῆς Μέμφιδος ὅπου θὰ ξαναδρεθοῦμε στοὺς ἡλιολούστους δρόμους τῆς ἕνα πρωὶ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2770 π. Χ. ἤτοι τρία ἔτη πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς μεγάλης Πυραμίδος. Θὰ ὑποθέσωμεν ὅτι μᾶς φιλοξενεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέους ἐπιθεωρητὰς τοῦ ἔργου, ἕνας σωματοῦδης γηραιὸς κύριος, ποὺ φορεῖ μόνον ἕνα ροῦχο στὴ μέση του. Ἔχει γκρίζα μαλλιά, τὸ πρόσωπό του εἶνε φρεσκοξυρισμένο καὶ στὰ χέρια του φέρει ἕνα ψηλὸ μπαστοῦνι. Δὸ.αθε νὰ δῆτε τὸ ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐτοῦ τοῦ κυρίου στὸ περίφημο ἀγάλμα τὸ γνωστὸν ὡς τὸ τοῦ Σὲχ - Ἐλ - Μπελὲνὶ ἤδη εὑρισκομένου εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Καΐρου ἂν καὶ τὸ πρόσωπον ποὺ παριστᾷ ζοῦσε δύο ἐποχῆς τοῦ Χέοπος.

Ὁ Σὲχ - Ἐλ - Μπελὲνὶ ὁ ὁποῖος ἐπεστάτησε εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ Χέοπος.

[Ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μουσείου τοῦ Καΐρου].

Ὁ φίλος μας μὲ τὴν παρεμιμόδη ἐφένειαν τῶν Αἰγυπτίων μᾶς ὑποδέχεται χαιρομελῶν ἐνῷ κάθηται σ' ἕνα κινητὸν φορεῖον ποὺ τὸ ὑποβαστάζουν τέσσαρες ἰσοῦς ὦμους Φυσικὰ φορεῖον καὶ σ' ἐμᾶς παρέμοια καθίσματα ποὺ νὰ μὴν λυποῦμεθα γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὸ ὅτι κάσαμε τὰ θεάματα καὶ τὴς ἀνέσεις τοῦ 1927.

Προχωροῦμε στὴν ἔρημο γιὰ νὰ δοῦμε στὸ Ἰκχόν «τὸν ἔνδοξον θρόνον» αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς Πυραμίδος. Καὶ ὁ πρωϊνὸς ἥλιος μᾶς φωτίζει ἐκ τῶν ὀπισθεν καθὼς κινοῦμεθα πρὸς δυσμὰς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ διὰ τῶν πεδιάδων πρὸς τοὺς χαμηλοὺς λόφους τῆς ἄμμου καὶ τοὺς ἀγροὺς βράχους ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ὁρίζοντά μας.

Ὁ σκονισμένος δρόμος μᾶς φέρει πρὸς τὴν ἔρημον. Καὶ τώρα ἐδῶ μοναχὰ μιὰ ἄσπρη πυραμίς, κτισμένη σὲ σειρὲς μεγάλων ραθιμίδων, μᾶς ἐμφανίζεται ἀκλόνητος μπροστὰ στὸ γαλάζιο οὐρανὸ, ὀρθωμένη πάνω ἀπὸ τὴ χρυσίζουσα ἄμμο ποὺ ἁπλώνεται ὅσο φθάνει τὸ μάτι πρὸς βορρᾶν, νότον καὶ δυσμάς.

Εἶνε ἡ τελευταία κατοικία τοῦ Φαραὼ Θέζερ ποὺ πέθανε ἑκατὸ χρόνια πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας. Καὶ ἐτὰν μᾶς ξεφεύγουν ἐπιφανήματα ἐκπλήξεως γιὰ τὰς τερατσίας τῆς διαστάσεως, ὁ συνοδός μας μὲ χαμογελᾶ μὲ ἐπιείκεια, καὶ μᾶς δείχνει μὲ τὸ χέρι του πρὸς βορρᾶν, σ' ἀπόστασι 9 μιλλίων ὅπου ὀρθώθται ἄλλη μονοκιγκὴ πυραμίς. Εἶνε τὸ Ἰκχὸν μᾶς λέγει. Καὶ ἐξαπλωνόμεθα στὰ καθίσματά μας, εὐτυχισμένοι μὲ τὸ μπάτη ποὺ μᾶς φέρνει ἡ μακρυνὴ Μεσόγειος.

***

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μας ἐρωτήματα εἶνε, γιατὶ ὁ Φαραὼ ἐξέλεξεν αὐτὴν τὴν ἰδιαίτερη θέσι, δέκα μίλλια μακρὰν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν του ὡς τὸν τόπον τοῦ τάφου του, καὶ ὁ συνοδός μας ἀπαντᾷ: Πρῶτον ὑπάρχει ἐκεῖ ἀρχὴ οἱ τάφοι εἶχον τὴν μορφὴ πηγαδιοῦ μὲ ἕνα σωρὸ ἄμμου πὼ τὸ ἐκάλυπτε. Ὅταν ἀρχίσαν νὰ γίνωνται οἱ λίθινοι τάφοι. Ἄρχισε νὰ σκιάζεται μὲ ἕνα κτίσμα κωνικοῦ σχήματος. Κατόπιν τὸ κτίσμα αὐτὸ ἠθξενε εἰς ἔκτασιν καὶ ὕψος μὲ διαδοχικὰ τετραγωνα ἢ τρίγωνα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, μέχρις οὗ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πυραμίδα τοῦ Θέζερ. Ἡ ἐξέλιξις λοιπὸν ὅτε σχῆμα τῆς πυραμίδος ἦταν πολὺ φυσική.

Κατὰ δεύτερον λόγον, ὁ πάρχει ἡ ἑρμπέτρα τοῦ ἡλιου στὸν Νεὸν τοῦ Ὀν. Ὁ μεγάλιθος αὐτὸς ἔχει τὸ σχῆμα μικρᾶς πυραμίδος; ὁνομαζόταν τὲ Μπενμπὲν καὶ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς ἐξέλιξιν τοῦ ἀρχικοῦ σωροῦ τῶν λίθων ποὺ ἐχρησιμοποίουν στὸν βωμὸν οἱ λάτρεις τοῦ ἡλίου. Οὕτω ὁ Φαραὼ κατασκεύασε τὸν τάφον του στὸ σχῆμα τοῦ Μπενμπὲν, γιὰ νὰ καταστῇ καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ συμβόλου τοῦ Θεοῦ ἡλίου, ποὺ εἶνε ὁ πρόγονός του καὶ ὁ προστάτης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

***

Πότε ἤρχισεν ἡ ἐργασία σ' αὐτὴν τὴν μεγάλην πυραμίδα; ἐρωτῶμεν. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἤρχισεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Φαραὼ (ἤτοι τὸ 2780 π. Χ.) ἤτοι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Ἀλλὰ μᾶς προσθέτει ὅτι ἐργάζοντο μόνον τρεῖς μῆνας τὸ ἔτος καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πλημμυρίας τοῦ Νείλου, ἤτοι ἀπὸ τὸν μέσον Ἀδγούστου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Νοεμβρίου ὅπότε θὰ ἠδύναντο νὰ ἐργάζωνται οἱ ἐργάται χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος διὰ τὴν γεωργίαν.

Κατὰ τοὺς ἑννέα ὀπολοίπους μῆνας, δέκα χιλιάδες λιθοτόμων ἐργάζοντο γιὰ νὰ ἀποσποῦν ὁ χολίθους ἀπὸ τοὺς λόφους ποὺ ἔκειντο στὴν ἀνεπέρχν ὄχθη τοῦ Νείλου καὶ τοὺς ἐπλησίαζαν στὴν ὄχθη γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν κατόπιν ἐκ κόλως. Κάθε πλευρὰ τῆς πυραμίδος ἔχει 755 ποδῶν μέτωπον στὴ βάσι του. Ὁ ἐπιθεωρητὴς μᾶς προσθέτει ὅτι χρησιμοποιοῦνται 10 000 ἄνθρωποι τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἐφιάζοντο εἴκοσι χρόνια καὶ ἐφ' ὅσον 30 ἄνθρωποι ἐτοποθέτουν ἕνα ὀγκόλιθον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν του, ἐτοποθετοῦνο 300 τοιοῦτοι τὴν ἡμέρα. Σὰς 100 μέρες ἐτοποθετοῦντο 30.000 ὀγκόλιθοι ἤτοι 300 ἢ 350 τὴν ἡμέραν.

***

Ἡ ὅλη ὀργάνωσις τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήθησαν 100.000 ἄνδρῶν ὑπῆρξε θαυμαστή. Καὶ τώρα τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐργασίας ἀπαιτεῖ περισσοτέραν τέχνην παρ' ὅλαι αἱ προγενέστεραι φάσεις τῆς. Ὁπωσδήποτε, λέγει, ἐλπίζω εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι θὰ τελειώσῃ. Καὶ βέβαια ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ συντομα διότι ὁ Φαραὼ μας θὰ βασιλεύσῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη.

Ἡ μαρμαρὰ τῶν κρομμύων καὶ τοῦ σίτου ποὺ εἴρωτα σι ἐρτᾶται ἔφθανεν ὡς ἐκεῖ ποὺ εὑρισκόμεθα. Εἶναι ἕνα θορυβῶδες εὐτυχισμένο πλῆθος καὶ ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος ἀπ' τς φωνὲς καὶ τὰ γέλοια των. Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ἐπιθεωρητὰς των χειρονομοῦν μὲ τὰ μαστίγια των, ἀλλὰ δὲν φαίγεται νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν στ ς πλάτες τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ μάλλον γιὰ νὰ ἀστεῖζονται.

Ἀλλ' ἡ θεία σημασία τῶν διαιμτρημάτων τῆς πυραμίδος, ἐρωτῶμεν τὸν συνοδόν μας; καὶ ὁ μυστικιστὴς προσανατολισμὸς τῆς πρ ς τὰ ἄστρα καὶ ἡ συμβολική τῆς ἔννοια περὶ τῆς πώσεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ ἐν συνεχεία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

«Δὲ βαρι.ἐστε, μοῦ ἀπήντησε. Σὰν πρακτικὸς Αἰγύπτιος ἐγέλασα. Ἀναγείρων τ ι μεγαλοπρεπὲς τοῦτο μνημεῖον ὁ Φαραὼ ἐνήργησε ἔχων ὑπ' ὄψει του μόνον τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν τῆς Αἰγύπτου στὸν κόσμον, ἐν ῷ συγχρόνως ἐτροφοδότει καλὰ ἕνα μέγαν ἀξιῶμὸν ὑπηκόων του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πλημμύρας. Δὲν ὑπῆρχον παρόμοια.

—Καὶ ἐὰν μοῦ λέτε, μᾶς ἐρωτᾷ ὁ ἐδηγός μας, ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀδάμ; Ποτὲ δὲν ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν.»

ΑΡΘΟΥΡ ΓΟΥΕΪΓΚΑΛ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ πελάτης: Μπορεῖτε νὰ μὲ βεβαιώσετε, αὐτὸν λόγο τῆς τιμῆς σας, ὅτι τὸ παπλοῦν αὐτὸ δὲν περιέχει πουρὶ μόνο μαλλί;...

Ὁ ἔμπορος: Ὄχι... Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ... Τὰ κουνελάκια του εἶνε κακοκόλλια!

***

— Τί θὰ πῇ, μπαμπά, «κάνω χρωματίσεις»;

— «Κάνω χρωματίσεις», παιδί μου, θὰ πῇ νὰ βάλω, π. χ., τὸ ἀεροπλάνο μου στὴν ταξὶ τοῦ παπαλουσοῦ μου, καὶ νὰ ἀρχίσω νὰ ἀνεύσεις μου νὰ μοῦ πάρουν... τὸ σπιτάκι!

Η Κυριακή τοῦ "Ἐλευθέρου Βήματος,

Ἀθῆναι
25
Σεπτεμβρίου 1927

Διευθυντὴς Κ. Ἀθάνατος

Γραφεῖα: Πλαδίου 31

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ ΚΟΥΪΝΤΕΣ

ΙΣΑΝΤΡΟΥ ΑΡΙ

Ἔβγαζα σκωθῆ ἀπὸ μιὰ βορειὰν ἀρόσεια. Βδομάδες ὁλόκληρες εἶχα μείνει στὸ κρεβάτι, κοιτάζοντας μὲ τὶς σελφκὲς μου, μὲς στὸ θαμπὸ σούρουπο... Πόσος καιρὸς νάχε περάσει ἔτσι;... Δὲ θυμόμουν πιά. Ἀπ' ὅλες τὶς ἀτελειοτες αὐτὲς ἡμέρες τῆς ἀρρωστείας, δὲ μοῦχεν ἀπομείνει παρὰ μιὰ ἀντύπωση σωστῆς σηνομλήματα ἔλαμφε πίσω ἀπὸ τὶς πόρτες, περασιτιμένα στεῖς μύτες τῶν παπουτσιῶν ἔξω στὰ διάδρομο, καὶ μὲς στὸ δωμάτιο, ἐκεινές σκιὲς ποὺ κυκλοφοροῦσαν σὰν ἀγαπημένα φαντάσματα, ἀνάμεσα στοὺς σεναγμοὺς μου.. Κ' ἔτσιμη' ὁ γεμάτος κρότος κάποιου πυροβόλου ποὺ ἀποθέτουν ἀπαλὰ στὸ ἐμπέζι, τὸ ἐξεπατοιτιοῦ καὶ σωστεμὶ βλέμμα τοῦ μπαρκορομένου γιατροῦ —«Ἀ' ὅστερα, πολὺ καὶ πάντα, ἡ πλήξη, οἱ ἀλκατὲς γρίλιες τὸ σουρουπο...

Ἡ Ρίτα εἶχε σταῖλει δυὸ φορὲς νὰ μάθῃ νέα μου. Λίτο ὅρως τὸμπαθα ἀρχόταρα, στὴν ἀνάρρωση. Ἀ, ἡ ἀνάρρωση... Εἶχε ἀναγορίσει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τότε, ὁ θερμὸς ἥλιος τοῦ Σεπτέμβρη μὲ τὶς γίλιες δυὸ τοῦ φασσεσεις... Ἀνάνεια βαθιά, καὶ νὰ κρατόνουσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ στὴ ζωή... Ἀ, ναί. Ἡ ἀνάρρωση εἶνε μιὰ μορφὴ τῆς εὐτυχίας.

Τὴ δεύτερη φορὰ, ἡ Ρίτα εἶχε σταῖλει κ' ἕνα γράμμα. Μοῦ τόφερεν στὴ βεράντα, ὅπου περνόσα ξαπλωμένος στὴ σαῖζ-λόγκ μου. Δὲν ἔλεγε τίποτε αὐτὸ τὸ γράμμα, δὲν εἶταν παρὰ δυὸ τρεῖς φράσεις γραμμένες βιαστικὰ μὰ τὸ μολύβι—κι ὅλες, οἱ κοινότατες αὐτὲς φρασοῦλες κλείναν μιὰν ὁλόκληρη ζωή, μέσα τους...

«Δὲν τόλεσεν νάρθῃ μονάχη μου. Φόντισε, γρήγορα νὰ σηκωθῇς. Ἀνησυχῶ τρομερά. Περμένω τέλεψης σου—ἢ κολότερα σένα τὸν Ἴδιο Κύριε! Ἀν γίνῃς κολὺ γρήγορα. Ὅλη τὴν κάρβα τὴν περνῶ στὸ θέατρο, μὰ τὴ σεναιθιμένη μου ἀγάπε. Κοῦ κοιμβεῖτεβρα γιὰ σένα». Ρίτα.

«Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνῶ στὸ θέατρο...» Ἔφη μοῦγκρε. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὲ βασανίζῃ ἀκόμη ἡ πολὺ ἀνησυχία;... Δὲν εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασή μαζὶ μὲ τὴν ἀρῶστειά μου, νὰ μοῦ φύγουν κ' ἔλλες οἱ τορμεντατιοὺς; Θέρμες καὶ νὰ ξαναγεννηθῶ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ...

***

Ἐπέρασεν ἔτσι μὰ βδομάδα ἀκόμη.

Τέλος, ἔφθασεν ἡ μέρα ποὺ θάβγαινα ἔξω. Κυτὰ τὴς ἐντεκάμισῃ ξεκίνησα. Ἔξω, χαρὰ θεοῦ. Ὅλα εἶχαν πάρει μιὰν ὄψη γαουστικιὰ, σὰ νὰ γιορτάζουν τὰ αὐτὰ μαζί μου... Δὲν εἶταν φθινόπωρο' εἶταν ἄνοιξη, μιὰ μέρα ἀνοιξιάτικη γνάτη ἐλαῖδες καὶ φῶς!.

Περιπατοῦσα ἀργὰ, ἀπολαύνοντας βαθειὰ τὴ γλυκιὰ ὀρσοσία. Εἰμουνα τόσο ἀνόμαλος, θὲ μου. Ἐβλέπεζα ἀσκοπα, κατιτζέντας.

Κι ἄξαφνα, ὅλχος ἡ τὸ καταλάβω κι ἐγὼ κῶς, βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ θεατράκι. Τόσο τὸ κολύτερα... Ἀεροῦσα γιὰ κόσμο, ἤθελα νὰ βρεθῶ μιὰν ὥρα ἀχάστεια στὸ σγκεμμένο περιβάλλον... Θὰ εἶχαν πρόβες τώρα! Ἀκουγα φωνὲς μέσα δυνατὲς σκῆνῆσεις, σοβαρὰ-φέρτες. Ἡ δυνατὴ κι ἥτανη φωνὴ τοῦ Ἀπόστολου ἐχρόκιζε μὲσ' ἀτ' τὶς ἄλλες. Σταμάτησα. Τὴ φωνὴ τῆς Ρίτας, ὅμως δὲν τὴν ἄκουγα... Γιατί, ἄραγε;

Μέσα στὸ θέατρο, μόλις μὲ εἶδαν, φωνές, χαιρέ, λυδυοσσιμοῦ. Ἡ κυρία σταμάτησε. Ὁ Ἀπόστολος γοντρὸς κιθῆς εἶταν, κοιταχτόθησε σὰ μπάλα ἀπὸ τὸ πιλοσκάνδο' στὴν πλατεία. Δοκίμασε; σχεδιάματα χρώματ...

Χαιρετήσαμε. Τόσος ἐνδοσιασμὸς, τόση ἀγάπη, σ' ὅμως κατέκιαζ ἀπὸ τοὺς κοιλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους δε θάχα, σφιχτὰ, ἐνδιαφερθῇ νὰ μάθῃ τὶ γνώμαν τόσον καιρὰ.. "Ἐφερεν νάρθω ὁ Ἴδιος γιὰ νὰ τοὺς τὸ πῶ—καὶ γιὰ νάντιλφεῦσῃ ἐσοῦτος ὅσος θὰ εἶχα λίγια. Λὲς εἶνε...

—Ἡταφὲς! Στὴν πρόβα, λόρδο! φόνοῦε ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τὴ σκηνὴ χτυπόντας τὶς παλάμες του.

Σιγὰ-σιγὰ, μὲ βαρυστεγνάμάρα, ξαναμφίσαν ὅλοι σὶς θέσεις του. Πάει κ' αὐτὸ... Δυνάτοι κάλα, δυνάτοι...' Ἠ παρουσία του δεκτνόθέφερε πολὺ.

—Ἐπιτέλη τὴ σιγὴ ἔνωσεν κάποιον νὰ μὲ χτυπᾷ σὴν πλάτη. Ἔγνωρα. Εἶταν ὁ Ἀντρέας, ὁ «πατερὰς» μου.

—Κολὲς τὸν «Λόρδο»! μοῦπε χαρωμένος. Περασιτικὰ... Σήμερα πρωτοχρήσεις!

—Ναί. Βέβαιος, σᾶ, πρωτοὺς θυμήθηκα.

—Κάτι... Ἔ μ ἐ ς... Πάει ἑπάνω μιὰ σιγιόβολα, —θγρουσι βλέπεις...

—Τὸ βλέπω...Μὰ δὲν θὲ ἀλλάξῃς, κωμῳένε! Βιβλιοθήκες!

—Ἔχω μέρος σὴ δεύτερη πρῶτη μόνο. Νὰ, τώρα... θὰ πετιχτῶ νὰ πάρω τὴ σιγὴ μοῦ κὶ γόρτσα. Κάπιε δῶ, σιὰ κιαγκιαῦ, σὰ περμένε μα.. Σὲ δέκα λεπτὰ θέρω πίσω...

—Καλά.

—Τρεῖβῃς μὰ κομβιὰ κάτω ἀπ' τὴ σιὰ, καὶ κάθισα. Ὁ Ἀντρέας, πρὶν ψήφει, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴ βιαρρεῖς πὼς σὶ ἔχασα... Ὅλο αὐτὸ τὸ δώσιη μα μελετοῦσα τὸ ρόλο μου σιὸ «Μαῦρο Διαμάντι...» Θὰ δῆς... Θὰ μείνῃς ἐνθουσιασμένος.... Μὴ ψήνεις... Θέλω νὰ σὲ δῶ...

***

Τὸ καρενεδάκι εἶταν ἔρημο. Σὴ γωνιὰ μονάχα μιρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι, εἶταν καθισμένος ὁ Μέτσος ὁ ἀντιγραφέας κ' ἔγραφε, μὲ κάπιο, σοφμένες πάνω σ' ἕνα πλέιο χαρτιό.

Παρόγγειλα ἕνιν καφέ. Τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου εἶχε ἀλλάξει. Εἶταν ἕνας ψηλὸς, κοκκινομάλλης. Ὅλα τώρα μοῦ φαινόντουσαν ἀλλιγμένα. Κι' ὅρως, ἐκεῖ, σιὸ καφενεῖο αὐτὸ, εἶχα κερδίσει μιὰν ὁλόκληρη ζωὴ, πρὶν ἀπὸ ἑξάμισι χρόνια...

Γιὰ τὴ Ρίτα δὲν μοῦχε μιλήσει κανείς. Λὲς καὶ εἶταν συνεννοημένοι μεταξύ τους ὅλοι, νὰ τοφεύγουν νὰ μοῦ ἀναφέρῃσν τόνομά της. Τί συνέβαινε τέλος πάντων;... "Ἤθελα νὰ μάθω, νὰ μάθω...

Καὶ νὰ λοιπὸν, θεέ μου, πάλι οἱ ἴδιες σκέψεις; οἱ ἴδιες ἀκοῦες μὲ ἐφιγνοῦσαν.. Κι ὅρως εἶχα σιωπῆ κιαλὰ, στὸ διάστημα τῆς ἀρῶστειας μου.. Εἶχοονα βιβλίαο πὼς εἶχα ἀπολυτοῦῃ ἀὐτὸ τὸ πολὺ τὸ πάθος.. Ἐλὰ, νὰ, σὲ τοῦτο δῶ τὸ καφενεῖο, εἶχα περάσει τὶς πιὸ μαῦρες μέρες τῆς ζωῆς μου. Βασανιζόμουν γιὰ ἕνα χαμένο, γιὰ ἕνα ἀγάπημα ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς, τὴ βασιλὶκὴ φίλαστα τῆς... Καὶ τώρα τὸ ἴδιο πράγμα ἀπὸ τὶς σταγόνες ὅλες αὐτὲς σιὸ ἀκόμα;... Νάταν τυλλάχιστον ἀλλιγμένο μιὰν ὁλόκληρη ζωή, μόνο ἀπὸ ἐκεῖ κάτι τὸ ἀκρόξενο σὴ μορφὴ τῆς καὶ σιὰ μάτια τῆς. Τὰ μάτια τῆς αὐτὰ εἶχα προσπαταφάσει ὅτιν τὴν εἶχα κρατοφυφίσει—σὲ κάτιο μπάρ, μεθυσμένη, μὲ κάποια ὀπωτεῖα παρέα.—Κάθε σιγιὴ ποὺ ζοῦσα κοστὰ τῆς, εἶταν κι' ἕνας ἐξευτελισμὸς γιὰ μένα... Κι ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ τὰ κατεβοῦθῶ...

Σὲ λίγο, ἤρθεν ὁ Ἀπόστολος καὶ κάθισε σιὸ τραπέζι μου. Τὸν ἐρώτησα μὰ «τὶς δουλειές».

—Ἔ, τίφρα κάτι γίνεται, μοῦ ἀπάντησε. Γρίσια, βλέπεις; ὁ κόσμος ἀν' τὶς ἐξῃρές... Τὸ διάνο σου ἔγρο, ξέρεις, τὰνεβάζοσμε τὴν ἄλλη Δευτέρα. Εἶσαι τυχερός. Πέφτεις μὲς στὴν ἐποχὴ τῆς δοκλεκάς... Σάμορσοις λοιπόν;...

Γιατί ὄχι... Θὰ κρίβεταιναν ὅμως σιὲς πρόβες;...

—Ἔννοια σου! Ἔρχομαι ἔξω μέρες πιρόστα μας, θὰ γίνουν δοῦλεκα πρόβες, πὸ θὰ τὲς ὀνοῦνα ὁ ἴδιος.. Ἐσὺ, δὲν ἔχεις νὰ ἀνδιαφέρῃς τίποτα... Τὴ «διανομὴ» μονάχα πρέπει νὰ κανονίσοῦμε... Ἀβρὸ τὸ πρωὶ, πρέπει νάρχῃς. «Ἀνάγνωσις...

—Καλά.—Ἔρχομαι κιαρόι...

—Τὸ βιβλίο μπορεῖς νὰ περάσῃς;

—Ναί. Θὰ προσπαθήσω νὰρθῶ τὸ βρῶ...

Τέλοιμα μὴ ὅμως! Ἡ γυναῖκα σου φοσιάζει ὁὰ πρωτήσῃ τὸν ἀγόνο φίλο...

—Βεβαίστατα! Κι' εἶνε μάλιστα ἔνθουσιασμένη μ' αὐτόν.. Λὲς κι' εἶνε κοπαδιὸς ἐπάνω τῆς. Λὲν ἀρδικεται ὅμως τώρα γιὰ τὴ Ρόζα...

—Τί;

—Ἐπιμένες πάνω τὰ παῖξῃ ἡ Ρίτα;..

—Γιατί τὸ ρωτᾶς αὐτό;

—Γιατί ὁ ὅλος πλουσίσεμα, σὴ μεταξὺ μὰ νέα πρόσωπα... Ἀκόμα πὸ ἄλλο ἡ ἀπαλὴ ἡ Ἀνθοῦλα.. "Ἐχει κιαὶ τὸ πιὸ ἀπαλὸ ἐπάνω τῆς. Τὴν πρόσοψις; Εἶνε σιὰ γρίφῃ μόνη ἐκείνη σκρῖβῃς πὸ ἀτέκεται τώρα ἀλλὰ σιὴ Ρόζα. Λὲς εἶνε ὅμως... Τὰ ξανάλεγε τὸ βράδυ... Πῆκα ἑπάνω τώρα...

—Ἤθελα κάτι νὰ σὲ ρωτήσω ἀκόμα. Ἡ Ρίτα, πῶς δὲν ἤρθε ἀπόδῶ...

Ὁ Ἀπόστολος μὲ κύτταξε μὲ σπανοφοῦν.

—Δὲν ἔχει μέρος σὴ ἔγρο... Φαντοῦμαι ὁ ἄλλος ὅρος ἀρόσεια...

—Μὰ πιλάι... Δὲν ἔρχεται τιχτικὰ σὴ γωνιὰ;...

—Λὲ εἶνε δὲ ὅσο γὴν ἡμέρα...

—Ἀστειεύεσαι... Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ χάθηκε σὶ, δὲν τὴν βλέπομε παρὰ σιὴν παρεοῦλα κιαὶ σιὴν σιγιὴν, ὅταν τιχιάνῃ νάῃρῃ μόρος. Ἔτσι, σιὰ πεταχτὰ... Ἄτια, ἐκεῖ... Μὰ ἀλλὰ δὲν ἔβρεις...

—Πῆρε! Εἶχε τὸ λόγο μου πὸ' ὁ ἀρῶστεια...

—Ἔ ὀρίνω τώρα, μὲ φοτάζοτε... Νὰ, ἔρχεται ὁ Ἀντρέας νὰ σοῦ κιαταῖῃ σωτοφοῦ...

—Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνᾶ στὸ θέατρο...» Ἔτσι μοῦρε γραῦρε.

Μὰ τί μ' ἔρωτεσε τώρα μένα... Κι' ὅμως, ἔφερε νὰ μάθῃ, εἶταν ἀνάγκη νὰ μάθῃ. Ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πληροφορῇ εἶταν ὁ Ἀντρέας.

Σ' ἀστόν, δὲ μ' ἔσταιζε: μποροῦσαν νὰ φέρῃ τὴ μάνα μου.

—Μίλησέ μου γιὰ τὴ Ρίτα... Σὲ προειδοποιῶ, πὼς τώρα, θέτεις' ἀτ' τὴν ἀρόσεια μου, εἶμαι ἀλλιὸς ἄνθρωπος... Θεμῆσαι πόσες ὥρες τάχαμε κουβεντιάσει... Ἔ, λοιπόν, ἔχουμε ἀπομείνει νόος... Ἄστε μιὰ ἐλεύθερα... Ὅλοι, κάτι μοῦ κρύβουν. Τί συμβαίνει;

—Ἀρῶσ εἶν' ἔτσι, νὰ σιὰ πᾶ... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς πρέπει πιὸ νὰ ψοφῶῃς ἀντρίκια... Γ' αὐτὸ σοῦ εἶπα μάλιστα νὰ μὲ περιμένῃς. "Ἤθελα νὰ σιὰ πῶ ἕνα χράδι... Πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ

ΡΥΝΤΥΑΡ * * * * *
* * * * * ΚΙΠΛΙΓΚ

ΜΕ ΤΑ ΖΩΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ πατέρας τῶν Κόβρα — λυποῦμαι τώρα πού τὸν πῆρα μὲ τὴ τιμωρία — ἤξερε τὴ φυλὴ αὐτὴ καλά, καθὼς ἔτρεχε κι' ἐγὼ νὰ τὴν ἔχω. Δὲ σοῦ εἶπα πὼς οἱ ἄνθρωποι σκοτώνουν γιὰ εὐχαρίστηση;»

«—Αὐτοὶ σκότωσαν γιὰ τὸ κόκκινες καὶ γαλάζιες πέτρες», ἀπάντησε ὁ Μαγκέρα. «Μὴν ἔχεννῆς πως ἔκοψα τὸν κλουβὶ τοῦ βασιλιᾶ, στὴν Ὀδντεῦπουρ.»

«—Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα ποτήματα», εἶπεν ὁ Μόγκλι σκήβοντας ἀπάνω σ' τὴ στάχτη.

«Τέσσερα ποτήματα ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ παπουτσωμένα πόδια. Δὲν τρέχουν τόσο γρήγορα ὅσο οἱ Γιάνε. Τί καλὸ ὅμως γιὰ τοὺς ἔκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπάκος! Κύτα, κυφέντεαζαν καὶ οἱ πέντε ὀψοί, προτοῦ τὸν σκοτώσουν. Μαγκέρα, σᾶμαι νὰ φύγουμε. Τὸ στοράχι μου τὸ νοιώθω πολὺ βαρὺ μέσα μου καὶ ἄνεβο-κατεβαίνει σὰν τὴ φαλτὴ τοῦ κόρακα στὴν ἄκρη ἑνὸς πλοιαριοῦ».

«—Δὲν κάνει ν' ἀφησουμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ Ἐμπρός πάμε!» εἶπεν ὁ πάνθηρας «Αὐτὰ τὰ ὀχτὼ παπουτσωμένα πόδια δὲν ἔχουν πάει μακριά».

Τί μιὰν ὥρα κανένας δὲν εἶχε κίνοτα, ἀλλὰ ἦσαν ἀφασισμένα καὶ οἱ δυὸ τους στὰ φυφρδιὰ ἔχη κοὶ εἶχαν ἀφημένα οἱ τέσσερα ἀνθρώπου μὲ τὰ παπουτσωμένα πόδια.

Ἤτιαν πιὰ καθαρὸ καὶ δυνατὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅταν ὁ Μαγκέρα εἶπε: «μοῦ παρεῖχε κατνός».

«—Οἱ ἄνθρωποι εἶνε πιὰ πρόθυμοι νὰ φανεῖ παρὰ νὰ τρέξουν», ἀπάντησε ὁ Μόγκλι τρέχοντας ἀνάμεσα στοὺς κοντοκομένους θάμνους τοῦ νέου δάσους ποὺ ἀγκρώσιαν. Ἀμὴ ἀμοτσκοὶ τοῦ ὁ Μαγκέρα. Ἐκεῖνα ἔκαμε δυσπροσέγκρατο θόρυβο μὲ τὸ λαμπρὴ τοῦ.

«—Ἐδῶ εἶνε κάποιος ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ μὲ πράγματα τῆς τροφῆς», εἶπε. Ἔνα κυλιαμένο δέμα μὲ ζωηρόχρωμα φορέματα ἦταν κάτω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ γύρω τοῦ ἤρθανε ἀλέθρι.

«—Πάει με μπαμποῦ ἔγινε τὸ φονικό», εἶπεν ὁ Μόγκλι. «Κύτα! αὐτὴ ἡ ἄσκηρη σκῆνε εἶνε αὐτὸ ποὺ τρώνε οἱ ἀνθρωποι. Ἔνιβαν τὴν τροφὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἔδοσαν τροφὴ στὸν Γσάλι, τὸ γεράκι».

«—Εἶνε ὁ τρίτος», εἶπεν ὁ Μαγκέρα.

«—Θὰ πάω μὲ νέα μεγάλα βατραχάκια στὴν κατέρα τῶν Κόβρα καὶ θὰ τὸν θρέψω νὰ παχύνῃ», εἶπεν ὁ Μόγκλι μέσα του. «Αὐτὸ τὸ πράγμα ποὺ πίνει τὸ αἷμα ἀπὸ τοὺς βλέφαντες εἶνε καθεστὼ θάνατος... ἀκόμα ὅμως δὲν καταλαβαίνω!»

«—Ἔνα κοντά!» εἶπεν ὁ Μαγκέρα.

Δὲν προχώρησαν μισὸ μίλιο, ἀπὸ ἀκουσατ τὸν Κὸ (κύγν κοφοῦνα) νὰ τραγουδᾷ στὴν κορυφὴ ἑνὸς δένδρου. Ἔσιμωσε ἀπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ κεϊτοντων τρεῖς ἄνθρωποι. Μιὰ μισοσβησμένη φωτιὰ κάπνιζε στὴ μέση κάτω ἀπὸ ἕνα σιδερένιο πιατο ποὺ εἶχε ἕνα μαυρισμένο καὶ καμμενο κομμάτι λεπτὸ φωμοῦ. Κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἀπλωμένο σᾶν ἥλιο ἦταν τὸ κοντάρι μὲ τὸ φωμπίνι καὶ στὶς τουρκοκοῦς.

«—Τὸ πράγμα αὐτὸ ἀνεργεῖ γρήγορα. Ὅλοι ἤβραν ἐδῶ τὸ τέλος τους», εἶπεν ὁ Μαγκέρα. «Πῶς πάθανε ὅμως αὐτοί, Μόγκλι; Δὲν ὑπάρχει κανένα ἔχος ἀπάνω του».

Ἀνὰ κάτοικος τοῦ δάσους κατοροῦσανα νὰ μάθῃ μὲ τὴν πεῖρα τὸν ἔξυμι καὶ ἐπὶ τὴ γιαῖρός γιὰ τὰ δηλητηριῶν βοῦρανα καὶ μοῦρα. Ὁ Μόγκλι μυρίστηρε τὸν κατνὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φωτιὰ, ἔκοψε ἕνα παρμπαταὶ ἀπὸ τὴ μαῦρη φωμὶ, τὸ δοκίμασε καὶ δστεγοῦ τὸ ἔφτυσε.

«—Μίλο τοῦ διαβόλου», εἶπε βλέποντας. «Ὁ πρῶτος τὸ ἔφτειασε νὰ τὸ φάνε ἀπὸ τὸν σκότωσαν δυστερα καὶ τὸν εἶχαν ἀποκαμένο καὶ τὸν Γκάντε».

«—Κιλὸ κυνῆγε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Οἱ σκοτωμοὶ πάνε σειρὰ», εἶπεν ὁ Μαγκέρα.

«Μίλο τοῦ διαβόλου» εἶνε αὐτὸ ποὺ λένε τὰ πλάσματα τοῦ δάσους ἀγαθοὶ μηδὲ ἡ δάτουρα, τὸ δυνατότερο δηλητήριο σὲ ὅλη τὴν Ἰνδία.

«—Καὶ τωρα;» εἶπεν ὁ πάνθηρας. «Πρέπει ἐσὺ κι' ἐγὼ νὰ σκοτωθοῦμε γιὰ κείνον ἐκεῖ τὸν κοκκινόματο φουκά;»

«—Μπορεῖ αὐτὸ νὰ μπόρῃ;» εἶπεν ὁ Μογκλι, ἀνασσίνοντας βαθειά. «Τοῦ ἔκαμα κανένα κακὸ ποὺ τὸ κέτεβα τότε μακριά; Μεταξὺ ἡμᾶς τὼν δυὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένα κακό, γιατί ἐμεῖς δὲν κοθοῦμε τὰ ἴσα πολλοῦν οἱ ἀνθρωποι. Ἂν αὐτὸ τὸ ἀφήσουμε ἐδῶ, σίγουρα θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σκοτώνῃ ἀνθρώπους, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, τόσο γρήγορα, καθὼς τὰ κιφοῦδια πέφτουν μὲ τὸν δυνατὸν ἄνεμο. Δὲν ἔχει κεμμιὰ συμπάθεια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲ θέλω καὶ νὰ βλέπω ἔξη σκοτωμένους γιὰ μιὰ βράδυα».

«— Τί σὲ νοιάζει; Ἀνθρωποι εἶνε. Σκώσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, γιατί αὐτὴ ἦταν εὐχαριστησί τους», εἶπεν ὁ Μαγκέρα. «Αὐτὸς ὁ μικροκάθης ξυλοκόπος Γκάντε ἔκαμε καλὸ κυνῆγι».

«—Αὐτὰ εἶνε ἀμυαλὰ παιδιά· καὶ ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ πέσῃ στὸ νερὸ νὰ βαρκοκόψῃ τὸ φρὸς τοῦ μοῦ κετοῦσαν πέτρες!

«—Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ δὲν εἶδα αὐτὸ τὸ τελευταῖο», εἶπεν ἡ Λύκαινα. «Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ὑποφέρουν τὰ παιδιά μου καὶ νὰ τὰ κεντηοῦν πέρα—δῶθε σὰν τουφάλια. Θὰ τὴ συγχώρεζα καλὰ τὴν ἀνθρωφοφυλή· ἀλλὰ δὲν θὰ πείραζα τὴ φυσικὴ ποὺ σφὶ ἔδωσε τὸ γάλα. Ναί, μόνο αὐτὴ δὲν θὰ πείραζα».

«—Μὴν ἐξαπτεσαι, Ράσκα!» εἶπεν ὁ πατέρας Λύκος μὲ φυχραμία». Τὰ βατραχάκια μας ἤρθε πολύ. καὶ ἔχει τόσα πράγματα, ποὺ ὁ πατέρας τοῦ πρέπει νὰ τοῦ φαλῇ τὸ πόδια. Τί σημασία ἔχει μία κοφκὰ παρκαλάνα ἢ κορκοράκιο, ἀπὸ κατφαλί! Ἀγγὰ ἤφοχες τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Μπαλοῦ καὶ ὁ Μπαγκέρα ἐπανέλαβον: «Ἄφησε ἥσυχους τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Μόγκλι, ἔχοντας τὸ κεφάλι του γεμᾶτο ἀπάνω στὰ πλευρὰ τῆς Λύκαινας, γελοῦσε ἀπὸ εὐχαριστησι, καὶ ἔλεγε τὰς λογισμοὺς του ποὺ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ξανιδῇ, ἢ ν' ἀκουσῇ, ἢ νὰ μπρεσθῇ ἄνθρωπος.

«—Ἂν ὅμως», εἶπεν ὁ Λύκος ἀφοῦ ἀκούνοντας τὸ ἕνα αὐτί, «ἂν ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν σὲ ἀφήσουν ἥσυχο, ἀδελφέ μου;»

«—Εἶμαστε πέντε,» εἶπεν ὁ Σπαχτός, κατέζοντας γύρω τὴν συντροφιὰ τοῦ καὶ κλείνοντας μισοστὰ τὴ σαγανιὰ τοῦ μὲ τὴν τελευταία λέξι.

«—Κι' ἐμεῖς θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε μέρος σὲ τέτοιο κυνῆγι», εἶπεν ὁ Μπαγκέρα, κουνώντας λίγο τὴν κουρά του καὶ κοτάζοντας τὸν Μπαλοῦ. «Γιατί ὅμως σχέπτεσαι τώρα τοὺς ἀνθρώπους, Λύκαινα;

«—Ἄκουσε τὸ γιατί», εἶπεν ὁ Μογκόλιωνας. «Θὰν τὸ κτεινῶ τοιμάρι αὐτοῦ τοῦ κλέφτη κρεμάστηκε στὸ βρόχο, πάρα πολὺ πρὸς τὸ χωριὸ κατοῦνες ἀπάνω στὰ ἴδια μας ἔχη γυρίσοντας πόρα-δῶθε καὶ ξαπλώνοντας χάμω, γιὰ ν' ἀναπαύσω τὰ ἴχη ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ κάς ἐδῶ ἀπόλα μπορῇ πορσκολοῦθῃ. Ἀλλὰ ὅταν χαλοῦσα τὰ ἴχη μὲ ἔτσι, ποὺ νὰ μὴ τὰ ξαναβρίσκω ἐδόλα ὀβτε ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὁ Μάγκ (ἡ νυχτερίδα) κατέβηκε ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ κρεμάστηκε ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Καὶ ὁ Μάγκ εἶπε: «Τὸ χωριὸ τὴς ἀνθωποφυλῆς πού ἔβρρξε τὸ ἀνθρωπάκιδο, βαυζεῖ σὰν σφηκοφωλιά».

«Μιὰ μεγάλη πέτρα ἔρριξα», εἶπε γελώντας ὁ Μόγκλι, ὁ ἀπούς συχνὰ διασεῖδοζε ρίχνοντας κορκοὺς πατόκα σὲ κοιμμὶ σφηκοφωλιὰ καὶ τρέχοντας δστερα στὴν κοντινοτέρη λιμνοῦλα νὰ πέσῃ γιὰ νὰ μὴν τὸν τζαυδῶ σν οἱ σφῆκες.

«—Ρίπτησα τὸν Μάγκ τὸ ἴδιε. Μὲ ἀπάντησε πὼς τὸ Κόκκινο Ἄνθος ἄνθισε στὴ μεγάλη πλὴν τοῦ χωριοῦ καὶ οἱ ἀνθρωποι κάθησαν γύρω του χρατόνοντας ντονφέκια. Τώρα ξέρω ἐγὼ, γιατὶ ἔγω τὸ λόγο μου—ὁ Ἀκέλα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς πλαγκὲ καὶ σκληρὲς πλῆκτρε ποὺ ἔκαμεν ὁ Μόγκλι, ὅσαν ἡ ἀναχρὴ φυλὴ ἔφυγε ἀπὸ τὸ συνέδριο, ἤτεν νὰ πάῃ στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἐχὶ ἡμερόνυχτες. Ὕστερα διηρήθρε στὴ Λύκαινα καὶ στὸν πατέρα Λύκο, ὅσα μπορεῖσαν αὐτοὶ νὰ κατιαθῆσουν ἀπὸ τὶς περιπέτειές του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν ἔκανε νὰ τρεκοσφήγῃ τὸ φῶς τοῦ πρωϊνοῦ ἥλιου ἀπάνω στὴ λάμα τοῦ παχαριοῦ τοῦ μὲ τὸ ὁποῖο ἔγδαρε τὸν Σὲρ Χάν, αὐτοὶ ἔλεγαν πὼς κάτι ἔκαθε.

«Ἔτσι τὸ Ἀκέλα καὶ ὁ Σπαχτὸς Ἀδελφὸς εἶχαν νὰ εἰποῦν τὸ δικό τους γιὰ τὸ κυνηγιὸ μὲ τὰ βαυβάλια μέσα στὴ φάδα. ὁ δὲ Μπαλοῦ βασανίστηκε ν' ἀνέβῃ τὸ λόφο ὡς τὴν σπηλιὰ γιὰ νὰ τὰκούσῃ ὅλα, καὶ ὁ Μαγκέρα ἀνατάνχτηκε ὁλόκληρα ἀπὸ ἀχαριστησι γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἔκαμε ὁ Μόγκλι τὸ πόλεμό του.

«Ἤτιαν πιὰ βραδιάνεος ἀπὸ κοῦλιν κάρα ὁ ἥλιος, ἀλλὰ κανένας δὲν νοιαζόνταν νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ κάθε τόσο, κατὰ τὴν συνοιμιλία, ἡ μητέρα Λύκαινα σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ ἔκαμνε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ ἀπὸ χαριαστησι ὅταν ὁ ἄνεμος τῆς, ἔφερνε τὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ τομάρι τοῦ τίγρη ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ βρόχο τοῦ συνεδρίου.

«—Ἀλλὰ χωρὶς τὸν Ἀκέλα καὶ τὸν Σπαχτὸν ἐδῶ Ἀδελφόν», εἶπε στὸ τέλος ὁ Μόγκλι, «δὲν θὰ μπορεῖσα νὰ κάμω τίποτα. Ἀχ, μητέρα, μητέρα! ἂν ἤξλεπες τὸ μαῦρο κοπόδι ἀπὸ τοὺς ὀνοὺς νὰ φύγῃ καὶ σκοτίσῃ ἀλλὸ ἀπὸ τὸ ἀνθρωπάκιδο, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τὸ ἔργο τοῦ ἀνεμοῦ.

«—Ἄλλη φορά», εἶπε ἥρεμα ὁ Μόγκλι, βάζοντας πάλι τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, «νὰ μὴ μὲς χωριστῇ γιὰ τὴν ἀνθωποφυλή καὶ γιὰ τὸν Μόγκλι, ὄχι μαζύ».

«— Ἤφ! δυνατὸ δύνα!» εἶπεν ὁ Ἀκέλα, μυρίζοντας σὴν κοφκὰ ποὺ ἔκαμε τὸ μαχαίρι σὴ γῆ. «Ξάνας μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔχοσε τὴ δυνατὴ σου ματιά, ἀδελφέ μου. Ἤκατε νὰ γυτιάσῃς ἐὺ ἐγὼ θὰ μποροῦσν νὰ σκοτώσω ἕνα ἔλάφι».

Ὁ Μαγκέρα ἐπιάγκηκε στὰ πόδια του, σήκωσε φηλὰ τὸ κεφάλι του ὅσο μποροῦσε, μυρίστηκε καὶ γέντεισε δυνατὰ ἀλὸ τοῦ τὸ σῶμα. Ὁ Σπαχτὸς ἔκαμε τὸ ἴδιο ἀμέσως, κηρώνοντας ἀλγὸ ἀμοτεφὰ γιὰ νὰ μυρισῇ τὸν ἀέρα ἀνὸ ἔρχοναν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ δὲ Ἀκέλα πλήσησε σαράντα μέτρα στὸν ἀέρα καὶ σταφεύσθηκε κάτω μισοζαρωμένος. Ὁ Μόγκλι κύτταζε μὲ πολλὴ περιφόγρια καὶ ζῆλεια. Μπορεῖτε νὰ μυρισῇ ὅσο λίγοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ποτὲ τὴν ἀβασθησία τῆς μύτης ἑνὸς λύκαινας τοῦ δάσους· ἔτσια οἱ τρεῖς μῆνες ποὺ ἔκανε στὸ κοντινιστὸ χωριὸ τοῦ χειροτέχνεψαν τὴν ὀσφρησι. Ἔβαλε ὅμως τὸ δάχτυλο στὴ μέση του κὶ ἀφοῦ ἔμπρε φηλὰ γιὰ νὰ μυρισῇ τὸ πάρα πάνω στρῶμα ἀνέσοε, ποὺ ἀν καὶ εἶνε πειὸ λεπτὸ ὅμως εἶνε πειὸ ἀσφαλές.

«—Ἀγέρωσε!» ἀφώνασον ὁ Ἀκέλα, καὶ μαζεύτηρε στοὺς γοφοὺ, του.

«—Ὁ Μπαοὺνεπο!» εἶπεν ὁ Μόγκλι καὶ κάθησε χάμω. «Ἀπολουθεῖ τὸ ἴχη μας καὶ εἶναι φαίνεται πολὺ χτυπῆ ὁ ἥλιος στὸ ντυφρέι του. Κυττάτε!»

Ἤταν κοντὰς μιὰ ἀστρωτὴ ἀπὸ φῶς γιὰ μιὰ στιγμοῦλα, ἀπάνω σὲ μπροῦτζε ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ ντυφρεῖιο, ἀλλὰ τίποτα στὸ δάσος δὲν σπιθηρίζει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ ὅταν ὁ ἄνεμος τὸν ἀγγίζῃ ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ ὅταν ὁ ἄνεμος τὸν ἀγγίζῃ. Οἱ ἄνθρωποι κυνηγοῦν μαζύ-μαζύ σὲ ἀμάδας. Νὰ σκοτώσουμε ἕναν χωρὶς νὰ ξέρουμε τὶ θὰ κάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν εἶνε καλὸ κυνήγι. Ἐλάτε πίσω, καὶ ν' ἀφήσουμε νὰ ἰδοῦμε τὶ νὰ μᾶς κάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

«Δὲ θάρθοῦμε», χρωούλισε ὁ Σπαχτός. «Κυνήγησε μόνος σου, ἀδελφέ μου. Ἐμεῖς πάμε μὲ τὸ δικό μας μυαλό. Τὸ χρυσὸ του θὰ ἦταν τώρα ἐδῶ».

Ὁ Μόγκλι κύτταξε ποτὲ τὸν ἕνα καὶ ποτὲ τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς φίλους του, τὸ σεῖθος του φούσκωνε καὶ τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Προχώρησε πρὸς τοὺς λύκους καὶ γονατίζοντας στὸ ἑνὰ πόδι εἶπε: «Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ μυαλὸ μου; Κυττάξτε με!»

Τὸν κύτταξαν ἀνήσυχα καὶ ὅταν ἔπιαναν τὰ μάτια τους, ὁ Μόγκλι τοὺς κατοῦσε πάλι καὶ πάλι, ὡς ποὺ ἡ τρίχα τοῦς σηκώθηκε σ' ὅλο τοὺς τὸ κορμὶ καὶ ἔτρεμαν ὅλα τους τὴ μέλη ἐνῷ ὁ Μόγκλι ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ καφιρωμένα τὰ μάτια τοὺς ἐπάνω τοὺς.

«—Ἀπόπνοιο», εἶπε, «ἀπὸ μᾶς τοὺς πέντε ποιὸς εἶνε ἀρχηγός;»

«—Σὺ εἶσαι ἀρχηγός, ἀδερφέ μου», εἶπεν ὁ Σπαχτὸς καὶ ἔγλυψε τὸ πόδι τοῦ Μόγκλι.

«—Ἀκολουθήσατε μ, λοιπόν», εἶπεν ὁ Μόγκλι καὶ οἱ τέσσερες λύκοι τὸν ἀκολοῦθησαν μὲ τὶς οὐρὲς σὰν σκέλια τους.

«Ἐλᾶτε ἐὺ ἐμεῖς!» σκέφθη ὁ Μαγκέρα φωλιάς, εἶπεν ὁ Μαγκέρα ληγαίνοντας τὸ σκάψῃ, «πὼς δὲν εἶνε τὸ λάθος αὐτοῦ ποὺ πίνει τὸ αἷμα ἀπὸ τοὺς βλέφαντας. Τὸ κακὸ γίνεται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους».

«— Τὸ ἴδιο κάνει», εἶπεν ὁ Μόγκλι. «Σκάψε βαθειὰ τὸ λάκκο. Ὅταν θὰ ξυπνήσουμε θὰ τὸ πάρω κοὶ θὰ τὸ πάω πάλι».

. . . . . .

Δυὸ νύχτες δόσε-φα, ὅταν ὁ Λαιμὸς Κόβρα κάθοτα σ' ἕν κλαδάκι στὸ σκοτάδι τοῦ ὑπόγειου, ντροπιασμένος καὶ λησταεμένος καὶ ὁλοφύχος, τὸ κοντάρι μὲ τὶς τουρκοκοῦς σταφοφυφοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ κοῦ! Κοντὰ ἔκεσε μὲ πάταγο ἀπάνω σὰ χοφὸ νομίσματα.

«—Πατέρα τῶν Κόβρα», εἶπεν ὁ Μόγκλι, «πάρε ἕνα νέον καὶ δυνατὸν ἀπὸ τὴ φυλή σου νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ φυλᾷς τὸν ἠσυχασμὸ τοῦ βασιλιᾶ, γιὰ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ φεύγῃ κανένας πειὰ ἀνθρωπος τοῦ κοντινοῦ ἀπὸ δυο—μέσα».

«—Ἀχ-χά! Ἤφθε πάλι, λοιπόν. Ἐγὼ εἶπα πὼς αὐτὸ ἦταν δύνατο. Πῶς ἔγινε καὶ εἶσαι ἀκόμα ζωντανός;» εἶπε ὁ Μαγκέρα στὸν Μόγκλι τυλίγοντας τὸ κορμὶ του γύρω ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ κοντεφιοῦ.

«— Μιὰ τὸν ταῦρο πιὸ μοῦ ἔκυφρασα τὴ ζωή, δὲν ἔχεφ πὸς! Αὐτὸ τὸ πράγμα σκότωσε ἕξη φορὲς μιὰ νύχτα. Μὴν τὸ ἀφήνῃς ποτὲ κοιὼ νὰ ξαναβῇ.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΖΟΗ ΤΟ ΔΡΟΣ

Θὰ θυμᾶστε πὼς ὁ Μόγκλι, ἀφοῦ κάφωσε τὸ τομάρι τοῦ Σὲρ Χὰν στὸ βρόχο τοῦ Συνεδρίου, εἶπεν σὲ ὅσους εἶχαν ἀπομείνῃ ἀπὸ τὴ λεκοφυλὴ τοῦ Σπονῆ, ὅτι ἀπὸ τὴς θὰ κυνηγοῦσε στὸ δάσος μόνος; καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ τὴς μητέρας Λύκαινας καὶ τὸν πατέρα Λύκο εἶναι τὸν θὰ τὸν ἀκολουθοῦν μαζύ τῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶνε εὐκολο ν' ἀλλάξῃ κανείς τὴ ζωή του σ' ἕνα λεπτὸ τὴς ὥρας καὶ μάλιστα μέσα στὸ δάσος. Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἔκαμεν ὁ Μόγκλι, ὅταν ἡ ἀναχρὴ φυλὴ ἔφυγε ἀπὸ τὸ συνέδριο, ἤτεν νὰ πάῃ στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἐχὶ ἡμερόνυχτες. Ὕστερα διηρήθρε στὴ Λύκαινα καὶ στὸν πατέρα Λύκο, ὅσα μπορεῖσαν αὐτοὶ νὰ κατιαθῆσουν ἀπὸ τὶς περιπέτειές του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν ἔκανε νὰ τρεκοσφήγῃ τὸ φῶς τοῦ πρωϊνοῦ ἡλιοφάνωσε στὴ λάμα τοῦ παχαριοῦ τοῦ μὲ τὸ ὁποῖο ἔγδαρε τὸν Σὲρ Χὰν, αὐτοὶ ἔλεγαν πὼς κάτι ἔκαθε.

«Ἔτσι τὸ Ἀκέλα καὶ ὁ Σπαχτὸς Ἀδελφὸς εἶχαν νὰ εἰποῦν τὸ δικό τους γιὰ τὸ κυνηγιὸ μὲ τὰ βαυβάλια μέσα στὴ φάδα. ὁ δὲ Μπαλοῦ βασανίστηκε ν' ἀνέβῃ τὸ λόφο ὡς τὴν σπηλιὰ γιὰ νὰ τὰκούσῃ ὅλα, καὶ ὁ Μαγκέρα ἀνατάνχτηκε ὁλόκληρα ἀπὸ ἀχαριστησι γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἔκαμε ὁ Μόγκλι τὸ πόλεμό του.

«Ἤτιαν πιὰ βραδιάνεος ἀπὸ κοῦλιν κάρα ὁ ἥλιος, ἀλλὰ κανένας δὲν νοιαζόνταν νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ κάθε τόσο, κατὰ τὴν συνοιμιλία, ἡ μητέρα Λύκαινα σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ ἔκαμνε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ ἀπὸ χαριαστησι ὅταν ὁ ἄνεμος τῆς ἔφερνε τὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ τομάρι τοῦ τίγρη ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ βρόχο τοῦ συνεδρίου.

«—Ἀλλὰ χωρὶς τὸν Ἀκέλα καὶ τὸν Σπαχτὸν ἐδῶ Ἀδελφόν», εἶπε στὸ τέλος ὁ Μόγκλι, «δὲν θὰ μπορεῖσα νὰ κάμω τίποτα. Ἄχ, μητέρα, μητέρα! ἂν ἤξλεπες τὸ μαῦρο κοπόδι ἀπὸ τοὺς ὀνοὺς νὰ φύγῃ καὶ σκοτίσῃ ἀλλὸ ἀπὸ τὸ ἀνθρωπάκιδο, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τὸ ἔργο τοῦ ἀνεμοῦ.

«—Ἄλλη φορά», εἶπε ἥρεμα ὁ Μόγκλι, βάζοντας πάλι τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, «νὰ μὴ μὲς χωριστῇ γιὰ τὴν ἀνθωποφυλή καὶ γιὰ τὸν Μόγκλι, ὄχι μαζύ».

«— Ἤφ! δυνατὸ δύνα!» εἶπεν ὁ Ἀκέλα, μυρίζοντας σὴν κοφκὰ ποὺ ἔκαμε τὸ μαχαίρι σὴ γῆ. «Ξάνας μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔχοσε τὴ δυνατὴ σου ματιά, ἀδελφέ μου. Ἤκατε νὰ γυτιάσῃς ἐὺ ἐγὼ θὰ μποροῦσν νὰ σκοτώσω ἕνα ἔλάφι».

Ὁ Μαγκέρα ἐπιάγκηκε στὰ πόδια του, σήκωσε φηλὰ τὸ κεφάλι του ὅσο μποροῦσε, μυρίστηκε καὶ γέντεισε δυνατὰ ἀλὸ τοῦ τὸ σῶμα. Ὁ Σπαχτὸς ἔκαμε τὸ ἴδιο ἀμέσως, κηρώνοντας ἀλγὸ ἀμοτεφὰ γιὰ νὰ μυρισῇ τὸν ἀέρα ἀνὸ ἔρχοναν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ δὲ Ἀκέλα πλήσησε σαράντα μέτρα στὸν ἀέρα καὶ σταφεύσθηκε κάτω μισοζαρωμένος. Ὁ Μόγκλι κύτταξε μὲ πολλὴ περιφόγρια καὶ ζῆλεια. Μπορεῖτε νὰ μυρισῇ ὅσο λίγοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ δὲν ἤγκατε ποτὲ τὴν ἀβασθησία τῆς μύτης ἑνὸς λύκαινας τοῦ δάσους· ἔτσια οἱ τρεῖς μῆνες ποὺ ἔκανε στὸ κοντινιστὸ χωριὸ τοῦ χειροτέχνεψαν τὴν ὀσφρησι. Ἔβαλε ὅμως τὸ δάχτυλο στὴ μέση του κὶ ἀφοῦ ἔμπρε φηλὰ γιὰ νὰ μυρισῇ τὸ πάρα πάνω στρῶμα ἀνέσοε, ποὺ ἀν καὶ εἶνε πειὸ λεπτὸ ὅμως εἶνε πειὸ ἀσφαλές.

«—Ἀγέρωσε!» ἀφώνασον ὁ Ἀκέλα, καὶ μαζεύτηρε στοὺς γοφοὺ, του.

«—Ὁ Μπαοὺνεπο!» εἶπεν ὁ Μόγκλι καὶ κάθησε χάμω. «Ἀπολουθεῖ τὸ ἴχη μας καὶ εἶναι φαίνεται πολὺ χτυπῆ ὁ ἥλιος στὸ ντυφρέι του. Κυττάτε!»

Ἤταν κοντὰς μιὰ ἀστρωτὴ ἀπὸ φῶς γιὰ μιὰ στιγμοῦλα, ἀπάνω σὲ μπροῦτζε ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ ντυφρεῖιο, ἀλλὰ τίποτα στὸ δάσος δὲν σπιθηρίζει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ ὅταν ὁ ἄνεμος τὸν ἀγγίζῃ ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ ὅταν ὁ ἄνεμος τὸν ἀγγίζῃ. Οἱ ἄνθρωποι κυνηγοῦν μαζύ-μαζύ σὲ ἀμάδας. Νὰ σκοτώσουμε ἕναν χωρὶς νὰ ξέρουμε τὶ θὰ κάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν εἶνε καλὸ κυνῆγι. Ἐλάτε πίσω, καὶ ν' ἀφήσουμε νὰ ἰδοῦμε τὶ νὰ μᾶς κάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

«Δὲ θάρθοῦμε», χρωούλισε ὁ Σπαχτός. «Κυνήγησε μόνος σου, ἀδελφέ μου. Ἐμεῖς πάμε μὲ τὸ δικό μας μυαλό. Τὸ χρυσὸ του θὰ ἦταν τώρα ἐδῶ».

Ὁ Μόγκλι κύτταξε ποτὲ τὸν ἕνα καὶ ποτὲ τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς φίλους του, τὸ σεῖθος του φούσκωνε καὶ τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Προχώρησε πρὸς τοὺς λύκους καὶ γονατίζοντας στὸ ἑνὰ πόδι εἶπε: «Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ μυαλὸ μου; Κυττάξτε με!»

Τὸν κύτταξαν ἀνήσυχα καὶ ὅταν ἔπιαναν τὰ μάτια τους, ὁ Μόγκλι τοὺς κατοῦσε πάλι καὶ πάλι, ὡς ποὺ ἡ τρίχα τοῦς σηκώθηκε σ' ὅλο τοὺς τὸ κορμὶ καὶ ἔτρεμαν ὅλα τους τὴ μέλη ἐνῷ ὁ Μόγκλι ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ καφιρωμένα τὰ μάτια τοὺς ἐπάνω τοὺς.

«—Ἀπόπνοιο», εἶπε, «ἀπὸ μᾶς τοὺς πέντε ποιὸς εἶνε ἀρχηγός;»

«— Σὺ εἶσαι ἀρχηγός, ἀδερφέ μου», εἶπεν ὁ Σπαχτὸς καὶ ἔγλυψε τὸ πόδι τοῦ Μόγκλι.

«—Ἀκολουθήσατε μ, λοιπόν», εἶπεν ὁ Μόγκλι καὶ οἱ τέσσερες λύκοι τὸν ἀκολοῦθησαν μὲ τὶς οὐρὲς σὰν σκέλια τους.

«Ἐλᾶτε ἐὺ ἐμεῖς!» σκέφθη ὁ Μαγκέρα φωλιάς, εἶπεν ὁ Μαγκέρα ληγαίνοντας τὸ σκάψῃ, «πὼς δὲν εἶνε τὸ λάθος αὐτοῦ ποὺ πίνει τὸ α

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΕΧΝΑΙ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΟ "ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ" ΚΑΙ Η ΠΟΛΛΑΠΛΗ ΣΚΗΝΗ

Υπάρχει ένας άνθρωπος σήμερα εις την Ιταλίαν, που έχει ἀφιερώσει ὁλόκληρη τὴ ζωή του εἰς τὴν ἰδέα τῆς μεταβολῆς τῆς σκηνοθεσίας τοῦ θεατρου, σύμφωνα μὲ τὴν μεγάλην κίνησιν ποὺ σημειώνει ἡ ἐποχή μας. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἰδέας του αὐτῆς ὀργώνει ἐπὶ χρόνια, ἀπλᾶν καθηγητής, καὶ κατόπιν μὲ τὸ κινέζι τὰς ἀπογοητεύσεις, δέχεται τὰ χειροκρότα κι' ὅμως πατροδόντα μὲ ἀντοχὴν ἀξιοθαύμαστον, μὲ ἀλείψιν ἀπαθείας, μ' ἐπμονὴ πρωτοφανῆ νὰ ἐξακολουθῇ, μ' ὅλα αὐτὰ τὸν σκληρὸν κατηφορικὸν του ἀγῶνα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀντώνιος Ἰακώβου Μπραγγάλια, γνωστότατος καὶ

Ὁ Μπραγγάλια ἐξηγῶν εἰς τοὺς συνεργάτας του τὸ ἔργον του.

πολυκαθέστατος κι' ἔχει ἀπὸ τὸ ἑπτάκλειστο ὅμως. Ἐκατέρωθεν μιᾶς μέρας ἀπὸ τὸν τρόπον μαγικῶν ὀμβρίων τῶν φωτοσυρμῶν τοῦ Μαρινέττι, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀπεργίαν τοῦ φωτοφωτιστικοῦ πανήματος εἰς τὴν Ἰταλίαν, φίλος ἀγχόνεως καὶ κλεινοῦ τοῦ πατρός του φωτογραφοῦ, ἐπιδείξας τὸ ἑλληνικὸν τῆς σκηνοθεσίας καὶ τὸ ἔκαμε δοκιμὴ σωστματικῆς, σεβασμὸς τῆς ζωῆς τον κι πατροθεσμὴν τὴν ἀνεγνωρίσθη τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρου ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν σκηνοθεσίαν.

Πλησιάζουν χρόνια τώρα ἀγωνίζεται καὶ ἀνεμπόδιστα καὶ ἐπιβάλλει τὰς ἰδέας του ἐξω ἀπὸ τὸν σπανὸν κόσμον τῶν φίλων καὶ ἀμαθεστάτων. Ἂν δὲ ἤθελε κανεὶς ν' ἀνατρέξῃ τὸ ἀπαίσιον τῆς συνεχοῦς δεκαετοῦς ἐργασίας τοῦ Μπραγγάλια, θὰ ἔφερε νὰ φέξῃ πολὺ διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Κυρίως δέ, δὲν θέτρεπε νὰ τὸ ἀναζητήσῃ κυθόλου εἰς τὸ σημερινὸν ἰταλικὸν θέατρον. Διότι ἂν ἔξαιρεθοῦν τὰ δύο τρία ἔργα τὰ μεγάλα λεγόμενα θέατρα, ποὺ καὶ αὐτὰ ἀόμη, ἐπτὸς ἀπὸ μίαν προσπάθειαν συγχρονισμοῦ τῶν καθεστῶς τεχνικῶν σκηνικῶν μέσων, ἀνάλογος μὲ τὸ ἐπίπεδον τῆς σκηνικῆς τεχνικῆς τροφοῦ, ἐξακολουθοῦν νὰ στηρίζουν τὴν κυριαρχοῦσαν ἰδέαν τῆς σκηνοθεσίας εἰς τὸς παλαιὸς ἀντιλήψεις, τὸ ἐπιβλεπτον φυσικὸν τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου, εἴτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μουσικῆς. Ἐχει μείνει ἀγκιστῶν ἔξω ἀπὸ τὸ τεράστιον μεταφυσικὸν ρεῦμα, ποὺ τρέχει πιὰ' ὅλην τὴν ἀστικὴν Εὐρώπην. Φυσικά, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λογομαθῇ ὡς νεωτερισμὸς ἡ πολλαὶ κλίσεις ἐπιδόσεις τῆς πρωτοφυοῦς σκηνῆς, ποὺ ἀπέκτησαν τὰ ὀνόματα μεγάλα λυρικὰ θέατρα τῆς Ἰταλίας· οὔτε νεωτερισμοί, οὔτε καὶ κυκηρότητες εἶνε μερικαὶ λεπτοκρατισμαὶ κρυστατοῦς εἰς τὴν σκηνοθεσίαν ἑνὸς δρόμου, ἢ μιᾶς κωμῳδίας. Τί σημαίνει ἡ ἀλλαγὴ ἑνὸς ἔργου ἢ τέχνη τοῦ φωτισμοῦ ἢ ἂν ἔνεκεν μερικαὶ παρόλλαγαι εἰς τὰ γνωστὰ καὶ ἐξαντλημένα σκηνικὰ μέσα; Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι μένει ὁ αἰώνιος «ἀλεστὸς χῶρος» ὁ χωρὶς τὸν τόρνι καὶ τὸ κλωσκὸν «γνωστὸν ἔργον» τοῦ ἔργατου ποὺ παρφόνει κατὰ τὰ διαλείματα πίσω ἀπὸ τὴν αὐλαία. Κι' ὅπου ὑπάρχει ἡ περιστρωφὴ σκηνῆ, δηλαδὴ τὸ περιστρωφόμενον πλατοκατόνι, ὅπως ἡ σιδερένια πλάκα τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Ἀττικῆς ποὺ κάμνει τὴν γραμμὴν κινούμενον τῆς ἡ ἀτμομηχανή.—Δὲν χρησιμεύει κἂν διὰ τὴν ταχεῖαν ἀνάλυσιν ἀπὸ σκηνῶν, διαρκούσης τῆς δράσεως.

Τὰ ὀλίγα ἀποτελέσματα τῆς προσπαθείας τοῦ Μπραγγάλια, ποὺ εἶνε ἡ μοναδικὴ ἄξια λόγου εἰς τὸ εἶδος της σήμερα ἐν Ἰταλίᾳ, πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν εἰς τὸ θεατρίδιο ποὺ ἔχει ἱδρύσῃ ὁ Ὅιος κι' ἀγωνίζεται νὰ τὸ συγκρατήσῃ. Τὸ ὀνομάζει «Πειραματικὸν θέατρον Μπραγγάλια» ἢ «Θέατρον τῶν Ἀνεξαρτήτων». Πειραματικόν, διότι ἐκεῖ μέσα γίνεται ὁ πειραματισμὸς τῶν νέων σκηνολογικῶν θεωριῶν, τῶν ἀνεξαρτήτων, διότι γράφει τὴ ἐξ σημαιαν ἐν ὁμίλον νέων συγγραφέων, τῶν ἀπολῶν ἀνεβάζει τὰ ἔργα, ποὺ ἄλλος δὲν θὰ κατρεύεσαν νὰ ἰδοῦν τὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΓΡΑΦΗ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Σπίθα μικρὴ κ' ἀφέγγιστη
χεσμένη στὴν ἀθάνη
ποὺς τὰ λαὶς πάς θὰ γενῇ
τόσοι φοβιὰ μεγάλη!

Μπόρα εἶν' τὰ μοῦρα τῆς
μ' ὁ κλάνος κοφαλιάρης
κ' ἐπὰ ἀγαπῇ μελιχρονὴ
γίνεται βερκιάρης.

Κόρα κλωνὶ βασιλικὸ
καὶ μέτρησε τὰ φύλλα
λογαριασὲ καὶ τὸν καιρὸ
ποὺ μὲ παιδεύεις ἀκόμα.

Ἀχ! τί κακοῦ ποὺ εἶν' αὐτὸς
ζωὴ τραγανισμένη,
νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ μ' ἀγαπᾷς,
νὰ ζοῦμε χωρισμένοι!

Ὁλίγος ὅπου πρωτοβγῇ
ἀπὰ σπίθια σου κοντίζει
καὶ σὰ ἀνθὸ σου τὸ μαλλὶ
πάει κοὶ βασιλικιὰ.

Η ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ

Υφώνω τὴν σημαίαν μιᾶς σταυροφορίας. Καὶ ζητῶ ἀπὸ ὁλους τοὺς τιμίους καὶ εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους. Ἐν ὀνόματι τῆς ἐυλογείας, ποὺ ἐρεῖλομεν εἰς τοὺς νεκροὺς, νὰ ἐκστρατεύσωμεν ἐναντίον τοῦ πένθους, ὡς πλερᾶς, ὡς μαύρου ρούχου, ὡς μαύρου λαμπόδετῃ, ὡς μαύρης κορδέλας τοῦ καπέλου, ὡς μαύρου περιβραχιονίου, ὡς μαύρου περιθωρίου στὸ μαντήλι, στὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ καὶ στὸν ἐπιστολικὸν χάρτην, ὡς πάσης νενομισμένης μαυρίλας, τέλος πάντων. Ἀπολύστατα, οἱ ἄνθρωποι, οἱ περιφέροντες εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ σῴμοσια κέντρα τὰς ἐξοπλιτικὰς αὐτὰς ἀπόδείξεις τῆς ὀφειλῆς τῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς πρέπει νὰ λείψουν ἐντελῶς. Ἐπὶ τέλους δὲν τοὺς ἐξυπηρέτησεν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὰς ἀποδείξεις αὐτάς. Οὔτε ἐνδεχομένῳ νὰ μεῖνομεν ἂν ἐξετέλεσαν ἢ ὄχι τὰς ὑποχρεώσεις τον. Αὐτὴ εἶνε μία ἀπόδειξις μετὰ τὸ κόπον καὶ τῶν νεκρῶν τον, ἐπὶ τὴν ἑστίαν δὲν ἔρχομεν κανένα ὀκνίομε νὰ ἐπιμένωμεν. Τὸ πολὺ-πολὺ, ἂν ἐπιμένωμεν νὰ μᾶς πείσουν, ὅτι δὲν εἶνε ἐφειλάτοι πρὸς τοὺς νεκρούς καὶ ὅτι ἐξόφλησαν ἐντελῶς τοὺς λογαριασμοὺς των μὲ αὐτοὺς, θὰ τοὺς ἐπιτρέψωμεν, ὅτι τοὺς πιστεύομεν καὶ χωρὶς ἀποδείξεις.

Διὰ τοὺς θέλοντας καὶ τολμοῦν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλλαδοῦς αὐτῆς ἐκστρατείας δίδω ἐντολὰς τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς τακτικῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα μας.

Ἐν πρώτοις θὰ σταματήσωμεν εἰγενέστατα, καθ' ὅλον, τὴν ἀπαγορεύσῃ τοῦ χῶρον, μὲ τὴν ἀνφιμέλιγγη πλέρες, καὶ θὰ τὴν προσεχορεύσωμεν ἐς ἔξῆς.

— Κύριε μου, ἡ παρουσία σας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἔχασκε τὸν προσφιλὲς σας σύζυγον. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ὁ πόνος σας εἶνε βαθὺς καὶ ἀνάπαυς Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅμως, ἐν ὀνόματι τῆς ὁμιοσίας αἰσθητικῆς, νὰ πατήσετε ἀπὸ πάνω σας αὐτὰ τὰ μαῦρα παραπετάσματα. Τὸ χρῶμα τον δὲν σμαίνει ἀκριβῶς καθόλου, μὲ τὸ κορμίζιον τῶν χειλέων σας, μὲ τὰ τριανταφύλλα, ποὺ ἀνθοῦν στὰ μάγουλά σας, μὲ τὰ ρόδινα γυμάκια σας. Ἐκτὸς τούτου εἶνε χτιλάκις πρακτικότερον νὰ μὴ γνωρίζεμεν τὴν σκληρὰν ἀπόλειαν τοῦ ὀπάζητε.-Διότι, βλέπουτες ὅλα τὰ θαμάσια γιομνὰ, ποὺ ἔχετε τὴν γενναιοδωρίαν νὰ μᾶς παρουσιάζετε καὶ ὅσα ἀκόμη μᾶς ἀρίνετε νὰ ὁπνοοῦμεν, σκεπτόμεθα μοιρᾶνες, ὅτι κάποιος δυστυχῆς, ποὺ τὰ ἔχάρεστο, τὰ ἔχασε διὰ παντός. Ἐὰν ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα ἐνδεικτικὰ, ποὺ μᾶς παρουσιάζετε, δὲν ἀπευθύνονται πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸν μακαρίτην, ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν ἐκ μέρους του, ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς δυστυχίας; εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς ἐτοῦτεσεν ὁ θάνατός του. Οἱ νεκροί, ὡς γνωστὸν, δὲν ἔχουν ποτὲ καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τίποτε. Πρὸς τὸ λοιπὸν, ὁ μαῦρος αὐτὸς σημειοστολισμός: Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ τὸν ὑποστεῖλετε.

Θὰ πλησιάσωμεν ἔπειτα τὸν καλὸν νέον, ὁ ὁποῖος διακοπεδᾷει, μὲ τὴν ὡραίαν του, εἰς τὸ κομπαρὲ καὶ θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν, εὐγενέστατα ἐπίσης:

— Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλοῦμεν, νὰ μᾶς πληροφορήσητε, τί παριστάνει αὐτὴ ἡ μαύρη τακίνα, ποὺ φέρετε στὸ μπράτσο σας;

— Ἔχασα τὸν πατέρα μου, κύριε... θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ. Μήπως ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίζετε;

— Δὲν εἴχαμεν, φίλτατε, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσωμεν τὸν μακαρίτην. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅμως, ὅτι ἦτο ἕνας φιλοτοστος πατέρας καὶ ὅτι σᾶς ἀφισε μίαν γενναίαν κληρονομίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν τὴν εὐχαριστοῦν ἐν σᾶς εἰλέπομεν τακτικὰ εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ κέντρον. Ἀλλὰ, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸν, ὀρακγκνὰ σας τὸ πένθιμον αὐτὸ σύμβολον. Ἐδῶ εἶμεθα ἄνθρωποι εὐθυμοι, ποὺ ἐρχόμεθα νὰ ἐκλησμονήσωμεν τὸν θάνατον. Γιατί ἐπμένετε νὰ μᾶς τὸν ὑπενθυμίζετε; Καὶ, ἐπιπλέον, πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς εἴμεθα πατέρες Γιατί θέλετε νὰ μᾶς πληροφορήσετε, ἀπὸ τώρα, ποὺ θὰ πάνε τὰ λεφτάκια μας, ποὺ ἀποτιμεύομεν διὰ τὴν πρόσδον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων μας, ὅταν κλείσωμεν τὰ μάτια μας; Πετάχτε, σᾶς παρακαλοῦμεν, αὐτὸ τὸ ἡλίθιον κομμάτι τῆς μαύρης τσόχας, ἀπὸ τὴν ὀρκάκι σας γκρεῖλα φορεσιά. Καὶ σᾶς ὑποσχόμεθα, ὅτι θὰ πάμε σήμερα, ἐν σώματι, στὸν τάφο τοῦ πατέρα σας καὶ θὰ τὸν πληροφορήσωμεν, ὅτι τὸν κλάπτε νυχθημερὸν, κλεισμένος μέσα στὸ δωμάτιόν σας.

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἀποσπάσωμεν τὸ μαῦρον ἐξιδάγμα—μετεγειρίζομενοι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν βίαν—θὰ σπεύσωμεν νὰ συνανήσωμεν· τὴν ἀπολέσαντα θεῖον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ δεξάλιος μαῦρον ἐλιμπλτσῦν· λαμπόδετ' τὴν καὶ πένθος βαρὺ στὴ ρεπούμπλικὰ τοῦ τὸν πεντακοσίων δραχμῶν. Κάθε θὰ τὸ πούμε:

Ἐκεῖ, κύριε, ἂν δὲν ἀπκτήσαμεθα, ἐλληρονομήσατε δολλάρια. Ἐμεῖς δὲν ἐκληρονομήσαμεν τίποτε. Ὁ μόνος μας πλοῦτος εἶνε λίγη καλὴ καρδιά. Τί σᾶς; ὀφείλομεν, λοιπὸν, κόρε, νὰ μᾶς τὴν χαρισκάνετε μὲ τὴ μαυρίλα αὐτή, ποὺ περιφέρετε γύρω μας. Ἐνῷ ξεκοκαλίζετε τὰ δολλάρια σας; Πρέπει νὰ πενθήσωμεν, λοιπόν, ἐμεῖς τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτη, ποὺ δὲν ἐλάβαμεν οὔτε ἕνα σέντς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τον; Νομίζομεν, κόρε, ὅτι τὴ ἀπαίτησίς σας εἶνε παραπολὺ ἀπροβλεκή. Ἐπὶ τέλους, γιατί ἐπμένετε νὰ μᾶς πληροφορήσητε ὅτι ὁ θάνατος σας ἀπέθανε; Καὶ χωρὶς νὰ μᾶς τὸ πῆτε, θὰ τὸ ἐπιστεύομεν, ἐλέποντας τὰ ἀγαθά σας. Καὶ οὔτε θὰ ὑπάρχῃ τόδος νὰ ἀνυπθύσωμεν, ὅτι ἐκάτασε καμμίαν τράπεζαν, ὁπότ δὲ ὅσοι κλέβουν τὰς τραπέζας δὲν φορεῦν συνήθως πένθος, ἀρίνοντας γὰ τὸ ρόβεσον εἰ μέτοχοι τῶν τραπεζῶν. Εἶνε βέβαιον, ἐπιμένω, ὅτι κάποιος θεῖος σας θὰ ἀπέθανε εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἀλοιπὸν τοῦ ἦ μνήμη! Ἀλλὰ γὰ λέπουν τὰ ἀστεῖα παρακαλοῦμεν. Κάτω, λοιπὸν, ὁ μαῦρος λαμπόδετ', κόρε, καὶ τὰ κάτω τὸ καπέλο!

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ περιέλθωμεν ὅλην τὴν πόλιν καὶ θὰ τὴν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὸν μαῦρον σημειοστολισμόν της. Μαῦ' ὁ θὰ συνδέμεθα ὅλα αὐτὰ τὰ κουρέλια, θὰ τὰ ρίξωμεν στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν, θὰ τὰ κουβαλήσωμεν ἐκτὸς τῆς πόλεως, θὰ σχηματίσωμεν ἀπὸ αὐτὰ ὑψηλὸν λόφον καὶ θὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς φλόγας. Μία μεγαλειώδης, ἐξαγνιστήριος πυρὰ θὰ ὑψώσῃ τὴν λάμψιν τῆς πρὸς τὸ κατοικητήριον τῶν ψυχῶν. Καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν συζύγων, ποὺ ἀφισαν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἀπερχόμενες τὰ ἐρωμένα σώματα, θὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὸ ἀστρόφεγγον μεσουράνημα καὶ

ΚΩΜΙΚΟ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ΞΥΠΝΗΣΕ ΜΕ...

Τοῦ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Γ'Ο βαρωνὸς νὲ ΠΑΟΜΙΓ, τριάντα ἐτῶν, ἠθυ πολὺ χαμένος διὰ τὴν γλυκίαν του.

ΠΕΡ ΜΑΝΤΟΑΙΝ, εἴκοσι δύο ἐτῶν, ξανθός, ντροπαλός, κομψός.

ΛΟΥΓΙ, ὑπηρέτης τοῦ βαρόνου, σαράντα ἐτῶν. "Ἐνδεκα τὸ πρωί. Στὸ σπίτι τοῦ Πλομπιό. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε στὸ κρεββάτι καὶ κοιμᾶται βαθειά. Ὁ Λουί κάθεται στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου νὲ διαβάζει. Ἀνοίγει ἡ πόρτα. Ὁ Μαντολίν ἐμφανίζεται, πολὺ κομψὰ ντυμένος].

ΜΑΝΤΟΑΙΝ, (στὸν Λουί). — Κοιμᾶται;

ΛΟΥΓΙ. — Τί θέλετε νὰ κάνῃ τέτοια ὥρα; Κοιμᾶται σὰ γουρούνι. (Τὸν παρατηρεῖ). Κυττᾶτε τὸν χαλιά! Τί διαφορά, αἰ; μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου θηρίου καὶ τοῦ κοσμικοῦ κυρίου ποὺ βλέπει ὁ κόσμος τὴν ἡμέρα...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Πρέπει νὰ τὸν ξυπνήσω.

ΛΟΥΓΙ.—Μπά; Ὀρίστε! Δοκιμάστε.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Μοῦ εἶπε χθὲς τὴ νύχτα: «Ἄβριο τὸ πρωί, σὲ προσκαλῶ νὰ προγευματίσωμε. Μόνο θὰ μοῦ κάνῃ μιὰ χάρι: νὰ ξρθῃς νὰ μὲ ξυπνήσῃς».

ΛΟΥΓΙ.—Τότε... ἐμπρός. Θάρρος!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. (Πλησιάζει). — Πλομπιό... Πλομπιό! (Δυνατότερα). Πλομπιό!

ΛΟΥΓΙ. (φιλοσοφικά). — Καλά....

"Ἀν νομίζετε πὼς μ' κτὸ θὰ τὸν ξυπνήσετε! Δὲν τὸν ἀφίνετε λέω ἐγώ!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Δὲ μπορῶ. Τοῦ τὸ ὑπόσχεθηκα. Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς.

ΛΟΥΓΙ.— Δυσπομπὲ πολύ, ἀλλὰ εἶμαι ἀπαγορλιμένος!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Τί κάνεις ἐκεῖ σ'αὐτὸ τὸ γραφεῖο;

ΛΟΥΓΙ.— Τὴν ἀλληλογραφία μου.

ΜΟΝΤΟΑΙΝ. — Καὶ γράφεις στὸ χρῶτ τοῦ κυρίου σου;

ΛΟΥΓΙ. — Ὅπου ὥρκεῖ χωρί του.... να.... Νὰ καὶ τὸ οἰκόσημό του... Σέμπελ βὲτ;λο. Τί θὲ πῇ ἄρα γε: Δὲν ξέρω ἀγγλικά.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Θὰ πῇ: «Βιαρκὼς ἀγουπνῶ».

ΛΟΥΓΙ. — Μπρὲ ἀστεῖο! Ὥραῖα ἀγουπνᾶ!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. (Ἀγγίζει τὸν Πλομπιό σιγά). — Πλομπιό! Πλομπιό!

ΛΟΥΓΙ. — Σᾶς εἶπα πὼς κάνετε τὸν κόπο σας.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Ὄχι. Ἐκεῖνος. Εἶνε κακὸ σημάδι. Πλομπιό, φίλε μου, κέ! (Ὁ Πλομπιὸ ρουμπλιέται).

ΛΟΥΓΙ.—Τὶ νὰ σὲ τὸν! Ἐξαφνάστε τὸ τί θέλετε!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Ὡραία σημεῖωσή! Γιὰ νὰ θυμώσῃ; Εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ σπάσῃ στὸ ξύλο. Ξέρεις πὼς γίνεται ἐστὶ θυμωμένος.

ΛΟΥΓΙ — Πραγματικῶς. Δὲν ξέρει τὶ κάνει. Εἶνε ἄξιος νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκά του. Ἔπειτα τὸ μετανοεῖ ὕστερα. Ἐπὶ τέλους εἶνε καλὸς ἄνθρωπος.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Κ' ἔφερε τὸν ξέρεις μὲ συμβουλεύεις νὰ... θαυμάζω τὴν ἀνωτερικά σου.

ΛΟΥΓΙ.— Ἴσως νάστε πιὸ ἐυχερὸς ἀπ' μένα, κύριε.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Ξύπνησὲ τὸν ἐσύ.

ΛΟΥΓΙ.— Σᾶς ἐγέλασαν.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Ἀγλῆκα, δὲν τὸ καταλαβαίνω αὐτό! Γιατί μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἐρχομαι ἐγὼ νὰ τὸν ξυπνήσω ἀφοῦ ἔγκε ὑπηρέτης;

ΛΟΥΓΙ.—Γιατί ἐτελείωσε ἐγὼ ἐπάνω νὰ τὸν ξυπνῶ. Ἐπέρασε ἡ ἐποχή μου, Μπέκατε!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Ὄχι.

ΛΟΥΓΙ.—Νὰ σὰς ἐξηγήσω. Τῆς πρώτης, ἑβδομάδας ποὺ ἤμουν ἐδῶ, ἔκανα ὅ,τι κάνετε σεῖς τώρα. Μεταχειρίσθηκα τὴν ὑπομονή, τὴν ἐπιμονή, τὸ πεῖσμα. Γιγώτανε, μεταξύ μας, σωστὴ πάλη καὶ κατμιὰ φορὰ τὰ κατάφερνα. Μόλις ὅμως σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ ἔβριζε γιατί τὸν εἶχα ξυπνήσει ἀργά! Νὰ σᾶς πῶ, βαρέθηκα. Ἔξασα νὰ σᾶς προσθέσω, ὅτι κατμιὰ φορὰ μοῦ ἔρριχνε στὸ κεφάλι ὅλα τὰ βαρειὰ ἀντικείμενα ποὺ εὕρισκε μπροστά του: τὴ λάμπα, τὴν κυρία νὲ Πουαπιέ... ναί, αὐτὸ τὸ μπροστνὸ ζιὸ ἀγαλματάκι ποὺ βλέπετε ἐκεῖ, τὸ σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ... Δὲ μ' ἔρθωνεν εὐτυχῆς, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο παιγνίδι. Μιὰ μέρα μάλιστα τὰ 'χρειάσθηκα! ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι του.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.— (Τρομαγμένος). Ὄχι δά!

ΛΟΥΓΙ.—Ὅπως σᾶς τὸ λέω.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.— Σήμερα τὸ ἔχει;

ΛΟΥΓΙ.—Τί νὰ ἐχῃ;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Τὸ ρεβόλβερ.

ΛΟΥΓΙ.—Δὲν ξέρω. Ἀειπὸν εἶπα κ' ἐγὼ· αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ξεκαρκαλοῦθῃ. Καὶ ἔξασα τὸ βράδυ τὴν κρεμάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρμαρίτσι μου. Δὲν τὴν ἐθέλθηκε. Τὸ βράδυ, βλέπετε, εἶνε χαριτωμένος, καλός, εὐθυμος. «Ἔλμαι ἐνθουσιασμένος μαζύ σου, Λουί, μοῦ εἶπε. Δὲ θέλω νὰ φύγῃς». — «Καλά, κύριε, τοῦ ἀπήντησα. — «Θὰ μείνω, ὑπὸ ἕνα ὅμως ὅρο. Δὲ θὰ σὰς ξυπνῆσω πιά!» "Ἔγινε ἔξω τρενῶν. «Λουί, αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε ἀπάνθρωπο. Ξέρεις πὼς δὲ θέλω νὰ φύγῃς καὶ μὲ ἐκδιώξεις! Τὸ παρακανεῖς...» — "Ὄχι κύριε, τοῦ εἶπα, κάνω ἁπλῶς ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ πιὸ στοιχειώδης φρόνησις!» — «Λοιπὸν καλά! Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ μὲ ξυπνᾷς, ἔχω φίλους, καλοὺς φίλους, ποὺ θ' ἀναλάβουν εὐχαρίστως νὰ μοῦ κάμουν αὐτὴ τὴ χάρι, ἀκούς;» — «Μάλιστα, κύριε, συνεφώνησα. Εἴμεθα σύμφωνοι. Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τῶν φίλων σας "Ὀχι δική μου».

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Θαυμάσια!

ΛΟΥΓΙ.—"Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐγὼ ἀδιαφόρησα. Εἴτε ξυπνοῦσε, εἴτε κοιμόταν...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Καὶ ποιὸς τὸν ξυπνοῦσε;

ΛΟΥΓΙ.—Οἱ φίλοι.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Ποιοὶ φίλοι;

ΛΟΥΓΙ.—Ὅλοι.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Ὅλοι μαζύ;

ΛΟΥΓΙ.—Ὄχι. Χωριστά. Ὁ πρῶτος ποὺ ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν ἀγγαρεία ἦταν... ὁ κύριος νὲ Καλάτα. Ἔμεινε ἑπτὰ μῆνες καὶ ἔξασε τὴν παραίτησί του. Ταακτοῦθηκε μὲ τὸν κύριο καὶ ἔφυγε θυμωμένος. "Ἔπειτα ἦρθε ὁ κύριος νὲ Μεμπρόλ. Αὐτὸς δὲν εἶχε ἀντοχή. "Ἔμεινε μόνο δυὸ μῆνες. Ἔφυγε κι αὐτὸς θυμωμένος. Μετὰ ἦρθε ὁ Πῶλ Κοσταρ. Αὐτὸς ἦταν πολὺ νευρικός καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ δύο μόνο μέρες. Ὁ Καμπριὸ τρεῖς μῆνες...καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς. Τώρα, ἄλλοι αὐτοί, εἶνε στὰ μαχαίρια μαζύ τους. Τοὺς ἐκούρασε τοὺς ἀνθρώπους." Ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ μὲ σάς...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. —(μὲ προκλητικὸ ὕφος) Τὸ ξέρεις ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανον αὐτὸ ποὺ λές;

ΛΟΥΓΙ.— Θὰ μαλλώσετε...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.— Νὰ σοῦ πῶ ὑπάρχουν στιγμές...

ΛΟΥΓΙ.— Μὰ ὄχι ἀμέσως.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Καὶ γιατί παρακαλῶ;

ΛΟΥΓΙ. — Διότι δὲν εἶσθε ἀκόμα ὥριμος. Δὲν σᾶς ἔξασκνισε ἀκόμα. (Δείχνει τὸν Πλομπιό). — Κυττᾶστε τον! Εἶνε λυπηρὸ θέαμα! Λυπηρὸ θέαμα! Λυπηρὸ νὲ ἐλέπῃς ἕνα ἀχρεῖο σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, ὅταν τόσοι ἱκανοὶ ἐργάται βρίσκονται πρὸ πολλοῦ στὴν ταβέρνα καὶ πίνουν τὸ κρασάκι τους;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — (κινᾶ τὸ φίλο του) Πλομπιό! Σήκω, ἔλα! Εἶνε θαυμάσιος καιρὸς ἔξω!

ΛΟΥΓΙ.— Ἀπατᾶσθε. Βρέχει.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Τὸ ξέρω. Μὰ τὸ λέω γιὰ νὰ τὸν δελεάσσω... Δὲν πειναῖ Πλομπιό; Ἐγὼ πεινῶ. "Ἐλα λοιπόν: Ξύπνα!

ΠΛΟΜΠΙΓ.— (μουγκρίζει σὰν ἄγριο θηρίο καὶ στρέφεται) "Ο... ὄ... ὄ...χι!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — (δυνατότερα) Πλομπιό! Ξύπνα, γιατί θὰ θυμώσω. Ἀπελπισία ἐπὶ τέλους! (στὸν Λουί) Εἶσαι σέβασις πὼς δὲν ἔχει τὸ ρεβόλβερ;

ΛΟΥΓΙ.— Δὲν πιστεύω.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Πρέπει πρῶτα νὰ σεβασθῆσθε.

ΛΟΥΓΙ.— Δὲν τὸ ἔχει εἶνε στὸ τραπεζάκι. Νὰ το.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Σωθήκαμε! Ἄ, θὲ θέλεις νὰ ξυπνήσῃς, ἔ; Τώρα θὰ ἰδοῦμε. Λουί, βοήθησέ με νὰ ἐγάλωμε ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Βγάζουν τὰ πράγματα ἀπὸ τὰ τραπεζάκια ποὺ εἶνε κοντὰ στὸ κρεββάτι.

ΛΟΥΓΙ.— Ξεχνᾶτε τὴν κυρία νὲ Πουαπιέ. Εἶνε πολὺ βαρειά! "Ἀποσύρουν τὸ ἄγαλμα τῆς κυρίας νὲ Πουαπιέ).

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Τώρα εἰμαστὲ ἐν τάξει. "Ἀνοιξε τὰ δύο παράθυρα, Λουί.

ΛΟΥΓΙ.— Τώρα θ' ἀνάψῃ τὸ γλένι!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Δὲν πειράζει. "Ἀνοιξε τὰ δυὸ παράθυρα, Λουί.

ΛΟΥΓΙ.—Τώρα θ' ἀνάψῃ τὸ γλένι!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Δὲν πειράζει. "Ἀνοιξε. Ἐγὼ θὰ τὸν ξεκαπάσω.

ΛΟΥΓΙ.— Ὥραῖα! (Ἀνοίγει διάπλατα τὰ παράθυρα. Τὸ κρύο, καὶ ἡ βροχὴ κτυποῦν στὸ δωμάτιο).

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — (πλησιάζει ἀρκετὰ τὶς κουβέρτες καὶ τὶς ἐρωβὰ ἀποσύρει. Γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος φωνάζει δυὸ φορές) Τώρα θὰ ἰδοῦμε! Τώρα θὰ ἰδοῦμε! Τώρα θὰ ἰδοῦμε!

ΠΛΟΜΠΙΓ.— (κρύα ὀργίνος, πάμε ἔκατα μία δύο κινήσεις. Τέλος κρούνει καὶ ἀνοιγοκλείνεται) "Α μά... (βλέπει τὸν Μαντολίν) Ἐσύ 'σαι. ἤλθῃς! "Ἐσύ 'σαι:

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Μάλιστα.

ΠΛΟΜΠΙΓ.— Τί θέλεις ἐδῶ; τρελλάθηκες; Πῶς; "Ἐσύ μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; (βλέπει τὸν Λουί) Καὶ σὺ κτήνος;... (Κυττᾶει τὰ παράθυρα) Καὶ τὰ παράθυρα... Θέλετε νὰ μὲ πουντιάσετε; Ζῶα, κτήνη... "Ἐξω! "Ἔξω ἀπὸ δῶ!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.— Σήκω!

ΠΛΟΜΠΙΓ.— "Ἔξω σὰς λέω, γιατὶ θὰ σηκωθῶ καὶ τότε θὰ μετανοεῖσετε, κακοδόγγοι.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Σήκω!

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Κλεῖστε τὰ παράθυρα γιατὶ θὰ σᾶς πάρῃ ἡ διάβολος τὸν πατέρα. Δὲ θλέπατε; Βῆχω. Κλεῖστε τὸ ἢ σᾶς σκοτώνω! (Ὁ Λουί φοβᾶται. Κλείνει). Τί κατάστασις εἶν' αὐτή; Ποῦ εἰμαστε; Σὲ ποιὸ τόπο; Στοὺς ἀγρίους; Στοὺς ἀνθρωποφάγους; Ἐγὼ ὁ καθάρμας κοιμᾶμαι ἥσυχα κ' κοιμᾶσκαι ἕνας φίλος μου γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ αὐτὸ τὸ σκυλὸ ἀστεῖο! (Στὸ Μαντολίν) Δὲν ντρέπεσαι; Γιατί μοῦ τὸκαμες αὐτό; τὸ Θεό σου; Μᾶς κάνεις τὸν ἔξυπνο, δηλαδή;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ἐτελείωσες;

ΠΛΟΜΠΙΓ.— Σκέπασέ με μὲ τὶς κουβέρτες μου, ἄθλιε!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ὀχι.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Σοῦ λέω νὰ μὲ σκεπάσῃς!

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ὀχι.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Εἶσαι πολὺ ἀνειδής. Δὲν εἶμαι νοσκκούρης στὸ σπίτι μου, βρὲ παλληκάρωπα;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ὀχι.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Μὰ θὰ βάλω τὸν Λουί νὰ σὲ γκρεμίσῃ ἔξω, τὸ ξέρεις;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—(στὸ Λουί.) Λουί, θὰ ὑπακούσῃς;

ΛΟΥΓΙ.— "Αναγκαστικῶς.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—(στὸ Πλομπιό) "Ἀκουσε, θὲ σοῦ δώσω τὶς κουβέρτες... γιατὶ βαρέθηκα πιά. Εἶνε νὰ χτυπᾷ κανεὶς τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο!

ΠΛΟΜΠΙΓ.— Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

Σπάστε το.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Μὲ προσκάλεσες, καὶ ἢ ὄχι νὰ προγευματίσουμε μαζύ; Μὲ παρακάλεσες, καὶ ἢ ὄχι, χθὲς τὸ βράδυ νὰ σὲ ξυπνήσω μὲ κάθε τρόπο σήμερα στὶς δέκα ἀκριβῶς; Μήπως ὁ-νειροβύθηκα;

ΠΛΟΜΠΙΓ.— Ναί, ἀλήθεια. (στὸ Λουί) Τί ὥρα εἶνε;

ΛΟΥΓΙ.—Μία καὶ εἴκοσι κύριε.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—(ἀνετηθῆ) Μία καὶ εἴκοσι! (Στὸν Μαντολίν.) Καὶ θὰ μοῦ πῇς πὼς εἶσαι ἀκριβής; "Ἔτσι μὲ ξυπνᾷς; Τί θέλεις νὰ κάνω πιὰ τέτοια ὥρα;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Νὰ—νυ—θῇς.

ΠΛΟΜΠΙΓ. — Νὰ ντυθῶ! Κακομοίρη! Μοῦ χρειάζονται δυὸ ὧρες γιὰ τὴν τουαλέττα μου. Εἶνε μιὰ μισή. Δηλαδὴ θὰ προγευματίσωμε στὶς τέσσερις. Δὲν εἶμαστε καλά. "Αλλωστε ὁ βλακώδης τρόπος ποὺ μὲ ξύπνησες μοῦ ἔκοψε τὴν ὄρεξι. Καὶ καθὼς δὲν πεινῶ θὰ τὸν πάρω λιγάκι... Καλὸ ταξεῖδι. Πήγαινε στὸ ζωολογικὸ κῆπο νὰ δῇς ἀν εἶμαι κεῖ...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Εἶνε ὁ ἱπποπόταμος.

ΠΛΟΜΠΙΓ.— Κάνε τὸ παρὰ.Ἐγὼ σὲ χαιρετῶ.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ὥστε, θὰ ξανακοιμηθῇς;

ΠΛΟΜΠΙΓ. — Θὰ τὸν πάρω λιγάκι. Καμμιὰ ὡροῦλα...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.— Κ' ἐγώ; Κ' ἐγώ;

Μὲ προσκάλεσες. Ἐγὼ πεινῶ!

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Νὰ φᾷς.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Πού;

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Ὅπου θέλεις.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—(μὲ δάκρυα στὴ κοντῆ). Τί κακὸς ποὺ εἶσαι! Μὲ τί νὰ φάω;

Πέρεις πὼς σὶ γονεῖς μου δὲ μοῦ δίνουν πενταρα. Ὅλα τὰ ξοδεύω γιὰ νὰ ντύνομαι εὐπρεπῶς. Μὲ εἶχες προσκαλέσει. Δὲν ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Τώρα τί θὰ κάνω; Νὰ μείνω νηστικός;

ΛΟΥΓΙ.—Κύριε, θέλετε νὰ σᾶς δανείσω ἕνα εἰκοσόφραγκο;

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — (ὑποκριθανοῦ) "Ὀχι, εὐχαριστῶ, Λουί. Δὲν πειράζει.

ΛΟΥΓΙ.— Εἶσθε πολὺ ἀξιοπρεπής. "Ἐχετε ἄδικο. Δὲν εἶσθε οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους μου, ποὺ ἐξέθηκαν ἕνα μικρὸ δάνειο...

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—"Ὀχι περιττό. (Στὸν Πλομπιό) Λοιπὸν; Περιμένω

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Τί μπελᾶς! Γιατί ἐπιμένεις τόσο πολὺ νὰ φᾷς! Ἄς εἶνε. Θὰ προγευματίσουμε μαζύ. Τὰ ἕνα ὅρον ὅμως. Θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ τὸν πάρω λιγάκι, καὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ μὲ ξυπνήσῃς.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Πολύ.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Ναί.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ.—Πολύ.

ΠΛΟΜΠΙΓ.—Ὅπως θέλῃς. Σὲ μισὴ ὥρα ξύπνησέ με.

ΜΑΝΤΟΑΙΝ. — Πολύ! Χαίρετε. (βγαίνει καὶ ἀτενῶ θυμωμένος τὴν πόρτα).

ΛΟΥΓΙ.—(στὸν Πλομπιό) Κοιμηθῆτε ἡσυχα, κύριε. Νὰ εἶσθε δέδαιος ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς θὰ ξανάρθῃ...

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὁ γνωστὸς ζωλάτης κ. Ρῶκ, ἐκθέτει μίαν μεγάλην σειρὰν διακοσμητικῶν ἔργων του ξυλογλυπτικῆς, ἐμπτευσμένα ἀπὸ ὅ,τι ἡ λαϊκὴ ἑλληνικὴ ζωὴ ἔχει πλέον χαρακτηριστικόν.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν ξυλογλυπτικῶν ἔργων τοῦ κ. Ρῶκ πέρυσι εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε χαριεστάτη ὡς ἕνα ἀξιοσημείωτον καλλιτεχνικὸν γεγονός, καὶ ὅλοι οἱ κριτικοὶ ἐξεφράσθησαν μὲ ἀνεπιφύλακτον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτὴν ἐργασίαν τοῦ καλλιτέχνου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δευτέρας του ταύτης ἐκθέσεως δημοσιεύομεν ἀνωτέρω ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἐκτεθέμενα ἔργα του, παριστάνον τὸν Καλαματιανὸν χορόν.

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ

ΑΙ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Τὰ μεγάλα ἀνάκτορα τοῦ Σάχου εἰς τὴν Τεχεράνην.

Ἀπομονωμένη ἡ περσικὴ φυλὴ διατηρεῖ ὅλα της τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ ἔθιμα προσηρμοσμένα ἤδη εἰς τὸν ἰσλαμισμόν. Ἔγκριτος συνεργάτης μας, ὁ παλαιὸς Ἀθηναῖος ὁμογενοσγράφος κ. Κλεάνθης Νικολαΐδης, καθηγητὴς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης, κύτταξε ποτὲ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ περσικὸν ἔθναος κ' ἐπὶ τόπου νὰ μελετήσῃ τὰ ἤθη καὶ τὸ ἔθιμα τοῦ παραδόξου αὐτοῦ λαοῦ. Ἀπὸ ἀγκάθες ἀνέκοτον ἔργον του μεταφέρομεν ἀποσπασματικῶς μίαν σελίδα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Κυριακῆς»:

Ἡ Περσία διαιρεῖται καὶ σήμερον, ὡς τὸ πάλαι, εἰς δέκα σατραπεῖας μὲ χωριστὸς ἐπιφυθρς. Εἰς μίαν τῶν σατραπειῶν τούτων, τὸ Γιλάν (ὕτων ἐπεξείδοτα πέραν τοῦ Βελουρισταν πρὸς τὰ δυτικὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν) εὐρέθην κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν κατὰ τὸν μῆνα Μουχαρρὲμ, τὸν χαρακτηριστικότερον ὅλων τῶν περσικῶν μηνῶν. Ὁ ὁλόληρος ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Σάχου μεταβάλλεται κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἰς μίαν ἀπέραντον κοιλάδα κλαυθμῶνος, θρήνου δὲ καὶ ὀδυρμοῦ δονοῦν νυχθημερὸν τὸν ἀέρα, ἐξακολουθοῦντες καὶ καθ' ὅλον τὸν ἐπιόντα μῆνα Σαφὲρ. Ὁ λόγος εἶνε θρησκευτικός· ἡ Περσία κλαίει τὴν σφαγὴν ἑνὸς σεβασμίου συγγενοῦς τοῦ Μωάμεθ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Μία θρησκόληπτα μονιακὴ κατολαμβάνει κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὸν κόσμον· ὅλοι τὸ ὁλόληρο ἡ ὁλόκληρος φθάνει μέχρι τῆς πλουσιωτάτου καὶ ἀνωτάτου ἀξιωματούχου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ ἀκολουθοῦ, ὅλοι φοροῦν μαύρα ἐνδύματα καὶ ἀφίνουν τὰ γένεια τους ἀκόμμωτα καὶ ἀκτένιστα. Ὁ ἥλιος φθάνει μὲ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν μὲ ἀστραπὴν τὸ ἀστρικὸν ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε ἄριστοι γνωσταὶ, τεχνίται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ οὐχὶ ἐφασιτέχναι, καλλιφωνοτατοὶ δὲ καὶ τὰ πάντα ὑπενθυμίζουν τὰς ἐν Ὀβερουαμεργάῳ τῆς Βαυαρίας παγκοσμίου καταστάσεως φήμης παραστάσεις τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Μόνον ἐντοῦθα ὁ πολιτικὸς σκοπὸς ἐπιφέρει πολὺ τὸ καλαισθητικὸν μέρος τοῦ ἀληθοῦς ἐξαισίου δράματος, ὅπερ μεταφράσθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀπαιτεῖ δὲ τὸν σημαντικώτατον ἀναβασμὸν τῆς σκηνῆς καὶ ὁ θεατὴς βλέπει μετὰ ἐκπλήξεως τὴν παρελαύνουσαν πρὸ αὐτοῦ κατασκευαγμένην μέλη πτωμάτων καὶ θηριωμένους, σφοριόνων ἀπαθοῦσας ἐπὶ τῶν δημῶν, ἢ κεφαλὰς περιφερομένας ἐπὶ λογχῶν πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν τῶν θυμάτων, διὰ νὰ ἐπαυξήσουσι τὸ μαρτύριον τούτων. Ἴσως τοῦτο δὲν ὑφίσταν ἐν τῷ παρὸν τοῦτῳ, ἀλλὰ παρεδίφθησαν σὺν τῷ χρόνῳ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ πολιτικοῦ φανατισμοῦ τοῦ πλήθους.

Ἐνῷ εἰς τοὺς Τεκκιὲς πάτεται τὸ δράμα τοῦτο, ἔξω εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀόρατοι τοῦ μίσους των κατὰ τῶν Τουρκομάνων, τῶν σημερινῶν Τούρκων. Οἱ Τουρκομάνοι ἐνυφαίνουν τὸν τερμοῦλ ἀπὸ πάσαν ἡμέρα ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους. Εὐφυΐσμένος ὅτὶ τὸν ἔγνον μὲς φυλῆς ὁμοθρήσκων μὲν, ἀλλὰ κατατεμνόμενος ὑφ' ὅσον οἱ Τουρκομάνοι ἦσαν Τάταροι, οἱ δὲ Περσαὶ Θεωρεῖν ἀπιστοῖ Ἀρίοιοι ἐπὶ ἔφρον· τὸν ζωῆν αὐτὸν διὰ δὸν λόγος· καὶ διότι ὁ ζωῆς αὐτὸς ἦτο βάρβαρος, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ κατακτητὴς τοῦ ἔτρεφε σφοδρὰ τὸ σκάπτρα τοῦ μακεδόνικοῦ. Ἐκαλλιεργήθη σιγὰ-σιγὰ ἐν τῷ σῶν τῷ χρόνῳ ἕνα θρησκευτικὸν σχίσμα ὁπως τὸ μίσος κατὰ τοῦ κατακτητοῦ διατηρεῖται ἄφθειστον. Οἱ Περσαὶ ἐνεκαλοῦθήσαν τὴν διοτρεῖαν τοῦ συγγενοῦς τοῦ Μωάμεθ καὶ τὸν Μωάμεθ, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν πορφίδοσιν, εἶχαν ἀφάξῃ οἱ Τουρκομάνοι καὶ ἔλαβον τὴν θρησκευτικὴν ὀνομασίαν τῶν Σεϊτὶν, δηλαδὴ μαρτύρων εἰς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς Τουρκομάνους Σουνίτες ἢ δυδόκτες τοῦ συγγενοῦς τοῦ Προφήτου, ὅσεις ὀνομάζετο Χουσεΐν.

Τὸ σχίσμα αὐτὸ καθιέρωσε μεγαλὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς εἰς μνήμην τοῦ σφαγέντος Χουσεΐν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῶν Περσῶν καθίστατο οὗτω τὸ σύμβολον τῆς σφαγομένης παρὰ τῶν Τουρκομάνων Περσίας. Ἔκτοτε βεβαίως τὰ πολιτικὰ πάθη κατηνυοσθήσαν, οἱ Περσαὶ ἀνέβων τὴν ἀνεξαρτησίαν των, ἀλλ' οἱ θρησκευτικοὶ τέσσι διατηρήθησαν ὅπως ἤταν εἰσαχθῆ.

Οὕτω, ἀπόψη καὶ σήμερον πᾶς πιστὸς Σιΐς θεωρεῖ ἱερόχρεος τὸν νὰ μεταβῇ, ἅπαξ εἰς τὴν ζωήν του, εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ τάφου τοῦ Χουσεΐν, ὁ ὁποῖος ἔως πρὸ τινος εὑρίσκετο εἰς χεῖρας τῶν σχισματικῶν Τούρκων, εἰς ἕνα πόλιν τῶν τοῦρκοφρόνων συνοφωνόμενον Κεῖρβλα. Μετὰ τὸν θανατὸν τοῦ δὲ τὸ σῆμα του μετακομίζεται ἐκεῖ πρὸς ἔνταφιασμὸν· οὕτω, κατ' ἔτος, βλέπει κανεὶς μεταφερόμενα εἰς Κεῖρβλα χοροβάνια ὁλόκληρα σεβασμάτων.

Ἡ περσικὴ ποίησις, τῆς ὁποίας ἡ φανταστία εἶνε τύφον γόνιμος, ἐπελέγθη τοῦ θέματος τῆς σφαγῆς τοῦ Χουσεΐν καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸ ἑδραιοποίησε. Ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα δημῳδῆ ἀσματα σχετικ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ — ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ του ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΤΗΣ 100ΣΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ όπως ήταν το 1827.
(Σκίτσο του Νίτερσον)

Η ανθρωπότης ξεκουλουβιά ν' αποχαλάει μ' τον Βίκτορα Ούγγο. Ο πανηγυρισμός της εκατονταετηρίδος του γεννητορικού ξίφους την ελκυρίτα νὰ ξεκαγίνη πλεν ὁ ἀνθρώπος τῆς ἡμέρας ὁ σύγχρονος τῶν «Λυλίων» κὰ τῆς Ἀνγλίας ὁ ἕος καὶ τὸ ἔργον του. Ἐζοῦμεν χαρακτηριζομένη ἱστορική στιγμὴ ἀπὸ τὰ ἰδιόχειρα ἀπομνημονεύματά του, μὲ ἀπὸ τὰ ὁποῖα παρουσιάνον οἱ τότε ἀκολουθεῖς τῆς Γαλλίας, οἱ πρωθυπουργοί, οἱ βασιλεῖς, ὅλα ἕκατα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ἀ ἕνα γράψιμο γεμάτο ἀφοχλόγιαν, γάφν καὶ ἀφαντάζηνταὶ σὰν πάρα τὰ περκιμένον κόσμον εἰς ὅλο τὸ μεγαλεῖον του.

19 Μαΐου 1838

Στὴν ὁδὸν Ἀγίου Φιλιππένου ἀπάχουν ἕνα μέγαρο κὶ ἕνας βόθρος.

Τὸ μέγαρο ἀνήκει στὸν Ταλλεράνδο. Ὁ Ταλλεράνδος εἶναι μιὰ μεγάλη φυσιογνωμία. Πρόξενοῦσε τὸν τρόμο, μὰ καὶ τὸν σεβασμὸ μαζί. Ὀλόκληρο τὸ ὄνομά του εἶναι Κάρολος Μορυάλας τὲ Περιγκόρ. Εἶναι ἀφεντὴς σὰν τὸν Μεφιστόφελ, ἀφοῦ κοπιάζει σὰν τὸν Φοῦστ, πνευματοδίς σὰν τὸν Βολτέρ καὶ ποιοτὸς σὰν τὸν διάβολο. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴ πῆ καὶ γυναῖκα εἶναν κουτσὸς ὅσο καὶ ὀμορφιὰ ἡ γυναικοπαιγνιστὴ τοῦ τὴν εἶχε κάνει σκλάβα τὴς δημοφιλείας, τὴν καταδουλώνει τὸν εἶχε σύρει στὸ βόρβορο, τὸν γάμο του τὸν εἶχε ἐξευτίλισε, μὲ εἴκοσι σκάνδαλα, καὶ τέλος τὸν εἶχε διωλύσει δημοσιακά, γὶν ἐξανάδα τοῦ κὶν ἀπόμαξε μὲ τοὺς κὶ κατεινοὺς δυδαγηταρούς.

Κὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναν θρὶλ πρόσωπο! ὑπὸν τὴς ἐκκλησίας ὁ κὶ τὴς Λυτυρκοσυμφωνίας Γαλλίας!

Ἐπὶ τριάντα χρόνια, πέσα ἀπὸ τὸ μέγαρό του, εἶχε κυβερνήσει τὲς τύχες τὴς Γαλλίας. Ἀπηχεῖ διπρόσωπος καὶ μεγαλοφυΐα.

...Προχθὲς, στὶς 17 Μαΐου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε. Ἤρθανε οἱ διαπιστόροι γιαρφοὶ τοῦ Παρισιοῦ καὶ βαλσαμώσαν τὸ κτῆμα, ἀφοῦ προγνωστίσε, σάγκαμα μὲ τὸ αὐστηρὸν τὸν ἀρχιμάν Λίγκλαν τὸ ἀντίσοβα καὶ τὸν ἀγγλικὸ... Κὶ ἀφοῦ τελειώσαν τὴ δουλειά τους, καὶ μετοβάλλαν τὸν πρόγκηπα Ταλλεράνδο σὲ μούμια, ἔφυγαν, ἐνστπαλείσοντας πάνω σ' ἕνα τραπέζι τὸν ἐγκέφαλό του, τὸν ἐγκέφαλον αὐτὸν ποὺ εἶχε σκεφθῆ τόσα πράγματα, ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει τόσους ἀνθρώπους, ποὺ εἶχε καθοδηγήσει δυὸ βασιλόσοιλες, ποὺ εἶχε κρυδοῦσει δυὸ αὐτοκράτορες.

Ὅταν φύγαν οἱ γιαρφοὶ, μὲς στὴν αἴθουσα κτῆσεν ἕνας ἐπιτάφιος. Παρεκτίφρα τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε μείνει ἐγκαταλελειμμένο πάνω στὸ τραπέζι.

— Λυάβολε! συλλογίσθηκε. Κάτι λησμονήσαν...

Τί πποροῦσε νὰ πάνῃ; Συλλογίσθηκε ὅτι ἀπῆχεν ἕνας βόθρος στὸ ἀρθμὸ, ἐπήγεν ἕως ἐκεῖ... καὶ ἀπέταξε τὸν ἐγκέφαλο μέσα στὸ βόθρο...

15 Δεκεμβρίου 1840

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἔτυχε νὰ κάνω ἕναν μικρὸ περίπατο μὲ τὸν Θιέρσο, ποὺ εἶναν τότε κρυοδοσφυγός. Ὁ Θιέρσος σὲ πολὺ ὑψηλὰ πόστα εἶχε φθάσει πολὺ φρόδι. Ἔντοκι καὶ ἀγαπὰ τὸν Ναπολέοντα. Μοῦ διηγήθηκε διάφορα ἀνέκδοτά του, ὅπως τὸ ἐδιβάσαν σιὰ ἐχειρόγραφα ἀπομνημονεύματα τῆς κυρίας ντὲ Ρεμοὰζ Θοῦ ἕνα, ἀπὸτὸ ποὺ χαρακτηριστικό!

Ἡ ἀδερφὴ τοῦ Ναπολέοντος Καρολίνα ἤθελε νὰ γίνῃ πολὺ καὶ σόγιε βασίλισσα. Γιὰ νὰ μὴ εἴν' κακοπρόσωπο, ὁ Ναπολέον τὴν ἔκανν βασίλισσα τὴς Νεαπόλεως. Οἱ φρονίδες ὅμως τοῦ θρόνου τὴν ἐκοιτάσαν γιὰ γυφτο, καὶ τὴν γκάσαν πρόκρα...

Μιὰ μέρα, ἐνῷ ὁ αὐτοκράτωρ κουβένιαζε μὲ τὸν ἡδοπαίζῃ Γελιά, ἔπιπτε μέσα σὶ γραφεῖο τοῦ ἡ Καρολίνα. Ὁ Ναπολέον τὴν ἐκοίταξε προσεχτικά, κ' ἔστερα γαρίζοντας σὶν ἀνιψιάνῃ τοῦ, τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

—Γιὰ δές τες... Ἔτσι εἰν' ὅλες τους... Θέλουν νὰ γίνουν βασίλισσες... Κὶ ὅμως τοὺς τὸ πρόσ.ρα, πὲς μοῦ γίνουν, ὁλόφρονοῦν...

18 Ἀπριλίου 1847

Κατεδαφίζουν αὐτὸν τὸν πιρὸ, σὶ Βοὐλεβάρ τοῦ Ἑρμῶνοι, τὸ σπίτι τοῦ Φιόρα...(*)

Σχεπκὸς μὲ τὴν δέση τοῦ περίφημου ἀγνοῦ ἀνεμιστοῦ ὁ κυρελλάρος. Πιστεύ τοῦ εἶχε δεκιφεῖῃ τὲς ἀνακρίσεις μοῦ ἔχει ἀνφηθῆ κερὸς λεπτομέρειες οἱ ἑρωίες ἔχουν τοσφαστεῖ ἀγνοστὲς ὡς τὸ τόρα.

Ὁ Φιόρα, τὲς πρῶτες μέρες ρεπὰ τὴ σύλληψή του, δὲν ἀνεπόδιο νὰ πρφῆ σὲ παρμὰ ἀρνόμενος: Ἐνῷπερ σκάμη τοῦ ὁ σανὲ νὰχοῦ τὸν Μορὲ καὶ Πιπὲν ἐφὶ εἶχαν μεῖναι πιστοί. Μιὰ τέρα ὅμως βιαθὲ ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ Νιὰ Λασσαβ—ἐφανέσσια αὐτὴ μὲ γάνω—ἀπ ὁ Μορὲ εἶχε πῆ:

—Τί κρίμα τοῦ δὲν εἶν' ἐκαὶτοκα καὶ τὸν ἔβαν τὸ μηχάνημα ἐπὶ!

Ἀ, ἀπὸ τὴν ἀπεψὴν αὐτὴ ὁ Φιόρα, κατελήφθη ἀπὸ ἕνα φοβερὸ μίσος ἐναντίον τῶν συνεργῶν του: Τοὺς κατέδασε καὶ τοὺς δίω, καὶ πατέρηδε γιὰ τὴ γυναῖκα τὴν καὶ γιὰ τὰ τρία τὴν παιδιά. Εἶνε χαμένος πλεν τελειωτικά. Ὁ κ. Πιαρὲ τὸν δυδοχκι, κοντάζει τὸ φολὶ τοῦ καὶ λέει αὐτὸν Φιόρα:

—Πέντε ἡ ὥρα... Κυριὸς νὰ πᾷς νὰ γεφαιίσῃς...

—Νὰ γεφαιίσω; ἀπαντεῖ ὁ Φιόρα. Ὠ!... Σήμερα εἶμαι χρόνος; Ἔκοψα τὸν ἰμιὸ τοῦ Πιλάτη.

Μιὰ μέρα, ὁ κ. Πιαρὲ εἶπε αὐτὸν Φιόρα:

—Ἡ πρῶτες σου εἶνε φρικιάλα. Πῆγες νὰ σκοτώσῃς ἀγνώστους, ἀνθρώπους ποὺ δὲν σοῦσαν εἴπωπε διαβάτες!

Ὁ Φιόρα ἀπάντησε γκρφὸ:

—Τὰ ἄλλο πάνον οἱ σφαγιάζες; αὐτὸν τόλεχρι;!...

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΑΝΡΥ
29 Ἰουλίου 1846. Μεσάνυχτα

Ἡ Σοφζάνα, ἡ κοιμωμένη τῆς γυναίκας μου, ἐπέστρεψε κρύ ὁλόγυμ. Εἶχε πάει σὲ τέλετὴ, κὶ δὴ τὰ πρωτεγνήματα. Φαινόταν κατεκρεμμένη. Μόλις πλῆκε στὸ δωμάτιο, εἶπε:

—Ἀ! κυρία, τί εὐτυχία! Ὁ ξάδερφός μου ἔκαμε τὸν ἀνθρώπο ποὺ χτύπησε τὸν βασιλιᾶ...(*)

—Πῶς! Τί! Κτυπήσαν τὸν βασιλιᾶ;

—Ναί, κ' ὁ ξάδερφός μου ἔπιασε τὸν δολοφόνο! Τί εὐτυχία! Νὰ, πρὸ ὀλίγου ἔγινε τὸ κακό. Ὁ βασιλιᾶς εἶτανε στὸ μπαλκόνι. Ἔξαφνα, ἕνας ἄνθρωπος πετάχτηκε μὲ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ χτυφοβολόησε μὲ δυὸ πιστόλια ποὺ κρατοῦσε σὰ χέρια... Εὐτυχῶς ὅμως, κατιμὲ ἀπὸ τὶς δυὸ σφαῖρες δὲν πέτυχε τὸν βασιλιᾶ! Ὁ κύριος χαιρετοῦσε, χαιρετοῦσε... Κ' ὁ βασιλιᾶς κέτσι ἀπὸ χαρὰ χαρούμενος... Λοιπὸ ὁ Ἴδιος ἔδειξε τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε δῆ τὸν καπνὸ τὸν πιστολιῶν. Ὁ ξάδερφός μου ὅμως, ποὺ εἶνε τῆς μυστικῆς, ἀστυνομίας βρισκόταν κὶ κάτω, δίνει στὸν δολοφόνο.

Δὲν εἶχε πολὺ νὰ γράψῃ... Κοὶ τὸν ἔκαμε...

—Πῆρε ὁνομάζεται;

—Ζοζὲφ Ἀνγκρὸ.

—Ὁ δολοφόνος!

—Ὄχι, ὁ ξάδερφός μου. Εἶνε ἕνας ἄνεμος ἴσομε κὶ πάνω. Ὁ δολοφόνος εἶνε κοντός. Ἐκιαζάνθωπαπόρος Μεξίκο μὰ κὶ κάθε τὸν εἶπαν, ἐκρεμάσθηκε μέσα σ' ἕνα λαβέρινθο.

Κ' ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ ἀποκοεῖν πάλια τρομερὴ σημαδία γιὰ ὅποιον ἔχει νὰ παραιτῆ.

Ὁ Κογκελλάρος τοῦ λέει:

—Προσοχὲς, κὶ μὴ φοβοῖεσῃ. Ὁ σκοπὸς σου εἶνε νὰ ἀπορρίψῃ τὴν θανατικὴ ποινή, ὁπρομένος πὰς τὴν ἐπιτρεπτὴ.

—Μπά! ἀπαντῆ ὁ Ἀνρὸ. Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε αὐτό; Οἱ ἄλλες ποινὲς εἶνε μιὰ τιμωρία, ἡ θανατικὴ ποινή... Εἶνε μιὰ ἐκμηδένισις. Σκεπτεσαι λίγο κὶ ἔστερα μοῦ ἀπαντᾶτε!

—Εἶνε τώρα δεκαοχτὼ χρόνια ποὺ τὸ μυαλό μου ἀτυφεῖ... Δὲν ἔχω, καὶ τώρα ἄκομη, σὲ ποιὰ κατάσταση βρίσκεται... Κ' ὅμως βλέπετε: δὲν προσπαθῶ νὰ ἀποκρυβῶ τὸν τρελλό... Δὲν ἔχω... Ὅλες οἱ σκέψεις μου, νομίζω πὰς μοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸν Θεό...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπολογία του: Ἡ πρᾶξη του ὁπῆρξε μὰ ἀρνησιοῦ θείαῖ.

Ὁ κογκελλάρος συγκεφαλαιώνει ὅλο τὸ ἐναντίον του κατηγορητήριο. Στὸ τέλος τὸν ρωτᾶ:

—Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσῃς;

—Τίποτε! ἀπαντᾶ ὁ Ἀνρὸ, ἀποκαμωμένος.

Οἱ ἀμάτιοι ἀποσύρονται γιὰ νὰ ἐκδώσουν τὴν ἀπόφασί τους.

Ἐπὶ ἑκατὸν ἑξήντα ψηφοφορησάνεων, ἑκατὸν τριάκοντα τρεῖς ἐψήφισαν τὴν ποινὴ τὸν καταναγκαστικὸν ἔργον, δεκατέσσαρες τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, καὶ δεκατρεῖς—μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγώ—τὰ ἀφῆμα δεσμά.

Ὁ Ἀνρὸ κατεδικάσθη σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασι, γελοῦσε μονάχα μ' ἕνα ὄφος ἀπελπισμένο:

—Ἀ! Θεέ μου! Ἂν τὸξερα!...

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ο ΟΥΓΚΩ ἑξήντα-ἑπτὰ χρονῶν.
(Ἀπὸ τὸν ἀκριβοῦ τοῦ ἀπὸν κοντεῖ)

Η βάρκα τοῦ Οὐγκὼ μετὰ τῆς εἰκονικείας του.

(*) Πρόκειται κάλλι γιὰ τὸν βιβλιὰ Λουδοβίκο—Φιλίππο, ποὺ τὸ ἐκρίμνο «Ἐπιφάνεια μεγαλοφυΐας τοῦ Κυριαρχοῦ» τοῦ 1850.

(*) Ὁ Φιόρα, ἀπὸ ἀς γνωστὸν ἀνέμος ἀκυπρωθῆ νὰ κτυφῆ ἐπὶν δίφα τὸν Λουδοβίκο—Φιλίππο, μὲ τὸ πιστόλι «Ἐπιφάνεια μεγαλοφυΐας τοῦ Κυριαρχοῦ» τοῦ 1850.

(*) Πρόκειται κάλλι γιὰ τὸν βιβλιὰ Λουδοβίκο—Φιλίππο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ἀπόψε δὲν γνωρίζω τί ἐπιφυλάσσουν οἱ καλλιτέχναι μας γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ πότε θὰ μπορέσῃ ν' ἀρχίσουν τὶς ἐκθέσεις τους, τοὺς εἰδικοὺς ὅμως σὲ ἡ πρώτη ἔκθεσις ἀνοίγει κιόλας. Ὅσο βέβαια ἐνδοιάζουν ἀπὸ τὴ φύσι τους, ὁ κατηγορούμενος, ἀνοιξιάτικο ἀπὸ τὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπιβεβαίωσε.

Ὁ Ζοζὲφ Ἀνρὸ εἶνε ἕνας κοντὸς, καταφυσιωμένος ἀνθρωπάκος, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πανὸ ἀπὸ πενήντα χρονῶν. Φορεσιὰ μαύρη γενικῶς, ἕνα γιλέκο ρεβαντὲ κόκκινο, γραβάτα μαύρη. Ἔχει ψαθοφύτες, μαῦρα μαλλιά, μαυρὰ μύτη φορεμένα γεαλιά.

Μπαίνει, χαιρετᾶει τοὺς φίλους, σὰν ἡδοποιὸς τοῦ χαιρετᾶει τὸ κοινὸν κοντὸν καὶ κάθεται. Γῆρε ὅμα ποὺ ὁ γυφαιστὲς ἀπαγγέλλει τὸν κατάλογο τῶν ἐκθεσιακῶν. Ὁ Ἀνρὸ ἀνοίγει τὴν τερπαστέρα του καὶ ἀπίγνει μιὰ ποέζα ἀμμάλο.

Ὁ Κογκελλάρος τοῦ λέει νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τὴ πῆ ἀπὸ τὴν ἔδρα του, ἐπονομὴν κ.λ.π. Ἀρκετὰ καὶ μάλιστα μὲ χαμηλὴ φωνή, σιγαλοκόνα.

—Ἐπὶ ἀδικῶ; ἀπαντᾶ ὁ Κογκελλάρος.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπαναλαμβάνει τὶς ἀπαντήσεις τοῦ ἀπόνω καὶ κοιδαρά. Μοιάζει σὰν ἕνας ἀγαθὸς ἀνὸ ποὺ ἔχει πάει νὰ πάρῃ τὸ διαβατήριό του. Εἶνε τόσο κοκκίνος, ποὺ ὅταν ἀρκετεῖται ὁρίστε τὰ παράλια τοῦ δὲν εἶνε ψηλότερα ἀπὸ τὰ κεραλιὰ τῶν χαμηλοκάθεν ποὺ κάθονται κοντὰ τοῦ. Κάνει τὴν ἐντύπωσι ἕνας ἐπιμελὴς γραμματὲς. Ὅλο τὸ κόσμο τὸν ἀποδίδει πάνω τὰ ἤρεμο, τὸ ἥσυχο καὶ τὸ γλυκό. Μόνο ποὺ κάθε τόσο πρέπει τὸ κεφάλι του σὰν χέρι του μὲ ξωφκὴν ἀπόγνωσι.

Μιλᾶει πολὺ, γρήγορα, καὶ, ἡ πολὺ σιγὰ ἡ πολὺ φωναχτὰ. Φαίνεται σὰ νὰ βλέπῃ ὅλα μέσα ἀπὸ ἕνα πυκνὸ πέπλο. Μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀρχεία τοῦ κόσμου, λέει λόγια ἀπαλλάγματα. Τὴν ἀτλόγεια του τὴν τελειώνει ἔτσι:

— Τὸ ἔγκλημα μου εἶνε ἀσπλὸ... Ἡ ψυχή μου, τώρα, βρίσκεται μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο.

Κ' ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ ἀποκτοῦν πάλια τρομερὴ σημασία γιὰ ὅποιον ἔχει νὰ παραιτῆ.

Ὁ Κογκελλάρος τοῦ λέει:

—Προσοχὲς, κὶ μὴ φοβοῖεσῃ. Ὁ σκοπὸς σου εἶνε νὰ ἀπορρίψῃ τὴν θανατικὴ ποινή, ὁπρομένος πὰς τὴν ἐπιτρεπτὴ.

—Μπά! ἀπαντᾶ ὁ Ἀνρὸ. Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε αὐτό; Οἱ ἄλλες ποινὲς εἶνε μιὰ τιμωρία, ἡ θανατικὴ ποινή... Εἶνε μιὰ ἐκμηδένισις. Σκεπτεσαι λίγο κὶ ἔστερα μοῦ ἀπαντᾶτε!

—Εἶνε τώρα δεκαοχτὼ χρόνια ποὺ τὸ μυαλό μου ἀτυφεῖ... Δὲν ἔχω, καὶ τώρα ἄκομη, σὲ ποιὰ κατάσταση βρίσκεται... Κ' ὅμως βλέπετε: δὲν προσπαθῶ νὰ ἀποκρυβῶ τὸν τρελλό... Δὲν ἔχω... Ὅλες οἱ σκέψεις μου, νομίζω πὰς μοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸν Θεό...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπολογία του: Ἡ πρᾶξη του ὁπῆρξε μὰ ἀρνησιοῦ θείαῖ.

Ὁ κογκελλάρος συγκεφαλαιώνει ὅλο τὸ ἐναντίον του κατηγορητήριο. Στὸ τέλος τὸν ρωτᾶ:

—Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσῃς;

—Τίποτε! ἀπαντᾶ ὁ Ἀνρὸ, ἀποκαμωμένος.

Οἱ ἀμάτιοι ἀποσύρονται γιὰ νὰ ἐκδώσουν τὴν ἀπόφασί τους.

Ἐπὶ ἑκατὸν ἑξήντα ψηφοφορησάνεων, ἑκατὸν τριάκοντα τρεῖς ἐψήφισαν τὴν ποινὴ τὸν καταναγκαστικὸν ἔργον, δεκατέσσαρες τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, καὶ δεκατρεῖς—μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγώ—τὰ ἀφῆμα δεσμά.

Ὁ Ἀνρὸ κατεδικάσθη σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασι, γελοῦσε μονάχα μ' ἕνα ὄφος ἀπελπισμένο:

—Ἀ! Θεέ μου! Ἂν τὸξερα!...

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Τρίκι σκωπιάτικου σπιτιοῦ.

Μία γωνιὰ σκωπιάτικου σπιτιοῦ.

"Ενα γραφικὸ κομμάτι «κομπιοτεφ» δρόμου τῆς Σκόπου.

Τῆς ΑΝΝΑΣ ΝΤΕ ΝΟΥΑΪΤ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Ἀπὸ τὴν ΑΝΑΜΕΤΡΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἡ ψυχρὰ τοῦ χιονόπορου πὰν βιάστηκε νὰ φθάσῃ!
Ὁ ἄνεμος στὶς κάμορες ἐγκάνε τὰ κεφάλι.
Ὅμως τὸ σπῆτι σήμερα τὴν πόρτα τοῦ γιὰ κλείσει.
Κοὶ στὸ κεφόδι τὰ θρφῆ μονάχο τὸν σκήνεκ.

Πάνε τὰ κελαιδίσματα τὰ λολοκαιριά,
Θέλα κρυόνουν τὰ φτωχὰ τ' ἀγάλματα γριστὰ!
Ὅλα μουσικεύουν, τρίμουσε, φιφθόνεια, καὶ θαρρῆ
Πὰς κουρεύουχξὶ ὁ Ρουρεὰς, καθὼς καὶ τὸ νεφ.

Μέσα σ' ἀγρὶ τρέχοντε τὰ φόλλα σὰν τρελλὰ,
Ποθώντας τὰ πετέξουνε μαζὶ μὲ τὰ πουλιά.

Μὰ τὰν ἐ' ὀμφνοὶ ἀπεμὰ, τὸ θρῆμα τοὺς, τὸν ἀγαπᾶ.
Λίγιο στὴ Δίμνη θὰ βρεθοῦν νεκρὰ ἀπὸ τὸ μαρέφ.

Τὴ σιωπὴ τὴν ἔρημο, τ' ἀγρὶ τὸ κρυφὸ,
Τὸ φλοιοῦ τοῦ πιάζοντες τὰ ἀπὸ τὸν ἀγρὸ.
Ἔπειτα ὅλα γίνονται σιωπὴ καὶ πάλι,
Κὶ ὁ Ἔρωτας ποὺ μάγγες ξεναγοφίζει ἀγάλι.

Γιὰ τὰ ἐεταμένα ἐδῶ σιμὰ στὴ φλόγα τῆς φωτιὰς,
Τὰ χέρια κοὶ τὰ πόδια τοῦ ποὺ ἐπάγκαν' ὁ βοφρὰς.
Κοὶ τὸ πρόσωπὸ τὸ ἀκμὴ μὲς ἀλλάζει τὴ ζωφρὰ τοῦ,
Τρέμει κ' ἀντιφεγγίζεται ποὺ ἀκουγὶ τὰ βήματα τοῦ...

Μετέφρασις ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΧΟΓΙΕ ΤΑ'ΓΟΥΤ

Η ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΗ ΑΝΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Πρωτού γυρίσουμε στο ξενοδοχείο, συμφωνήσαμε να πάμε την άλλη μέρα στη Βουλώνη και τοῦ πρότεινα νὰ συναντηθοῦμε στὸ λιμάνι, γιατί ἐν ζηφίλουμε μαζὶ ἦταν φρίκη ἡ μαμά του καὶ ἡ Φλόρα τὸν ἐπιδιώκουν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀντάμωθήκαμε στὸ βαπόρι. Ὁ Γουΐλιο ἦταν ὑποδειγματικὰ ἀνήσυχος πὼς τὸν εἶχαν νὰ βγάνῃ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν ποῦ πήγαινε.

Αἰσθανόμουνα ἐκείνη τὴ στιγμὴ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἐκείνο ποὺ θὰ αἰσθάνοντανε κ' ὁ Κολόμβος ὅταν ταξιδέψανε γ' ἀνακάλυψη τὴν Ἀμερική· μὲ τρεῖς ἢ πέσαμε ἄλλους Γάλλους τζεντλεμαν καὶ μὲ κάμποσες ἄλλους ναῦτες σ' ἕνα μικρὸ καρυῦλι.

Θέλαμε κοιλὰ στὸ λιμάνι τῆς Βουλώνης καὶ νὰ κάμουμε βόλτες γιὰ τοὺς Γάλλους νὰ φανοῦμε καὶ νὰ χειρονομοῦν σὰν ἀγριόπουλα ἀπὸ θεόρατελλου. Πατόντας τὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἐνόμιζα πὼς ὅλος ὁ κόσμος μὲ κύτταζε λέγοντας: — Ὦραῖο, Ἀνέτα Σάμερ, χαλὸ ἔπαιμες νὰ τὸ σώσῃς λυγάκι. Ἤρθες σ' ἕνα μέρος ποὺ ἔρχεσε νὰ τὸ δῇ.

Ἔκαμα τὸν Γουΐλιο νὰ λιμπτάσῃ στὸ τρένο, γιατί ἤθελα νὰ δῶ κάτι τὰ ἀξιοθέατα· ἔστειλα στὴ μίσς Τζάντ μιὰ κάρτ-ποστὰλ γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ ζηλέψῃ, κ' ἔγραψα ἀπάνω σ' αὐτὴ μονάχα τὰ ἑξῆς: «Ἡ μισὶς Ἐδοῦαρδ δροσίζεται τώρα στὸ ὡραιότερο μέρος τοῦ κόσμου. Μ' ἀγάπη. Ἀνέτα Σ.». Ὁ Γουΐλιο κ' ἐγὼ καθήσαμε σ' ἕνα καφενεῖο στὴ προκυμαία κ' ἐνὰ γκαζόζα μᾶς ἔφερε χαμὲ καὶ λιμό. Πήραμε καὶ στὸ κοζίνο κ' ἐ· κερδίσα ἑκατὸ φράγκα σ' ἀλογάκια, μὰ ὁ Γουΐλιο ἔχασε. Τοῦ εἶπα: — Θάσαστε τεχεοὶς στὸν ἔρωτα καὶ ἀπάνταρε πὼς ἂν αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ, θἄχατε εὐχαρίστους ἄλλα 50 φράγκα.

Γυρίσαμε μὲ τὸ ἄλλο βαπόρι. Καθήσαμε πλάι, στὸ κατάστρωμα. Ἡ νύχτα ἦ· τὸν σκοτεινὴ, μοῦσιασε τὸ χέρι κ' ἔταν τοῦ εἶπα πὼς ὁ πάγκος ἦταν πολὺ σκληρὸς, ἔβαλε τὸ χέρι σεῖ μέση μου,—λιγάκι σκοπάδι δίνει πάντα θάρρος στοὺς νεροπαλοὺς. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἦταν ποτὲ στὴ ζωή του τόσο εὐτυχισμένος ὅσο τώρα καὶ σιγαλεύθηκα ἀπάνω του, γιατί φοβοῦσα μονάχα ἕνα φιλὸ μετὰ τοῦτα κ' ἔκανε τσαχτερὸ κρύο σεὶν ἀκανὰ. Λόγῃ τὸς ὅμως ἔνιωσε πὼς τόλμαμε ἐπιτυχῆς· γιατί ἔσκυψε καὶ μοῦδοσε ἕνα φιλὶ ἀπὸ μάγουλο, ψιθυρίζοντας: — Ὦ χρυσὸ μου κορίτσι!

— Ὑπομένω, πὼς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ φιλήσῃς καὶ τὴ γερόντισσῃ θυιὰ σας, τοῦ εἶπα μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ τρυφερή.

Δὲν ξέρω γιατὶ μοῦρηγαν αὐτὰ τὰ λόγια· μοῦ φαίνεται πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ 40 φιλιὰ, πλειὸ θερμὰ καὶ γλυκὰ, ἀπὸ τὸ κρύο φιλὶ ποὺ μοῦδοσε. Ἴσως ἡ θάλασσα, ἴσως ὁ καθαρὸς ἀέρας... Ὅλα αὐτὰ μ' ἔκαναν βέβαια φωμαντικὸ. Ὁ Γουΐλιο ἐν τοσοῦτο δὲν ἔχασε τὸν καιρό· τοῦ, ἔσκεψε κ' ἤρχισε νὰ μὲ φιλάῃ μ' ἕνα τέτοιο τρόπο, ποὺ γυήγορα ἀνιχνεύσθηκα νὰ τοῦ κάνω τὸν ὄρκο.

— Ἀρραβωνιστήκαμε, δὲν εἶνε ἔτσι; ἐρώνεψε. Ἐμ μὴ μοῦ πῆτε ὄχι!

Τοῦ εἶπα νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκες, γιατὶ ἦταν ἀκόμη πολὺ νέος γιὰ νὰ κανιρεστῇ.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀκουσαν τὴ μαμὰ τοῦ καὶ τὴ Φλόρα νὰ μιλάνε σιγανὰ στὸ σαλόνι, ἐνῶ ἐμεῖς καθόμαστε στὸ σκάλο.

— Καλὰ θὰ κάμετε, τοῦ εἶπα, νὰ πᾶτε στὸ δωμάτιο σας, ἔτσι θὰ ξεφύγετε.

Μ' ἄκουσε κ' ἔφυγε. Μπῆκα τότε στὸ σαλόνι καὶ βρέθηκα ἀπέναντι τους. "Ημαστε μονάχα οἱ τρεῖς ἐκεῖ μέσα.

— Ποῦ εἶνε ὁ Γουΐλιο; ρώτησε ἡ δράκαινα μαμά του.

«Τοῦρεξε μιὰ πονηρὴ ματιὰ, ἐνῶ ἔκεινος διεμαρτυρότανε....»

Μοῦ φαίνεται πὼς πῆγε νὰ πλαγιάσῃ. Πήγαμε σιμεφὸ τὸ πρωὶ στὴ Βουλώνη κ' ἤρθαμε πολὺς τώρα.

Χασομήθηκα καὶ τεντώθηκα, κάνοντας τὴ νυστερίδηνα καὶ.

— Τώρα· γιὰ πὼς κάποιε θὰ τὸν πηγαίνατε κάπου, εἶπε ἡ μαμὰ.

— Δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ τὸν πᾶω ἐγὼ κάπου, ἀπήντησα. Δὲν εἶμαι βέβαια παραμάνα του.

— Ἐγὼ τώρα θὰ σᾶς πῶ μερικὲς ἀλήθειες, ἔξακουλούθησε νὰ λέῃ ἡ δράκαινα. Βαρέθηκα πλειὰ αὐτὴ τὴν ἰστορία, ἔστερα ἀπὸ τὴν ἐνησυχία μάλιστα ποὺ δοκίμασε σήμερα.

— Ἔμπρος, εἶπα κ' ἐγὼ θὰ δῆτε πὼς μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ κρατήσω μιὰ κουβέντα μὲ ἀποκοῦθητοτε.

— Τὸ παιδὶ μου εἶνε ὀπάλληλος σὲ μιὰ τράπεζα. Δὲν θὰ μπορέσῃ γιὰ πολλὰ ἀκόμη χρόνια νὰ κανταστῇ, ἐκτὸς ἂν πάρῃ γυναῖκα, ποὺ θὰ τὴν θέλῃ κ' ἐγώ, ἀλλοιὼς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ μένα. Δὲν θὰ δώσω ποτὲ τὴ μητρική μου περιουσία νὰ πάῃ ἔσω καὶ ἐπιθέτο πὼς κ' ἐστί. Δὲν θὰ μπορέσατε ν' ἀνεχθῆτε ἕνα ἄντρα, ποὺ ἡ μαμὰ του ἀρνεῖται νὰ σᾶς τὸν δώσῃ· καταλαβαίνετε, ἐπιθέτω, τί θέλω νὰ πῶ.

— Θέτετ τὸ ζήτημα πολὺ ἁπλὰ καὶ πολὺ σωστὰ, ἔστω καὶ γιὰ νὰ περιφρουρήσω ἀνθίμα μου τῆς ἀπήντησα μὲ κόπιο σαρκαστικὸ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς πάγνετε φόρα καὶ χτυπᾶτε τὸ κεφάλι σας σεὶν τοῖχο, γιατὶ ὁμοφρὸ βέβαια παιδὶ εἶνε ὁ Γουΐλιο, μὰ δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ τὸν πάρω, ἐστω κ' ἂν μὲ παρακαλέσετε γονατιστὰ.

Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργη κ' ἀπατανόητη ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου; Τῆς εἶπα ἐκεῖνο ποὺ ἀκριβῶς ἤθελε γ' ἀκούσῃ κ' ὅμως προσβλήθηκε τρομερά. Τί ἄνοητο παιγνίδι ποὺ εἶνε κάποτε ἡ ζωή!

— Δὲν θέλετε νὰ κάρετε τὸν Γουΐλιο! ἐρώνεψε σὰν νὰ ἦταν ὁ βασιλιὰς Σολομῶν σὲ ὅλη τὴ δόξα του, μοῦ μὲ δίνει σωλίζι οἰκογενείας, ἔνας ἀπὸ τοὺς θείους του εἶνε πρύτανις τοῦ.... .

— Γιὰ μένα θὰ ἦταν τὸ ἴδιο κ' ἂν ὁ θεῖος του ἦταν μητροπολίτης τοῦ Λονδίνου, ἐρώνεψα, διακοπτοντάς την καὶ πρωτίνοντας τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ τῆς δείξω πὼς εἶχα κ' ἄλλα νὰ πῶ, κ' ἐπρόσκεπα νὰ τὰ πῶ.—Βγάλτε τὸ ἀπὸ τὸ νοῦ σας πὼς θέλω νὰ πάρω τὸν Γουΐλιο. Ἔγω...

— Τότε γιατὶ προσπαθεῖτε νὰ τοῦ σηκώσετε τὰ μυαλά; ρώτησε ἡ μαμά.

— Δὲν ἀρκοῦμαι πὼς τοῦκαμα γλυκὰ μάτια, ἀπάντησα, ἐν ὅσο δὲν ἤταν καθόλου ἀνάγκη νὰ τὸν γλυκοκυτταξῶ γιὰ νὰ μὲ προσέξῃ. Ἔτσι μοῦ ἀρέσει νὰ κάνω, ἐξακουλούθησα καὶ ξυπλάθηκα μὲ ἀοῦρα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Νοί, μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ κάνω τοὺς νέους νὰ φέγνουν βόλτες γύρω μου κ' αὐτὸ θὰ κάνῃ κ' ὁ Γουΐλιο, ἐὰν ὅτου βρῇ κὰ κάμῃ κάτι κάλύτερο. "Ἐνιωσα σᾶς κοῦ μὴ φοβᾶστε, δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ λεγόνταν. Ὅμα βρεθοῦν μόνες μ' ἕνα νεαρὸ τζέντλεμαν, κ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία συνέπεια οὔτε γιὰ μένα οὔτε γ' αὐτοὺς,—τὸ πολὺ μονάχα νὰ πληγωθοῦνε κανένα γεματάκι. Ὅποτε ἐφαγάστε γιὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀν ἔχετε καὶ τίποτε ἄλλο νὰ φωτήσητε, φωτήσατε, καὶ μάλιστα κάμετε γρήγορα, γιατὶ ἐνοιώθ νὰ μὴ ξανασοῦρτησω αὐτὸ τὸ θέμα.

— Δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃ τὸ παιδὶ μου νὰ σᾶς ξαναπάῃ μαζὶ του, ὅταν μάθῃ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε, εἶπε ἡ μαμὰ Νάστερ καὶ χαμογέλασε σαρκαστικὰ, σὰν νὰ μοῦλεγε: — Ἀ, Ἀνέτα Σάμερ, σ' ἔβαλα στὸ ἰσοῦβάλα γιὰ καλὰ.

Ἡ Ἀνέτα Σάμερ, ὡς τόσο, δὲν ἐσοῦβαλώθεται τόσο εὔκολα,—μὴ τὸ πιστεύετε ποτέ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΘΡΥΜΑΤΟΣ

ΜΙΑ 13ΕΤΙΣ ΑΓΓΛΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Ἡ 13ετὴς ΓΚΡΗΤΑ ΧΑΝΤ.

Τὰ «παιδιὰ-θαύματα» δὲν εἶνε κάτι πρωτοφανές. Αἱ τέχναι αἱ ἐπιστήμαι καὶ τὰ ὡραῖα γράμματα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἔχουν συνηθίσει νὰ ὑποδεξιῶνται καὶ ἀπὸ ἕνα εἴτοιο παιδί. Ἐν τούτοις, ὅ,τι φαινομενον μένει πάντα σὰν κάτι τὸ σπάνιον καὶ συγκινεῖ διαρκῶς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἔδον ἕνα Ἑβραῖο χαριτοκὰ στὴν Ἀγγλία, ἡ Γκρέτα Χάντ, ἡ ὁποία καὶ κυρίως τὴν ἐλαναόριε:

Κράποτε τὸ μικρὸ μου κοριτσάκι συνήθιζε νὰ μοῦ μιλᾶ συχνὰ γιὰ μιὰ χαριτωμένη σχολική της συντροφο. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Γκρέτα Χάντ. Συνήθιζε νὰ διηκπαλέῃ καὶ νὰ τέρπῃ τὶς μικρὲς φίλες της μὲ κάτι ἱστορούλες σὰν παραμύθια ἐλκυστικὰ ἰδικῆς της ἐπινοήσεως. Φαντάστε πὼς ἔζοδσε ὁ ἕνα φανταστικὸ κόσμο ποὺ τὸν κατοικοῦσαν ἥνητοι καὶ νύμφες. Ὅλα αὐτὰ τῆς φαινόνταν τόσο πραγματικὰ ποὺ ἤταν σὰν νὰ πίστευε πὼς ὁ κόσμος αὐτὸς πραγματικὰ ὑπῆρχε. Καθημερινὸς ἔλεγε στὶς φίλες τῆς καὶ στοὺς γνωστοὺς τῆς καταπληκτικὲς ἱστορίες αὐτῶν τῶν φανταστικῶν δημιουργημάτων τῆς. Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε βέβαια ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ μυθιστορογράφος ἤταν πολὺ χαριτωμένη σύντροφος γιὰ τὶς μικρὲς τῆς φίλες. Γιατὶ δὲν ἐφαρμόστηκε μόνο παραμυθία θλιβερὰ, φρόνιμα, ἠθικὰ κ' ἀστεῖα, ἀλλὰ τὰ περιέγραφε μὲ εἰκόνες γεμάτες θέλγητρο καὶ φαντασία. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νοημέζει ἔχει τὸ ἑλῶς χρώματος χρωματιστῶν γυαλιῶν πολλῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ λεπτομέρειες σ' ἄλλο φαίνονται σὰν ἀπὸ μᾶτα ἀπὸ φωτικοπόπια. Ἡ Γκρέτα εἶνε τώρα 13 χρονῶν, καὶ τὸν περασμένο χρόνο σὲ μία ἔκθεσιν ζωγραφικῆς στὸ Γκλίντχολ πῆρε δραβεῖο ζωγραφικῆς καὶ ἐχνογραφίας.

Ἐλπίζω πὼς τὸ κατοθὶ παρατιθέμενον δοκίμιον τῆς νεαρᾶς συγγραφίου θὰ θέλῃ γονεῖς καὶ παιδιὰ, καθὼς ἔθελξε καὶ μένα.

ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ (ΟΥ' ΝΣΤΟΝ) ΤΣΟΡΤΣΙΛ

Καὶ τώρα θὰ δόσωμε τὸν λόγον εἰς τὴν ἰδίαν τὴν μικρὰν ποιήτριαν νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ χαριτωμένα παραμύθια της:

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ Μαρία διάβαζε ἕνα βιβλίο γιὰ τὸ Μορφέα, ποὺ, κάθως ὅλοι ξέρετε, βάζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ κοιμοῦνται καὶ πεθυμοῦνε νὰ ἤξεροε σὰν τὶ ἔμοιαζε καὶ θἄθελε πολὺ νὰ τὸν ἔβλεπε καὶ νὰ τοῦ μιλοῦσε, ὅταν μόρνοῦν τριμμένε ἀπὸ κάποιο δόρυβο ποὺ ἄκουσε κάτω στὸ δρόμο.

Τὸ θόρυβο ἠχολοῦθησαν διαστρατικὲς φωνὲς πόνου, καὶ ἔτσι ἄρμησε γιὰ νὰ δῇ σὰν τὶ νὰ συνέβαινε.

Ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ δρόμου, εἶδε ἕνα μικρὸ πτωχὸ κοριτσάκι ποὺ τὴ χτυπᾶνε καὶ τὴ ρίξε κάτω ἕνα αὐτοκίνητο καὶ κρεπόδοσε τὸ πλευρὸ τοῦ κοκὴ καὶ πρόσπαθοῦσε νὰ μὴ φωνάξῃ.

Ἡ Μαρία αἰσθάνθηκε σφιγτεῖσα γιὰ τὴ μικρὴ γιατὶ ἤξεψε πὼς οἱ γονεῖς τῆς ἤσαν πολὺ πτωχοὶ, μάλιστα ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἀνάπηρος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ.

Καὶ ἡ Μαρία δὲν ἤταν κ' αὐτὴ σὰν πλούσια, ἄλλος σισδωνόταν τὴν ἀνάγκη νὰ βοηθήσῃ ἰδίως τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἀπ' τὶς κοσμοπολίτες τῶν χωριῶν ἔμαθε πὼς τὸ μικρὸ κοριτσάκι δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ τὸ μάτι του ἀπ' τὸν πόνο.

— Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω, ἔλεγε μέσα της, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἔπαιτε ἐπάνω στὸ βιβλίο της.

— Ὦ! εἶπε, ἂν μποροῦσα νὰ συναντήσω τὸν Μορφέα, θὰ μποροῦσα νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ κοιμηθῇ.

— Θὰ πάω σιὰ δόσῃ, σκέφθηκε τὰ ξωτικὰ κ' οἱ νεράϊδες ξοῦν ἐκεῖ.

Ἔτσι λοιπὸν ἔτοιξε, πάρασε κάμπους καὶ λόφους ἐνῷ μουρμούριζε: «Μορφέα, Μορφέα, γυήγορα καὶ σ' ἔχουν ἀνάγκη».

Ἀλλ' ἂν καὶ πρόσεχε ἡ ἀκόδη κομμὰ φωνὴ τοῦ θὰ ἀπαντοῦσε, δὲν ἄκουγε παρὰ μόνο τὴν ἠχὸ τῆς φωνῆς τῆς «Μορφέα, Μορφέα...» κ' ἐν τούτοις κάποια νεράϊδα φαίνεται πὼς μετρεβίβαζε τὸ μήνυμα.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔτρεχε, ἀφουγκράζοντας καὶ κόπτασε γύρω της μέχρις ὅτου ἡ φωνὴ καὶ τὰ πόδια της κοιμήσαν.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ νὰ περνῷ μέσα ἀπὸ βαθύσκια δάση, τὰ ὁποῖα πρὸς ἐκπλήξῃ της γινόνσαν ὅλοινα καὶ πιὸ ὄμορφα, τὰ λουλούδια πιὸ ἀξιωματικὰ, τὰ λάλημα τῶν πουλιῶν πιὸ μελωδικὸ, καὶ ἡ πρασινάδα σὰν ἕνα μεγάλο βελουδένιο ταπέτο.

Θέλει πολὺ ὄμορφα ἂν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κανείς—νὰ κοιμοῦνταν πὼς τὴν παλοῦσαν γ' αὐτὰ—ἀλλὰ ἡ Μαρία ἐξηκολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἀπὸ τὴν κούρασι νὰ μουρμουρίζῃ «Μορφέα, Μορφέα, ἀγαπημένε».

Τότε τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ περισσότερο ξύπνια καὶ μ' ἕνα μικρὸ στεναγμὸ ἐξανλήσασε ἔπεσε κάτω κοιμισμένη.

Δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς, ὅταν μπροστά της βρέθηκε ἕνας παράξενος γέρος, κρεμασμένος ἀπὸ παιδικὰ ἄλλα πλούσια, ἄλλα πτωχὰ, ἄλλα ἐγκλῆ, ἄλλα κοντὰ μὲ φοῦχα σχισμένα καὶ κομματιασμένα. Ἀλλὰ φαινόταν πὼς τὰ ἀγαπᾶ ὅλα πολὺ καὶ αὐτὰ φαινόνταν πὼς τὸν ἀγαποῦν.

Τὰ μαλλιὰ του ἦταν ἄσπρα καὶ μακριὰ καὶ στὸ κεφάλι του φόρουσε ἕνα μεγάλο καπέλλο ἐνῷ στὴν πλάτη του κουβάλαγε ἕνα μεγάλο σακκοβίλι.

Τόσο παράξενη ἦταν ἡ θέα του, ὥστε ἡ Μαρία τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τραγουδῇ.

Πουλάω ὄνειρα, πουλάω ὄνειρα
Σὰν θέλετε ἀγοράστε τα
Εἶνε γιὰ ὅλους
Ὄνειρα γιὰ πλούσιους ὄνειρα γιὰ πτωχοὺς
Καλὰ καὶ λυμπτερὰ
Πολλὰ, πολλὰ
Πουλάω ὄνειρα πουλάω ὄνειρα

— Τί παράξενος ἄνθρωπος! εἶπεν ἡ Μαρία μέσα της καὶ τὶ παιγνίδια πράγματα ποὺ πουλᾶει· κάθησε δὲ ἡσυχη καὶ περμένε.

Τότε ἀμέσως τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ τὸν πλησιάζουν κάθε ἕνα μὲ τὴ σειρά του, καὶ νὰ τρεβοῦν ἀκ' τὸ σακκοβίλι του μπαλόνια ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶδε σουχιὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ στὶς ἀεροναλίες καὶ τοὺς κήπους.

Καὶ κάθως ἔβγαζε τὰ μπαλόνια τραγουδοῦσε:

Σεῖς πούσαστε καλὰ καὶ δουλεύετε δλημέρα
Καὶ πεῖ δὲν παίζετε ποτὲ σας
Νὰ τὰ δῶσε σας φτὲ εἶνε
Ὄνειρα, γλυκὰ ὄνειρα φαιοκρίτιν δπὸ μένα...

Τότε ἄλιδε στὸ κάθε παιδάκι ἀπὸ ἕνα μπαλόνι καὶ τὰ παιδάκια ἤσαν εὐχαριστημένα καὶ ἔτρεχαν στὶ στάτια τους κουβαλώνταις τοὺς θησαυροὺς τους.

—Μὰ ποιὸς νάναι αὐτὸς; εἶπε ἡ Μαρία μέσα της, αὐτὸς ὁ ἀστεῖος γερντάκος; ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ τὸν φοτήσῃ γιατὶ βέβαια δὲν ἤτανε αὐτὸ δουλειά τῆς.

Ὅταν ὅμω; ὁ γέρος στράφηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ καθόνταν ἡ Μαρία καὶ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ τοῦ πῇ μὲ δειλία:

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, τί πάνετε;

Ἔκεῖνος τότε ἀπάντησε:

«Λίνο δόρμα γιὰ τὶς καλὲς πράξες, γλυκὰ ὄνειρα γιὰ κείνους ποὺ δούλεψαν βαρυά, κακὰ ὄνειρα γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἤσαν καλοὶ. εὐδμια ὄνειρα γιὰ κείνους ποὺ κάνουν ὅλους εὐτυχισμένους γύρω τους» κ' ἄρχισε νὰ τραγουδᾶῃ.

«Πουλάω ὄνειρα! Ὄνειρα γιὰ πούλημα!»

Ἡ Μαρία κύτταξε στὸ τσαπάκι της μήπως εἶχε κομμὰ δεκάρα ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτα καὶ εἶπε:

«Λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν ἔχω λεπτὰ καὶ θἄθελα νὰ ἀγοράσω κάτι γιὰ μιὰ ἄγρωστη φίλη μου· γιατὶ σκεπτόνταν τὸ φτωχὸ κοριτσάκι ποὔχε κτυπηθῇ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ κοῦσι τοῦ.

Σ' αὐτὸ ὁ γεροντάκος γέλασε μ' ἕνα πολὺ γλυκὸ χαμόγελο καὶ τῆς ἀπήντησε:

«Τὰ λεφτὰ δὲν μποροῦν ν' ἀγοράσουν τὰ ὄνειρα ἀγαπημένο μου. Ὅλοι πείρνουμε τὰ ὄνειρα ποὺ μᾶς ἀξίζουν, καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν παιχνιδάκια νὰ παίξουν ὅλη τὴν ἡμέρα βρίσκουν τόσα πολλὰ στὸν ὕπνο τῶν ὀνείρων καὶ τὰ ἔρμα ἀφρατὰ βρίσκουν τόσα πολλὰ καὶ ἔκεῖνα ποὺ δουλεύουν ὅλην τὴν ἡμέρα χουεῦουν στὴ χώρα τῶν νεραϊδῶν.»

Καὶ καθὼς τῆς ἔλθε τὴς Μαρίας ,νὰ τοῦ πῇ «ρήτας εἶσαι ὁ κ. Μορφέας ;» ξύπνησε.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπεν ἡ μαμά της, καθὼς τὴν κοπτεῦε γλυκὰ στὰ μάτια, γιατὶ ἠηγιάνες μόνη σου σὰ δόσως; Σκέψαις πὼς ἕνας φύλακας σὲ βρῆκε πὼς κοιμοῦσαν σὲ κάποια πρασιὰ πεθαμένη σ' τὴν κούρασι καὶ σ' ἔφερεν ἐδῶ καὶ σὺ δὲν ξύπνησες καθόλου.

Τότε ἡ Μαρία διηγήθηκε στὴ μητέρα της πὼς πῆγε γιὰ νὰ βρῇ τὸ Μορφέα γιὰ τὸ μικρὸ κορίτσαι ποὔχε κτυπήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ μαμὰ τῆς φίλησε τὴ Μαρία, καὶ ἐκείνη τῆς ἀφυγήθηκε ὅσα εἶδε στὸ ὄνειρό της, καὶ ἡ μαμὰ τῆς τὴν φίλησε πάλι μὲ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ τώτε καὶ στοὺς γειτόνους ποὺ νόμισαν πὼς γάθηκε ἡ Μαρία.

Οἱ γειτονοὶ τὤπαν στὸ ὄρμοσῆο κοριτσάκι κ' ἔκεῖνο φώνεξε τὴ Μαρία, καὶ ὅταν ἡ Μαρία πῆγε νὰ τὴν δῇ, τὴς ἀγκάλιασε καὶ τὴς εἶπε.

«Ὦ Μαρία πόσον καλὴ ἤσουνα νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ γιὰ μένα! Ποτὲ δὲν σπεφθηκα πὼς εἶχα φίλους στὸν κόσμο».

Τότε ἡ Μαρία εἶπε τὸ παραμῦθι ποὺ τὸ γέρου ποὺ πούλαγε ὄνειρα καὶ τὴς τὰ ἐξήγησε ὅλα καὶ κάτι.

«Εἶμαι βέβαιη πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Μορφέας γιατὶ κανεὶς ξύπνιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δῇ. Πρέπει νὰ κοιμηθῇ κανείς, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς βλέποντας τὰ ὄνειρα ποὺ μᾶς ἀξίζουν καὶ τὶς ἀν εἶμαι καλὰ παιδιὰ μποροῦμε νὰ πείσουμε τὴ μισή μας ζωὴ στὴ μαγεμένη χώρα.

Καὶ ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ μικρὸ κοριτσάκι κοιμήθηκε πολὺ γλυκὰ, καὶ εἶδε τὸ ἴδιο ὄνειρο ποὺ ἡ Μαρία εἶδε στὸ δόσος καὶ ἄρχισε τὸ κοιθεντολόγημα μὲ τὸν Μορφέα καὶ ἔπειτα ὅταν τὴς πονοῦσε τὸ πόδι τὴς τὴς φαινόνταν πὼς ἄκουγε τὴ φωνὴ του ὅλην τὴν ἡμέρα.

«Ὄνειρα πουλᾶω, ὄνειρα πουλᾶω».

ΓΚΡΕΤΑ ΧΑΝΤ

Κινηματογραφική Ἑβδομάς

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ὁ καιρὸς περάνει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ρωδόλφου Βαλεντίνο, ἂν δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀνέτειλαν εἰς τὸ κινηματογραφικὸν στερέωμα, κανεὶς ἀκόμα δὲν ἀντικατέστησε ἕως τώρα τὶς τὴν λατρείαν τοῦ γυναικείου κοινοῦ τὸν νέον αὐτὸν ὁ ἄποιος, περισσότερον ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἕνας περίφημος πρωταγωνιστής, ὑπῆρξε ἕνας Δὸν Ζουὰν τῆς ὀθόνης.

Κ' ἔπειτα λέγουν ὅμοιστες τὶς γυναῖκες! Ὑπῆρξε καὶ παραμένει ἀκόμα «ὁ ἀγαπημένος» των. Ὁσάκις σροβάλλεται καὶ τώρα ἀκόμα μία ταινία εἰς τὴν ὁποίαν ἐμφανίζεται καὶ δρᾷ, κομψὸς καὶ δυνατός, μειδιῶν καὶ ἔρεμος ὁ Βαλεντίνο—οἱ καρδιές των κτυποῦν μὲ τὴν ἴδιαν παλμὼν συγκίνησιν. Δ' αὐτὸ εἶμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ κατοπτρὸν ἀγνώστου ἐπεισοδίου τῆς ζωῆς του—ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του—θὰ ἀναγνωσθῇ μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὰς θαυμαστρίας του. Ἔχει ἄλλως τε αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον: ὅτι εἶνε σὰν ἕνας «ρόλος» του—ὁ τελευταῖος:

Φεβρουάριος τοῦ 1926. Τὸ παρισινὸ θέατρο Μογκαντὸρ ἦταν γεμάτο. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία ἦταν παρόδσα. Ἐπροβάλλετο γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα φίλμ ποὺ τὸ ἀνέμενον πολύ. Πρωταγωνιστής: ὁ Ρωδόλφος Βαλεντίνο.

Στὸ κόσμο διαδίδεται ὅτι σ' ἕνα θεωρεῖο εὐρίσκετο ὁ ἴδιος ὁ Βαλεντίνο, κ' ὅλοι γύριζαν καὶ κύτταζαν γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν. Μόλις ἐτελείωσε ἡ προβολὴ, ὅλος ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὸ «φουαγιὲ» καὶ τὸν περίμενε γιὰ νὰ τὸν παρῇ. Ἐπὶ τέλους τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ. Τότε ἕνας κύριος, (ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κανένα πολὺ χρυσλόγγια γιατὶ τὰ μάτια του ἦταν δακρυσμένα καὶ ἡ μύτη του κατακόκκινη), ἐπρόκυψε, τὸν ἐπλησίασε ἀποτόμως καὶ ἀφοῦ τοῦ ἀπηύθυνε μερικὲς λέξεις, σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Ὁ Βαλεντίνο ὅμως, μὴ καταλαβαίνοντας τὶς γαλλικὲς φράσεις ποὺ τοῦ ἀπέτεινε, ἀλλὰ βλέποντας τὴ κίνησι, ἔκανε ἕνα ὄμμα πίσω καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὰ μούτρα, ποὺ τὸν πέταξε κάτω.

Ὁ ἄγνωστος μόλις σηκώθηκε ἔδωσε τὴν κάρτα του στὸν Βαλεντίνο ὁ ὁποῖος ἀμέτως τοῦ ἔτεινε τὴ δική του καὶ ἄφησε τὸ θέατρο συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Φινλανδικὸ Μπέλτραν Μάσσες, τὸν ἡμιμισέν

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ MONTAIN

ΣΑΛΟΝΙΑ – ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Εφτετ χαριαντισμοί δτι οι γυναίκες, οταν πλησιάσουν στά σαράντα γίνονται πλέον γοητευτικές παρά στην πρώτη νεότητά των, καί πάτο δεν είνε δάσκολον νά εξηγηθή. Διότι εἰνε ἐπιχειρήματες κάμποσοι καί σπουδαιότατες βέβαιον τὸ προσωπικό των στοιχ.

— Το νεύμα, τὸ κέφιασμα, τὸ μακιγιάζ ἐξελίσσονται οἱ ἔρχον ἐσχ.ης, διότι ἐν τῷ μεταξύ ἔχουν ἀντικαλόψει τὰ χρώματα καί τὴν φόρμα τῆς τουαλέττας ποὺ τους ταιριαζει τὴ γοητεία ποὺ θὰ σοαμπόρη τὰ μάτια, τὴ πτώσα ποὺ θ' ἀναδείξη τὴν ἀπιδερμίδα, τὸ κόκκινο ποὺ σπέκει ἀπὸ σπόμα, τὴ διευθέτηση τῶν μαλλιῶν ποὺ συνδυάζεται μὲ τὸν τύπον τους.

— Στὰ πρώτα χρόνια δὲν δπολογίζουν παρὰ στὴν φρεσκάδα καί πολὺ δικαιος, ἀλλὰ μετὰ ἡ ἀνηχεγία τὶς διλιάσει σὰν ολόνθυστος δάσκαλος, καί γίνονται μεγάλες ἀρίστες, καί ἔτσι καταφθάνεται ἡ ἀνοίξα αὐτὴς ἐκεῖνν ἀνθιαις τῆς γυναικείας παλλονῆς.

— Από τὶς γυνάικτερες φρονιτίδες εἶνε ἡ περιπόλησις τῆς ἐπιδερμίδος σας καί δ' αὐτὸ νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε δὶα φόρων εἰδῶν καί ποιοτήτων καλλυντικά, διότι ἐπιταχύνεται ἡν κατασκρφὴν τῆς ἐλέγχου ὁι ἀχρᾶδες σᾶς πίει σὺ δέρμα καί μὴ δίδεται σημασία σε κομμὰ ἄλλη ἐπιδόσεις.

— Το σώμα σας μὴ τὸ βάφετε πολὺ ἔντονα τὴν ἡμέρα. Μὴ ἀουδφάνετε τὸν ἰλιμὸ σας ἰδίως ἀταν ἐκάρχουν ἐχνη διελεύσεως τῶν χρόνων ἤτοι αἱ κιπασγερεσεμὶ χαρακές.

— Από τὶς σπουδαιότερες φρονιτίδες τῆς ποιότας γυναίκας εἶνε ἡ περιοχὴ τῶν χειρῶν καί κυρίως τὸν ὄνομον τὰ ὀνοία φοονιτέρε νὰ μὴ βάφετε διότι πλέον δὲν θεωρεῖται chic. καί σογχρόνως μὴ κόβετε τὰ πεταλία ἀλλὰ ἀφοσιωθεῖτε νὰ τὰ ἐξαφανίζετε μὲ βαζελίνη γὶν δόσιν καποθαιτὲ κάθε βράδυ μὲ λίγο βαμβάκι.

— Τὰ μαλλιά σας τώρα πλέον νὰ τὰ διευθέτητε δσος εἰ; τὸ δημοσιεύθεν κομψὸν καί βουτσάφρες πρὸς τὰ πίσω καί νὰ κατευθύνετε τὴν δεξιὰ «mechc» μ' ἕνα κτένιάκι πρὸς τὰ ἀριστερὰ καί ἀντιθέτως ἄστε νὰ δίδη ἐντύπωσιν δτι εἶνε μαλλιὰ ἀκόμα.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΚΟΜΒΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

Το γόβατο τῆς οἰκοδεσποίνης διακωμωδεῖται καί ἐκδηλώνεται χαρὰς διὰ τὴς ἐπλογὴς ἐκλεκτῶν μαγειρίων, μὲ τὰ ἀκόλουθα ἀνεκδοτικὰ δίδεται ἐκάστοτε ἔξυπνος ν' ἀντιλαφθοῦν τὴν προσοχὴ νὰ τὴς οἰκοδεσποίνης, ἄν εἶνε σπιρτοῦδα, ἐμπνευσμένη, ἀπαλαοδθητη, σοβαρὰ, γοιστάκιν ἡ ἐπιπόλαιη.

— Ἄστε προσοπαθεῖτε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπαγγεγτε κάν ἀκολουθήσεις ἀντιχωρίς στὶ εἶδος αὐτὸ, καθὼς καί τὴν «ἀντιπὶ νεγαλέμπαλ» ἤτοι τὸ κολλὰ καί πιρατὶ κομφοτεχνήματα τὰ ὁποία ἔκαστον νὰ δυσηγεκα δσων ἀνήκουν στὴν ὑπ-ἐιδοὶ τῆς κελαιοσθησίας.

— Ζαπλωμένη πάτω ἀνάπαυμα τεκά κεμένα σας ἀπολαμβ ἀ-ἔνα ἀπόλαμβ ἀ-ἔνα ἀποιμ-ἐιδωνες τὰ μάτια σας βαρὰ μὲ ἀρτίστικη λάμπα καί σὲ ἕνα πάλότε χνο Λουϊ-νόνς.

— Καί μὴ πιος δὲν θὰ σᾶς διασκεδάζ ηστὰν ἀ-νεκαμόνεν τὴν ἐλεγχοῦ σας ἀν δὲν ἀ-ἔνα πορατέλεγ φουστα τὴς κοιμῆς αὐτῆς δὰ ἀνακαλέστε τὸ τέρμα τῆς πυθρὰς ἔκαστον νὰ δρσοιση ὁ πρόσωπόν σας: Ἔστι δὰ ἐπιλήθησεν οἱ περιζιάνες οἱ ὁποῖες τὴν εἰοθέτησαν καί τὴν ἔχουν τὴς τὰ μπουτούν τὴς.

ΤΟ ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΚΙΕΝΙΣΜΑ
Τὰ κομψότερα μαλλιὰ δκολουθοῦν τὸν κλαλλεγχνιὲς γραμμὲς ἐπειδιστημένης ὅσως τὰ μακρυά.

ΤΑ ΝΕΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

— Θὰ φορεθῆ πολὺ καί τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν ὁ μπούς ἀπὸ κρέα-ντέ-σιν ἔπιπλ διασκομημένο μὲ ἀπλεκτοὺς ἀπὸ κιπόν βελοῦδο καί φρίντζ μαβρες.

— Το λοιλοῦδο ἀπὸ μαβρο βελοῦδο, σχεδιάστε τὰ πέπλα ἑπάνω σε χωρὶ δίσφαιρες, καί κολλάστε αὐτὸ τὸ χωρὶ μὲ ὑφασμοφιόν ταστοσοῦ στὴν ἀνάποδη τοῦ βελοῦδου, ἔπειτα περάστε ἐλεφρὰ ἕνα σίδερο ζεστὸ ἑπάνω ἀπὸ διαφανὲς χαρτί. Η προσοχὴ θὰ γίνεται τελεία ὁι αὐτοὶ τοῦ τρόπου καί μετὰ νεοὶ κρέ-ντέ-σιν, κρεμάστε μὲ σίδερο ζεστὸ τὴν ἀνάποδη τοῦ μπούς, καί μετὰ πλησιάσατε τὰ πέπλα μὲ φρεσκὸν ἀπὸ μαβρη ἀστρὶ μεταλλοπὴ κλωστὶ. Φοονιέστε τὸ βελοῦδινο μοτίφ νὰ μὴ ἔχη καλὴ καί ἀνάπαυσι, διότι φαίνεται ὅπως γαμξὴ σπιὸς ὅπωσς, γ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιναλλάβετε τὴν ἴδια ἐργασία καί στὴν ἀνάπαυσι.

— Ἄλλη ὁφαία διακόσμησις τοῦ λευκοῦ μπουζὲ εἶνε ἕνα μεγάλο πουλὶ ἀπὸ χρυσὸ βελοῦδο, καί ἡ «πλελκασιὸν» ἐπιτέλεια κατὰ τὸν ἴδιον ἀνοιξάρα τρόπον καί μετὰ κατωτὸν τὰ περὰ μὲ βελοντὰ διαλῆ ἀπὸ ὅσπρο μεταξὶ, καί τὸν γόρο, μὲ βελοντὰ φαστονοὶ.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΤΖΙΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

Η κοιζίνα κατὰ τὶς νεότερες ἀντιλήψεις πρέπει νὰ εἶνε εὐπροσοπεσίστη ὅπως ἡ τραπεζαρία.

— Η οἰκοδόσκοινα πρεπει ἀρκετὰς ὥρες στὴν κουζίνα γιὰ νὰ προετοιμάση τὴν «καπαλλέτα» τοῦ σπιτιοῦ γιὰ τὴν φιλική συντροφιὰ ἡ νὰ ἐπιβλέψη τὶς διάφορες φαντέες, ἐπομένως πρέπει τὸ περιβάλλον νὰ εἶνε εὐχάριστο.

—Οἱ τοῖχοι περιφαίνοι νὰ λειχὴ λαδομπογιά, ἀτὰ παράθυρα δεὸ βολὰν ἀπὸ ἀνθισμένο τοιαλ-τεφ-τοιέ. Σὲ μιὰ ἄκρη τὸ φολόϊ, στὴν μέση τὸ τραπέζι ἑπίσης λεκὰ γιὰ νὰ σπουνιζεται ἐλαφρον.

—Στὶς ἄκρες ἐπιλέξτε καί ἑπάνω ποφιτεταρένα κοπιὰ ὅσπρα μὲ γραμμένο ἑπάνω τὸ ἐμπεριχόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ κατένα κιτελιον ἀνθοδοχεῖον μὲ δυὸ τρία λουλούδια, διακότεις τὴν μοιοσυνίαν τῶν ντεκορέδων.

—Ἕνα ντουλάπι χαμηλὸ μὲ πολλὰ σορτερα καί ἑπάνω μάρμαρο γιὰ ν' ἀκουμβῆσον τὰ διάφορα γλεκίσματα καί φαγητά. Στὸ ἀλλὶ ἔνα δύο ὁφελα κάθρα μὲ ζωγραφισμένα λουλούδια ἡ φρούτα.

—Παραλλήλως τῆς κουζίνας τὸ «δρῆς» σφιγγιαλμβρίνει δύο μαγιάρίνους νεοχρόνς. ὁ ἕνας δυὸ τὰ πιάτα καί ὁ ἄλλος δυὸ τὰ πατῆρια καί φλιντζάνια.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις ἐπὶ τοῦ «Λέβριος» πρὸς τιμὴν τῶν Ἰταλῶν ἀξιωματικῶν. Ἐπὶ τῆς δεξιώσεως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου ναύαρχος κ. Ν. Μακκάς.

—Τὸ μεγαλοπρεπὲς θωρηκτὸν παρουσιάζον ἐξαιρετικὴν ὄψιν σημαιοστόλιστον, οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ μεγάλας στολές.

— Παρευρέθησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας,

Μία χαριτωμένη λάμπα τοῦ τύπου «Γκρεβίν»

καί κ. Ἀρλόττα ναύαρχος. καί κ. Β. Λοιπόστης ναύαρχος, καί κ. Τυπάλδου κ. καί δ)δες Ν. Μακκά, ὁ κ. καί ἡ Ἀγρυροπούλου, ὁ κ. καί ἡ κ. Σπήμαν ἐφιαλτάτη, ἡ κυμψὴν τουαλέττα, ἡ κ. καί δ)ψὶς Δεμαντοπούλου, ὁ κ. καί κ. Ἐμμανουὴλ ἐκ Καίρου γλυκυτάτη φυσιογνωμία μὲ κομψότατον ἀνοιμπλ γκρὶ-ἀρξὰν, ὁ κ. καί ἡ κ. Π. Χέλμη ἀκόμα κομψότητος μὲ γκρὶ-πὰρλ τζαμπὰ καί φούστα ἀμοιόχρωμον κατόπιν καί μεγάλο λουλοοβὶ ρεθιρρόδινον, ἡ κ. Καιτη Παγκάλου ὁπέρ ποτε ὡραία γκρὶ-μπλέ, ὁ κ. καί ἡ κ. Φαλέρα θραιοτάτη ἐμφάνισις μὲ ζωμπρόδινον τζερζὲ καί βελοῦδινον καπέλλο στὸν ἴδιον τόνο, ὁ κ. καί ἡ κ. Ρυζέλλι γοητευτικὸ μοβὶ μὲ κατάλευκη τουαλέττα καπέλλο καί μαντό.

— Δεξίωσις μπρίζς παρὰ τὸ καί τῇ κ. Βοκκλὴ εἰς τὴν ἐν Ν. Φαλήρῳ ἐπαυλίν των. Τραπέζια κομψὰ στὶς βεράντες καί στὸν κῆπο κομψὲς μπριτζίστριες, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ. Πετρίδη πολὺ σὶκ φόρεμα ἀπὸ τζερζὲ γκρὲ μὲ ντεσσὲν λαμὲ πλέον βοαθὶ χρωμ, κ. καί δὶς Κωνσταντινίδη, θαυμασία ἐμφάνισις μὲ φόρεμα τεχνικὰ συνδυασμένο ἀπὸ βουλὰ παμπὸν καί κρὲπ σατὲν μπλὲ βελοῦδινο καπέλλο κρὲπ δαθύχρωμο ντουμπλαρισμένο μπλὲ ροζὲ, κ. καί δὶς Ρόστου ὅπτε μπλοῦ-μπλὰκ ζωρζὲτ, κ. καί κ. Ἐμμανουὴλ ὁπόλου φούστα πλισσὲ ἀπὸ ζωρζὲτ μαρὶν μὲ μπροντερὶ λευκὴ μπλοὲρ ζωρζὲτ μπλὲ, κ. καί κ. Μεταξᾶ μαῦρη καί ροζ ζωρζὲτ, κ. καί δὶς Αἴτσα μὲ κομψὴ καί ἐξόρμησιν τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν μπλὲ ροζὲ γαρνιρισμένη μὲ μπιὰ ἀπὸ κρὲπ φοὺ-ξία καί μπλέ.

— Μία σιλουέττα ποὺ τὴν δίδκρινε κατεπλήκτικὸ σὶκ ἡ γκαρὰ κυρία Γ. Ἀμπατέλου μὲ φόρεμα παριζιάνικο ἀπὸ κρὲπ-σατὲν μπλὲ «chinoise» γαρνιρισμένο μὲ σπεντρὲ καί πατοὶ ὁμοιόχρωμο πλισσιωμένο μὲ μεταλλ Μαντὸ ἀπὸ ντιβεσὶν ὁμοιόχρωμο μὲ γιακὰ πλουσιο ρμένη ἀπὸ φαγὲρ γκρὶ.

— Μετὰ τὸ μπρίζς ἐπηκολούθησε χορὸς μὲ ζωτζρὰ τζὰζ-μπὰντ πέρας τοῦ μεσονυκτίου. Κυλικεῖον πλουσιώτατον.

— Μεταξὺ τῶν κυρίων διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Γ. Ἀμπατέλον, Πρόεδρον, Δ. Κωνσταντινίδη, Ταμπακόπουλον, Κριεζῆ, Χέλμη, Δ. Χαριοιάδη κ.λ.π.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΕΣΘΑΙ

—Ἀποφεύγετε τὴν ὀχληράν συνήθειαν νὰ ἐκφράστε γνώμες σε γνωστὲς, καί φίλες, ἡ καί συγγενεὶς ἀκόμη, περὶ πάχους, ἀδυναμίας, ὀχρότητος καί ἐν γένει κρίσεις ὑπαγόμενες σὲ ἐκτιμὴν δικαιοδοσίας, προειδοποιεῖτε δυσάρεστα τοὺς ἄλλους καί συγχύνοις ἐπιδεικνύεται τὴν ἀγνοιᾶν σας μάνν-ντὲ-τάκτ σὲ σγμεῖον ὀχληρὸν.

— Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε πλήρη «αἰζάνς»στὰ γεύματα ποὺ σᾶς προσκαλοῦν, νὰ εἴσθε προσεκτικὸς στὸ τραπέζι σας, κυρίως νὰ προσέχετε νὰ μὴ ἀνοιγοκλείνετε τὸ στόμα σας δίκην κρυστάλλου, νὰ χειρίζεσθε τὰ μαχαιροπήρουνα σας μὲ δεξιότητα, νὰ μὴ τρώτε βιαστικὰ γιατὶ θυμίζετε μαϊμοὺς, τὴν σοῦπα σας κατεπινέτε τὴν εἰρκὴν καί καί ἔχ τὴ ὑποκρούσει ἐσχυρὸ φλοίσσου. Διαφορετικὰ, ὅταν βρεθῆτε μὲ ξένους, θέλοντας καί μὴ θὰ κατεπλήξετε προσπάθεια νὰ τοὺς μιμηθῆτε καί ἡ προσπάθεια αὐτὴ θὰ σᾶς κουράσῃ καί συγχρόνως θὰ σᾶς κωμικοποιήσῃ.

— Ἐπέρχονται ὁὶ ἀμφιβολὶ τοιμενοι τρόποι διὰ τὸ ψαρι καί τὰ σπαράγγια, δηλαδὴ ἄλλοι μετάχειρίζονται μαχαίρι καί πιρούνι γιὰ τὸ ψαρι καί ἄλλοι μόνον τὸ δεύτερο. Ὁ Πρέγκ γιὰ Γκάλλ ἀπαγγέλνεται τὸ μαχαίρι διὰ τὸ φαγγρὶ καί τὸ σπαράγγια.

— Συνήθεις τὸν τόνο τὴν δίνει ἡ ὀκοδεσποινα καί συγχρόνως ἀπαραλλαγὴ τὴς ἀξιοσυμφ ποὺ ἔχουν παρατηρὴ πρὸ τὸ πιάτον σας.

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΤΟΥ Δ. ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΟΝΕΤΤΟ Χ

«Ἐλά, δόλιφιδέ μου, ἐξελάμψαν εἰς ἀγρὸν κ.λ.π.» 'Ασμ. 'Ασμ. Κ.Τ'.

"Ἐλα, ἐγκυμονέμε μου, ἂς κατεβοῦμε στὴν παλιάδα, ἂς κατεβοῦμε ἀρέπως, κ' ἂς κατοικήσουν τὰ χαρμὶ' πάρα πολὺς εἶνε ὁ ἔρωτας ποὺ φλογίζει τὴν ψυχή μου, τόσο ποὺ καὶ τὰ ἀρόσκιά μου σπιθοβόλιαν ἀπ' αὐτόν.

Μὲ τὴς ἀχνὲς ἀγέρης τὴς ὀδόνιο φέγγος θὰ πάρε σπ' ἀνδ:ορένα τ' ἀμπαλιὰ ἀνάμεσα στὶς σπυκέρες τὴς δρυοσόλας καί κιπιὰ τὴν πέρα τὸ μπαρμπιγιοὶ θὰ βροῦν ἔπεὶ τὴς ὁρκιες σκιές.

"Ὀλέγνρε σ' ἀμπελὶ θὰ κιτεῖῆς ἂν ὁ ὀφαίος κηφὴς ποὺ προσδοκᾶς ἔχει ἀφιπιάσει, καί θὰ τὸν κόψῃς μὲ τὸ ἰδιο σου τὸ χέρι.

Τὰ ἔρωτικὰ ἀχολεῖδια, ποὺ τὰ νεκ.ιόματα χαριτόμου θὰ μᾶς γίνουν κεφβάτου ἑπάνω σ' ἐπέτνο τὸ λόφο· ἔφερε πὰς ὁ ἔρωτας εἶνε δυνατὸς ὅσο κ' ὁ θάνατος.

XI

«Η ψυχή μου ἐζέλαβε ἐκ λόγου αὐτοῦ ἐξέτασε αὐτὸν κι οὐχ εὗρεν· 'Ασμ.'Ασμ. Κ.Ε'.

"Ηξος κιβέρμος φαλιοὶ ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ βουνάκι ἀναλὸ μὲ δρυοιρὰ χαριτόφρα" αὐρα ποὺ πουβιτιάζει μὲ τὸ κλωρὶ τὸ ἀνοβίματα καί χρωνὶ·

Ξοσκεφὰ ποὺ κατοπὶ ἀπὸ τριπιὰ ξαπλόντεται παθόμα καί γιὰ ἀνεπὶ σὲν ὀφρυνὲ ἀγρυκὴ ἐπιλαλὶα ποὺ νλαχῖες καί ἀναγγέλει μὰ τὸ ἀρφοῦ τὸ ἀρμὶ·

Ἡ ὁπιὸ δήκατες ἄλλω ἀνιμὴ πράμα, ποὺ νὰ ἐξοπὴ μεγαλύτερην ἐκφρὴ ἐπάνω σὲν ὁ ἀρφοῦ· ἀκόμα χαριτάρια χάνει τὴν ἀξία τοῦ ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκόμα ἀνεφρὴς.

Γιατὶ, ὅταν τὴν ἄκουσα, τόσα ἐσύγκισεν ἀνάδοληφὴ ἡ ψυχή μου, ποὺ ἀναλύθηκε ἡ καρδιά μου.

XII

«Ἐπιφέρετε με ἐν μέρει, στεφθῶστε με ἐν μήλοις ὅτι πεπονῶκε ἀγάπης ἔρου». 'Ασμ. 'Ασμ. Κ. Β'.

"Ω, σιφρίχτερ' ὀλόγρυφα μ' ἐκεῖνα τὰ λουλούδια, ποὺ ἔχουνε πιὸ ὀδόκη καί πιὸ ὀφιφαιτικὴ τὴν εὐωδιά, καί ποὺ τάχει χαϊδέψει μιὰ ἀνοφὴ μανάρι κατὰ τὸ φεγγοβόλαρα τὸν πρωϊνὸν λυκαυγὲς.

Κ' ἀκόμη νοτιοφέρα μὲ τὴν ἐγρότεια τὴς δρυοσιὰς· ὅ, φέρε τὰ ἐκεῖς πάρετε τὴν καρδιὰ συνηθισμένη σὰν ἀγρότισμα, γι' αὐτὸ τὸ χρὸ σὰν μπαν, ἡ ἐλάνα τὸν πυρδεύνιαν ἐφπαστομένιαν.

Κέτιαξε ἀπ' ἔρωτα λιγόκιστα τὶ μάτι μου, λεγόντας τὸ ἀτόμα μου, καί τὸ πρόσκυρο μου δόλοκληρο, καί ἡ καρδιά μου κατεβαίνα ἀπ' ἔρωτα σιωδοβαίνει.

Σταυβάχτε με μὲ μῆλα· τόμα ποὺ σᾶς ἀντιμρῶζει, ἀλλαλὴρη ἡ ψυχὴ μου λιγόκιστα σὰ' ἄγκυρα κ' εἶνε ἔρωτας ὅλα δσα ἔσω ἔσω σ' ὅσα ἀνάπνεω.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΓΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

ΥΠΟ ΘΩΜΑ ΜΑΝΝ

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 19.... στὴν μεσοβ γεφυρινὴ πόλι Βόννη, συνέβησαν περιστρεφότεροι πράγματα. Τὴν θέα τοῦ σιρκιαστοῦ θυσιαστηρίου, τὴν ὁποίαν κατεῖχε τότε ἕνας σωματώδης καί εὐθυμος ἀνθρωπος, κατέλαβε κάποιος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὁ συνταγματάρχης Ρίλιγκερ. Μόλις ἔφθασε εἰς τὴν Βόννη ἡ νέος Διοικητὴς εὐθὺς διεδόθη ὅτι ἦτο πολὺ πλούσιος, ὄχι μόνον διότι ἐνοίκιασε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες βίλλες τῆς πόλεως, ἀλλὰ καί διότι εἶχε φέρει μαζὶ του τέσσερις ὁπφρέπες, πέντε ἄλογα καί δύο ἀμάξια. Ὁλόγυρα πάρες μετὰ τὴν ἄφιξί του ὁ διοικητὴς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλοῦτο, ἄγχωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀγάπη τῶν ἐπιφανέστερων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως. Στὶς ἐπισκέψεις αὐτὲς φυσικὰ τὸν ἐσυνόδευε φυσικὰ καί ἡ γυναῖκα του, ὁ τρόπος καί αἱ συνήθειαι τῆς ὁποίας ἔπαναν ἀμέσως ποιὸν ἐντύπωσιν στὶς ἀρχὲς τῆς Βόννης.

— Τὸ νὰ κάνῃ τὴν πρωτεύουσάνα, ἔλεγε ἡ κυρία Χάγκεστρομ, δὲν εἶνε ἐπιπόδιος καί κακό. Ἂς κατπίζῃ, ἂς παγαίνῃ ἐπαυσία, ἔστω! Ἀλλ' αὐτὴ ἀντιφρόνη ὅλως διόλου, καί ἔχει ἕναν τρόπο συμπεριφορᾶς ἀπέναντι τοῦ σεζόνου τῆς ἀριστοφανῆ, σκανδαλώδη! Εἶδατε μὲ τὶ προσεκτικὸ τόνο πιὸ τοῦ μιλεῖ; Τὶ τὰ θέλετε, μπορεῖ νὰ εἶνε ὡραία μπορεῖ νὰ εἶνε κομψὴ, ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου!

Καί εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὶς κυρίες τῆς Βόννης δὲν ἄρεσε καθόλου ἡ Γκρέτα Ρίλιγκερ. Στοὺς ἄνδρες ὅμως; Λέτοι εἶχαν ἐκτυπλλαθῆ μαζὶ τῆς.

Λιμῆσκὸς γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ νέου διοικητοῦ ὁμιλοῦσαν καί μόνη τὴν φεμλοβίζα εἶχαν νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴ τῆς. Ὡς κοιλιόφωνη, ἡ κ. Φρύνεμαν, ὁ κυρκοῦρης τὴν εἶχε ἄρκετὴ. Ἦταν ἕνας νέος ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε μὲ τὶς ἀδελφὲς του καί λύγα τὶς σωματικὲς του δυσκολίες ἀπέφευγε τὶς συναναστροφὲς. Ἀλλ' ἡ Γκρέτα Ρίλιγκερ τὸν εἶχε πάνει ἄλλον ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ τὴν ἴδῃ, ἔπηγαινε κοντά.

Πρώτη φορὰ τὴν εἶχε συναντήσῃ σὲ ὁρόμο, τὴν ὥρα ποὺ ἐπέστρεφε ἡ Γκρέτα ἐπίσης σὲ ἀλσρὰ τῆς ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιο ὁ ὑπάλληλος ἀπὸ ἕνα ἀρμάτι. Ἡ Γκρέτα ἐφαίνετο ἀπόλυτα ἀδιάφορη ἀπὸ κάτω μέρος καί ἡ κυκλοφορία τοῦ θὰ ἔλεγε κανείς ὅτι, ἔστω ἀσυνήθεστον ἀπὸ ἄλλες φορές.

Ἄδικα σὰν πεφίμενα ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, ἐσὰς καί τὸ βιολί σας, κ. Φρύνεμαν τοῦ εἶπε ἔξφρα, ἀγρομένη πρὸς τὸ μέρος του ἡ κ. Ρίλιγκερ.

Ὁ κ. Φρύνεμαν, τὴν ἔκπληξίν πρὸς στιγμὴν, πρὶν τὴς ἀπαντήσῃ, μ' ἕνα ὕφος ἀνεπλὴς γκρίνιας. Ἡ Γκρέτα φορεῖοε μὲ μιὰ λεπτὴ ἀνοικτὴ χρώματος ἐπωλέττα ἡ ὁποία ἄφνες γοητὸ τὸν λευκὰ της λαιμὸ καί σπὰ ἔανθὰ μαλλιά της ἦταν κυρφωμένα ἕνα βαθυχόρφρο τριανταφύλλο.

Ὁ κ. Φρύνεμαν κατέβασε τὰ μάτια τῶν πρὸς τὸ πάτω τοῦ, ἔδωσε μιὰ τυχαία ἀπάντησῃ καί κατόπιν ἐσιώπησε.

"Οταν τελειόσε τὸ γεῦμα οἱ συνδιαλεγόντες ἐπέρασαν ἀπὸ σπάνιν. Ἡ Γκρέτα ξεπλιθῆκε ἑπάνω σ' ἕνα νεββάνι καί ἀφοῦ νὰ κατπίζῃ μὲ νοφέλεια καί ἡδονὴ. Κανεὶς δὲν ἐπιβάστε τὸν κ. Φρύνεμαν κανεὶς δὲν ἐκφράστε ὅτι τὰ μάτια του τὰ γιόμιζε διαφκὸς πὸ τὸ μέρος τῆς κυρίας Ρίλιγκερ.

Τὸ βλέμμα του δὲν ἔπληρε τίποτε τὸ ἐρωτικὸ ἀλλὰ μόνον ἡ ἔφρωσις ἑνὸς πόνου, κάτι τὸ κουρασμένο καί ἐγκαταλελειμμένο, μιὰ ἀπόρρος μελαγχολικὴ ἀπαθάρρωνεις.

Λέκα λεπτὰ ἐπέρασαν ἔκει· ἔπειτα ἡ κυρία Ρίλιγκερ σηκώθηκε ἀπότομα, καί χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο τὸν ἐπλησίασε ἕνα μικρὸ βῆμα καί τὸν ἐρώτησε ἀπὸ μέτωπο τὸ ὁποῖον ἔκαλοναν καί ἐπιπόδιον, ἀφῆ, μαρμαρὶ πὸ πλατὸς σπαρμένο καί μπαρὸ ἀπὸ μπαστὸ ἀνθὸ, κάτω ἀπὸ τὰ καλοκτισμένα του μαλλιά.

Στὸ τέλος τῆς πρώτης ἀράξεως ἡ κυρία Ρίλιγκερ ἐσηκώθηκε καί ἔβγῆκε μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὸ θεωρεῖο. Ὁ κ. Φρύνεμαν ὅταν εἶδε τὴν κίνησι αὐτὴ, ἐσπούδασε ἔλαφρὰ τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μανιτῆλι του σηκώθηκε ἀποτόμως, ἔλεγε ὡς τὴν πόρτα πὸν ἔβγαζε σὰν διάβολος, ἐπέστρεψε, ἔμβηκε σὰν ἄπα τοῦ καί ἐκάμασε ἕκατ ἀκόμη, σὰν ἄπα πὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴν ἀπόστασι.

Ἀλλὰ τὸ ἀκόμη ἄγριος ἦταν ὁ ἀνθρωπος! Ἡ ἀνέκαθεν ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἡ ἀγρία ἀγάπη τῆς φύσεως.

Ὁ κ. Φρύνεμαν ἔκίνησε τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὴν κ. Ρίλιγκερ εἶπε:

— Λύτη εἶνε ἡ θέσις μας, ἔκεῖ, λίγο δεξιὰ· κυτάξτε, δὲν εἶνε κανένας; Ὁ κύριος ἀτοῦ ἐλάθησεν ἀπέκτε λίγα βήματα ἀπ' τὴν ἀλλὰ καί βρίσκόταν στὸ λόμπο. Ἡ διαπρεπεστὴ φωνὴ τὴν τρίχωνὰν ἀνέβαινε ἀπ' τὸ χορτάρι τὸ ὁπόλον σκὴν ἄκρη τοῦ κορυφὴ, μεταβάλλεται σὲ λεπτὴ κλάμια. Ὁ κοτσιμὸς ὁ λευκὸς ἀπ' τὴν ἀνταύγεια τῆς σελήνης ἔρριχε μιὰ λάμψι γλυκειά.

Ἔμειναν σιωπηλοὶ καί οἱ δύο κυρὸς σιγιλὴν μὲ τὰ μάτια κορφωμένα ἕνα κορφὸ. Ὕστερα ὁ Φρύνεμαν, καταλληφθεὶς ἀπὸ ἀγρίλνησιν, ἔτεινε τὸ αὐτὸ του, γιατὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ εἶχε ἀκούσει πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος. ὁ βαρὺς θλιβερὸς καί γλυκὺς τόνος, ἔπλητεε ἐκεῖ τὴν ἀκοή του.

— Ἀλὸ πάτε χρονολογεῖται ἡ, Φρύνεμαν; φάτηστε ἡ Γκρέτα. Ἐκ γενετῆς!

Ἐκείνος πατέβαλε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κατπιπῆ, γιατὶ αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό, αὐν νὰ τὸν πνίγει. Κατόπιν ἀπήντεφε· ἡφεμία καί εὐγενικὰ ;

— Ὄχι, κυρία. Ἔτσα κάποτε διαν ἤμουν παιδὶ. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται τὸ ἀπόρρια μου.

— Καί πόσον χρόνων εἶσθε τώρα, φάτηστε ἡ Γκρέτα.

— Τρόκτα, κυρία.

— Τρόκτα χρόνων ἐπανέλαβεν ἐκείνη. Καί δὲν πιστεύετε ποτὲ, σὺ διάστημα τὸν τρόπον αὐτὸν ἔπιν, νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ὁ κ. Φρύνεμαν ἔκίνησε τὸ κεφάλι του καί τὰ χείλη του ἐ' ἀνεπάφαμε ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο.

"Ὕστερα, ξαφνικὰ, σηκώθηκε τρέμοντας ὅλος ἀπὸ τὴ θέα του, ἀφήκε νὰ τοῦ ἔφυγῃ ἕνας λυγμὸς, ἕνας ἤχος ἐκεῖ πὸν ἀκόμα, ὅπὼν νὰ πλαφαστεῖ ἀπὸ ἕνα ὁλόφρος. Ἔτσα ἀπὸ πάθος τῆς φύσεως ἔκλαιγε ἀπὸ ἀδυναμία.

— Ἀὐτὴ εἶνε ἡ φωνὴ μου, ἐπὶ ἀνεμίσεις ἀπὸ ἀδυναμία.

Ὁ κ. Φρύνεμαν ἀπέβλεψε πρὸς τὴν κ. Ρίλιγκερ ἐπιτιμητικὰ, μ' ἕνα ὕφος ἀνεπλὴς γκρίνιας. Ἡ Γκρέτα φορεῖοε μὲ μιὰ λεπτὴ ἀνοικτὴ χρώματος ἐπωλέττα ἡ ὁποία ἄφνες γοητὸ τὸν λευκὰ της λαιμὸ καί σπὰ ἔανθὰ μαλλιά της ἦταν κυρφωμένα ἕνα βαθυχόρφρο τριανταφύλλο.

Ὁ κ. Φρύνεμαν κατέβασε τὰ μάτια τῶν πρὸς τὸ πάτω τοῦ, ἔδωσε μιὰ τυχαία ἀπάντησῃ καί κατόπιν ἐσ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸ ὄνομα τοῦ «Λε-Γιάννη τῆς Μπουνίας» ἡ νέα ἀναπτύχισε σύσσωμο. Ἐκεῖ εἶχε γίνη κ' ὁ γάμος τῶν γονέων τῆς μὲ τοὺς ἴδιους σχεδὸν ὅρους ποὺ κατὰ λάβαινε ὅτι ἔμελλε νὰ τῆς προτείνῃ ὁ ξένος ἐκείνος ἄνθρωπος· καὶ ὁ γάμος αὐτὸς ὁ κακορρίζικος εἶχε γίνη ἡ ἀχτὶς τόσης κοινῆς ἀστεγίας, ἡ πηγὴ τῆς θλιβερῆς τῆς ὑπάρξεως ἡ εἰκόνα, ὅπως τῆς τὴν εἶχεν περιγράψη, ὁλοζώντανη ἐπέμενε ἀπὸ τὴ φαντασία της, καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ σύσσωμη.

Ὁ νέος, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχή της, ἐξακολούθησε μὲ πάθος.

— Σὲ μιὰ ὥρα, Ἀριστοιά, θὰ εἶσαι ἡ νύμφη γονατίκα μου, αὐρὶο τὸ μεσημέρι, θὰ μᾶς σεστεφῇ ἡ Ἑλληνική σημαία, μὲ σὰ ὁ ἕνα πλοῖο ποὺ θὰ ἐπαναγῇ σὲ μένα. Αὐριο τὸ βράδυ θὰ πατοῦμε τὸ ἔλεος ἄθρο ἔσαρος· καὶ μεθαύριο θὰ σὲ παροουσιάζω σὲ κίνους ποὺ κυβερνοῦν τὴν τύχη μου καὶ τὴν τύχη τοῦ ἔθνους μας, καὶ εἶμαι βέβαιος πως, ὅταν σὲ ἰδοῦν, θὰ μοῦ συγχωρήσουν τὴν ἐπιορκία μου, ὅτι μὲ διακωλύσαμενο γιὰ τὴν παραβίαση τοῦ στρατιωτικοῦ μου καθήκοντος. Ἔλα, Ἀριστοιά· μὴν περιμερνήσῃς, μὴ δοῦλῃς τὴν τύχη, Ἀριστοιὰ· λησμόνησε, σβῆσε ἀπὸ τὴ ζωή μας τὰ περασμένα, ἐσὺ ἡ τόσο μεγαλοψυχὴ καὶ τόσο ἀγγέλι, συγχώρησε καὶ μένα, ὅπως ἐσυχώρησες καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ σ' ἀδικήσανε καὶ σὲ πληγώσανε. Ἔφτασε, Ἀριστοιά, τὸ ὁμολογὸ· δὲν εἶδα σὲ σένα παρὰ τὴ γυναῖκα τὴν περιαθῆτη, καὶ φέρθηκα σὰν ἄγριος σὰν γοβάιος, σὰν κτίνος· φτάιει σ' ὕστο ἡ ἀνατροφή μου, φτιεῖ τὸ ἐπάγγελμά μου, ἡ σκληρὴ στρατιωτικὴ ζωή, ποὺ νεκρώνει κάθε τρυφερότητα στὴν ψυχή τοῦ στρατιώτη, στερεοῖ κάθε πηγὴ αἰσθηματικὴ καὶ θερμὸν μόνον τὸν ἐγωισμό, τὸν τυφλό, τὸν ἀχόρτα σν ἐγωισμό.

Ἀλλὰ ἰδὲς τώρα, Ἀριστοιά, ἰδὲς τὸ θαῦμα ποὺ ἔκαμες ἐσύ τὸν ἀδάμαστον αὐτὸν ἐγωισμὸ τοῦ τὸν ἐθανάτωσες· μὲ μισεῖς· καὶ σὲ λατρεύω· μὲ περιφρονεῖς καὶ σὲ θαυμάζω, μὲ βρίζεις καὶ σκύβω τὸ κεφάλι μου· μὲ εἶπες «ἀνανδρον», Ἀριστοιά· μοῦ ἔδωσες τὸ ἐξωτελιστικότερο φάτισμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ ἄνθρωπος σ' ἕνα στρατιώτη· ὁ πατέρας μου ἀν μοῦ τάλεγε αὐτό, τὴν ἄλλη ὥρα δὲν θὰ ζοῦσε· ἀλλὰ σὲ σένα μπρστὰ δὲν ἔχω ἄλλον ἐγωισμό, παρὰ τὴν ἀγάπη σου, δὲ βλέπω ἄλλη τιμὴ ἀπὸ τὴν τιμὴ νὰ γίνω σκλάβος σου. Ἄλλο ὄνειρο δὲν τρέχω ἀπὸ τὸ ὄνειρο νὰ σὲ ὁδηγήσω μιὰ μέρα πάλι ἐλεύθερη στὴν ἐλευθερη πατρίδα σου, ἡ νὰ χύσω γιὰ τὴν ἐλευθερία της τὸ αἷμα μου· φθάνει νὰ μοῦ κλείσουν τὰ μάτια μου τὰ χέρια σου, καὶ τὰ μάτια σου νὰ μὲ κλάψουν σὰν ἥρωά σου γιὰ σὰν ἄνθρα σου, καὶ σὰν πατέρα τῶν παιδιῶν σου, Ἀριστοιά.

Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια μου, Ἀριστοιά, καὶ πές μου ἀν σὲ φέρνω μιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν εἰλικρινιά μου καὶ γιὰ τὴ λατρεία μου, πές μου, πές μου, Ἀριστοιά.

Τῆς ἔπιασε μὲ ὁρμὴ τὰ χέρια της, καὶ πεῖνη δὲ βιάστηκε νὰ τὰ τραβήξῃ. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάμα.

Στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ νυκθηλίου, τὸ ὀλόφωτο ἀστραφτερὰ μάτια τοῦ λοχαγοῦ λάμνανε τόσο ὀγρά, μαλακά, ἐκστατικά, καὶ τὸ τρυφὸ μαυρουλὸ του πρόσωπο ἦταν καταχλωμο καὶ σοφρισμένο.

Ὄχι βέβαια· δὲ μπορεῖσαν νὰ τοῦ βροῦν δόλο τὰ ὑγρὰ ἐπάνω μάτια, ἡ δαχρυσμένη ἐκείνη φανή, τὰ παθητικὰ λόγια, ποὺ τόσο ἀνταπέτεχε, ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σινήθως σφιγμένα καὶ σιωκατιὰ ἐκεῖνα χεῖλη.

Τὰ τεντωμένα νεῦρα τῆς κόρης χαλαρώνανταν, τὸ ἀλύσιατο φρόνημα ἀφοσιώνανε, ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης, ἡ θαμμένη καιρὸ τόρα κάτω ἀπὸ τὸ σκλαβὶ ὁρόχο τῆς ὑπεκρεφάνειας, ἀνοιγε πάλι τὸ δρόμο τῆς καὶ πλημμύριζε τὴν ψυχή της, πλούσια δροσοκτική.

Μὲ δόσκολα συγκρατιέμενη τρυφερότητα τοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπὸ κάμποση σιωπή.

— Μλεῖς πάντα χωὶ κάποια καθήκοντα σου, Βρασίδα, ποὺ αἰσθανεσαι σωρεμένη, ὅταν τὴ γιὰ τὰ παρεβῇ· καὶ δὲν θέλεις νὰ ἰδῇς, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἔχουν κάποια καθήκοντα βαρειὰ καὶ ἐπιτακτικὰ. Μοῦ προτείνεις...αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις, καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἐπάρχει στὸν κόσμο ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἔχησε, ἐσὺ τῇ μόνον γιὰ μένα, καὶ θὰ πέθανε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ τιμωρία, τὴ στιγμὴ ποὺ, γνρίζοντας ἀποκομμένος στὸ σπῆτι τοῦ, θὰ τὴβρίσκε ἔρημο, καὶ θὰ μάθαινε ὅτι ἡ κόρη του, ἡ λατρεία του, τὸ εἰδωλό του, ἔφυγε μὲ κάποιον, σὰν τὴν τελευταία διεφθαρμένη καὶ ἄπονη κόρη.

— Ὁ πατέρας σου; εἶπε ἐκείνος, μὲ ἀποστροφὴ καὶ περιφρόνηση, ποὺ δὲν κατορθώσε νὰ κρύψῃ.

— Ναί, Βρασίδα, ναί ὁ πατέρας μου· αὐτὸς ὁ πατέρας ὁ μισημένος καὶ καταφρονεμένος ἀπὸ τὸν κόσμο, κι' ἀπὸ σένα ἀκόμα· γιατί καὶ σὺ κρίνεις μόνον ἀπὸ τὰ φαινόμενα, γιατί δὲν ἠθέλησες ποτὲ νὰ τὸν γνωρίσῃς κατὰ βάθος, νὰ τὸν ἰδῇς ἀπρακατάλ ηπτος· ὁ! ἂν ἤθελες νὰ τὸν γνωρίσῃς, θἤβλεπες εἰ θησαυρὸς ἀγάπης καὶ τιμῆς καὶ φιλοπατρίας κρύβει μέσα τῆς ἡ κονφιέτη καὶ κατακλιγομένη ἐκείνη καρδιά! Γιατί; γιατὶ τὸν κρίνετε ὅλοι σας ἀπὸ τὸ σφάλμα μιᾶς κορφιοῦς στιγμῆς καὶ δὲν θέλετε νὰ ἰδῆτε ὅλη τὴ ζωή του; γιατὶ δὲν ἐξετάζετε καὶ σὲ ποιὲς περιστάσεις ἔγινε τὸ καταραμένο ἐκεῖνο σφάλμα καὶ μὲ ποσὴ ὀδύνη καὶ πόση δυστυχία τὸ ἐπλήρωσε ἕως τώρα; γιατὶ θέλετε νὰ ἠκρίνονῆτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε αἷμα γιὰ τὴν πατρίδα του, καὶ δυὸ φορὲς ἐπρόσφερε τὴ ζωή του καὶ ὄχι ἐτὰ πολυτιμότερο ἀπὸ τὴ ζωή τοῦ;

— Μπορεῖ, Ἀριστοιά, εἶπε ἐκεῖνος ψυχρὰ καὶ διστακτικὰ· μπορεῖ ὅλα αὐτὰ νὰ εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ τώρα δυστυχῶς τὰ πράγματα εἶνε ἀνεπανόρθωτα.

— Γιατί ἀνεπανόρθωτα, Βρασίδα, γιατί; Ἂν ἔξερνε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτό, τὸ ἀδικο καὶ τὸ καταραμένο, ἕνας ἄνθρωπος τόσο φιλότιμος καὶ τόσο γενναῖος, δὲ θὰ μποροῦσε τάχα νὰ προσφέρῃ ἀκόμα μιὰ ἔντιμη ὑπηρεσία στὴν πατρίδα του ποὺ τὴ λατρεύει; Πίστευε, Βρασίδα, ὅτι αὐτὴν τὴ στιγμὴ δὲν τὸν κρίνει σὰν κόρη του, ἀλλὰ μόνον σὰν Ἕλληνίδα. Μοῦ εἶπες τί ἔσαμες ἐσὺ στὴ Μακεδονία· δὲ λέω ὅτι κι' αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὰ ἴδια, γιατὶ δὲν ἔχει τὰ φῶτα σου καὶ τὴ ἀξία σου· καὶ τὴν κοινωνικὴ σου θέσι· ἀλλὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ μιὰ θυσία, γιὰ νὰ ἐλευθωθῇ στὴν ἐθνικὴ συνείδησι, γιὰ νὰ φύσῃ τὸ ὑμνὶ τοῦ ἀπηλίδωτο, ὅπως εἶνε ἀκριβῶστα καὶ ἡ ψυχή του;

Σηρὶ σιγὰ σφιχτὰ τὰ χέρια τῆς· ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ σὰν νὰ σκέπτονταν βαθιά· ἔκαμε κάποιες κινήσεις νευριεῖς, ὅσιερα τὴν ἐκύτταξε πάλι κατάματα· τὰ μάτια του τώρα εἶχαν πάρῃ τὴ συνηθισμένη σκληρὴ, ἀτσαλένια, λάμψη τους. Ἡ νέα κρατοῦσε τὴν ἀναπνοὴ τῆς, ἡ ψυχή της κρέμνονταν ἀπὸ τὰ χείλη του, ἀπὸ τὴν γνώμη πάλι σφιχτὰ καὶ πικρά.

— Ἀριστοιά, εἶπε ἐπεῖτα, αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ ἤσουν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου· γιατί, ἔλεγα, τὰ προσδέσω, χωρὶς λόγο, μιὰ ἀκόμα ὀλίγη στὶς τόσες σου θλίψεις· ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲ μπορῶ νὰ τὰ ξεφύγω ἂν θέλω νὰ εἶμαι τέλεια εἰλικρινὴς σὲ σένα, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ κρίνεται ἡ τύχη ὅλων μας. Εἶσαι κόρη ξένου καὶ γενναία, καὶ μπορεῖς νὰ μάθῃς ὅλην τὴν ἀλήθεια. Λκουσε, Ἀριστοιὰ· μοῦ θύμισες ἀπόψε, ὅτι εἶχα μιὰ ἐθνικὴ ἀποστολὴ νὰ ἐκπληρώσω στὸν τόπο σας· καὶ μὲ φόβησες, κάπως εἰρωνικά, ἂν τὴν ἐξεπλήρωσα, γιατί δὲ μποροῦσα νὰ τὴν ἐκπληρώσω πρὶν φύγω, αὐτὴν τὴν ἀποστολή· σοῦ εἶπα δὲ, ὅτι δὲν τὴν ἐξεπλήρωσα στὸν τόπο σας· Ἀλλὰ ξέρεις ποιὸς σταθῆκε τόσο μέγιστο ἐμπόδιο στὴν ἐκπλήρωσι τῆς; ἀποστολῆς μου, στὴν «ἀναζωπόρασι μὲ κάθε θυσία τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος»; ἐξέρεις αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, Ἀριστοιά;

— Ὁ πατέρας μου· αὐτὸ θέλεις νὰ πῆς, Βρασίδα; εἶπε ἡ νέα μὲ φωνὴ τρεμαμένη.

— Ναί, Ἀριστοιά, ὁ πατέρας σου· ὁ ἄθλιος αὐτὸς κόσμος ποὺ ξῆ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸν Τοῦρκο, τὸν Τοῦρκο ἔβρεε νὰ τὸν γε ῆσῃ, μπορεῖ νὰ τὸν στραβώσῃ μὲ τὴ δουλοφροσύνη του· ἐνῷ τὸν Ἕλληνα, τὸν.....

— Τὸν προδότη, αἰ; πές τὸ, Βρασίδα, μὴ διστάζῃς. Καθμένε πατέρα, καθμένε πατέρα! δὲν ἤταν λοιπὸν ἡ ἀδιαφιγὴ τοῦ ἀποκλήρις πλάσια τῆς φαντασίας τοῦ, ἄπως ἐπίστευσα. Ἔλεια πράγματι ἡ βασανόσις ἐνῷ τὸ ἐπελοῦμε κάθε βῆμα, τοῦ, παρμένοὺς κῶλο τὸν κίνησι καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλοφρόνη μοῦ στικὴ ἀποστολὴ σου στὸν τόπο μας, νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὴ μέση τὸ μόνον ἄνθρωπο ποὺ ἔχασε καὶ εἶνε ἀπνον ἔτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γιὰ τὴν πατρίδα, γιατὶ αὐτὸς εἶνε τὸ μοναχὸ ἐμπόδιο στὴν ἐθνικὴ μας ἀποκατάσταισι, μέσα στὴ γενικὴ γενναιόψυχα καὶ ὑπερπάτριωσι τῶν καλῶς μας πατριωτῶν. (!) Κοίταξε μου πατέρα! Ὦ! ἂν τὸν ἀκουες ἀπόψε, Βρασίδα! ἂν τὸν ἄκουες μὲ πόσο θαυμασμὸ, μὲ ποιὰ ἀπόφασι αὐτοθυσίας μιλοῦσε γιὰ σένα!

Ὁ νέος ἔκαμε ἕνα κίνημα ὀδιαφ ρίας. — Σοῦ εἶνε ἀδιάφορο, τὸ ξέρω· εἶπε ἡ Ἀριστοιὰ· τί χρησιμεύει σ' σένα ὁ θαυμασμὸς ἑνὸς προδότη, ἑνὸς προγεγραμμένου! Καὶ ὅμως, μπορεῖ κάτι νὰ σοῦ χρησίμευσε ὡς τώρα, γιατὶ ἴσως μποροῦσε καὶ ὁ προτεγραμμένος αὐτὸς νὰ κάνῃ σὲ σένα κάτι καλὸ ποὺ ὁ θαυμαστὸς τοῦ ἐμπόδισε νὰ σοῦ κάνῃ.

— Ἀλ, ναί· εἶπε ὁ Βρασίδας μὲ φωνὴ ζωηρὴ· μποροῦσε βέβαια νὰ μὲ βολοφωνήσῃ· ἀλλὰ τι σημασία θὰ εἶχε αὐτό! ἕνας ἄλλος θὰ μὲ διαδέχονταν.

— Καὶ θὰ ξέκανε τὸν προδότη· αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ πῆς, Βρασίδα; ὁ! τι λαμπρὸς συνδυασμὸς αἰσθημάτων, μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐπιβουλεύεσαι τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα σου καὶ λαχταρᾶς νὰ νεῦτα τῆς κόρης! Καὶ τί μεγαλεπήβολο τὸ σχέδιο σου! ἀπάγκες τὴν κόρη καὶ σκοτώνεις τὸν πατέρα· καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ὀνειρεύεσαι νὰ μὲ ὁδηγῆς ἐπιμελὴν μητέρα τῶν παιδιῶν σου, πάνε βέβαια καὶ σχόν τάφο τοῦ σκοτωμένου καὶ θὰ ζητήσουμε τὴν εὐλογία του γιὰ τὰ παιδιά μας, γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν φονιῶδων τοῦ· Ἄχ, τί εὐγενικὴ διάγωγή! Καὶ δὲν μοῦ λέτε, κύριε λοχαγέ, ἔχει πολλὲς τέτοιες εὐγενικὲς ψυχές μέσα τὸ Βασίλειο; πές μου το, Βρασίδα, νὰ ἀγρίγοηθῶ· γιατί, ἂν ἔχῃ κ' ἄλλες σὰν τὴ δική σου, τότε ἡμεῖς οἱ ἐξουδενωμενοι ὑποδουλοι, μπορεῖνε νὰμαστε ἀσφαλισμένοι ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐλευθερία μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐθνική μας ὑπόσταση ἀπὸ σᾶς. Ὦ, θὲ μου θὲ μου! κ' ἔγω ἡ πάντα εὐλιωτη καὶ πάντα ἀνόητη ποὺ συχνιγήθρα βαθειὰ ἀπὸ τὴ λατρεία σου καὶ τὴ μεγαλοφροσύνη σου!

— Ὄχι ἔτσι, ὄχι ἔτσι· μὴ μιλῆς τόσο πικρὰ, Ἀριστοιὰ, ὄχι δὲν ἤταν αὐτὸ τὸ σχεδιό μου, Ἀριστοιὰ· εἶπε ὁ νέος βαθειὰ καρφιμένος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὴν ἄλλη πόρτα φάνηκε τὸ χονδρὸ κεφάλι τῆς Μαριάνας καὶ μὲ φωνὴ περίεφρη εἶπε.

— Μὲ συμπαθᾶς, κύρ πρόξενε, μὲ συμπαθᾶς· ὁ Νεζηλνίκος λέει πως εἶνε ἀργὰ καὶ δὲ θὰ προφθάσετε αὐριο τὸ βαπορι στὴν Πρέβεζα· ὁ Νεζηλνίκος μᾶστειλε καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶς.

— Καλὰ, Μαριάνα, ἀμέσως θἀρθῶ, πές του.

Καὶ γυρίζοντας πάλι στὴν κόρη, εἶπε ἀποφασιστικὰ.

(Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ

ΣΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ, ἐδῶ· καὶ πολλὰ - πολλὰ χρόνια, ἔζοῦσε στὴν Ἀνατολὴ ἕνας χόντζος, καλὸς καὶ διαβασμένος ἄνθρωπος, ἀνήσυχος ὅμως καὶ πολὺ ἀμφέβολος. Ἔλεγαν γι αὐτὸν πὼς περνοῦσε τὴς νύχτες του κοντεμπλέφτας ἢ ἀστρα καὶ πὼς ἐρωτόσεε ἕνα ξωτικὸ, ἕνα τελεῖνο καὶ ἀντιφωνάνταντε μαζὶ του τὰ τελευταῖα μιὰ φορὰ σὲ κάθε χρόνο τοῦ φεγγαριοῦ. Αὐτὸς ὁ Χόντζας λοιπὸν ἔπρεπε κάποτε νὰ κάμῃ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι, νὰ πάῃ σὰν ἱερὴ πολὺ νὰ προσκυνήσῃ γιατὶ φαίνεται πὼς τὸ ἔκανε τάμα. Μόνο ἔστεμ' ἀπ' αὐτὸ ἐντιοιωθῆκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ σβήσουν ἐντός· τοῦ ὅλες οἱ ἀνησυχίες ποὺ ἐβασάνιζαν τὴν καρδιὰ του τόσα καὶ τόσα χρόνια.

Ἕνα πρωὶ λοιπὸν ἐκαβάλλησε τὴν γκαμήλα του, πῆρε μαζὶ του ἕνα ἀσκὶ μὲ νερὸ κ' ἕνα σακκοῦλι μὲ ψωμὶ καὶ ξεκίνησε μόνος, ὡς ἤταν συνήθεια γιὰ τὸ προσκύνημα στὴν ἱερὴ πόλι. Ἔτσι ἄρχισε τὸ ταξεῖδι του στὴν ἔρημο, ποὺ ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ μέρες καὶ βδομάδες.

Οἱ πρώτες μέρες πήγαν καλὰ καὶ ἥσυχα. Ἀλλὰ πρὸς τὸ τέλος τῆς δεύτερης βδομάδας ἕνα βράδυ τὸν ἔπιασαν ἀβρίαι. Τοῦ πήρανε τὴ γκαμήλα του, τὰ ροῦχα του, τὰ λεφτά του, κι ἀσκὶ μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ σακκοῦλι μὲ τὸ φαΐ· δὲν τοῦ ἄφησαν ἀπολύτως τίποτο. Ἔτσι ὁ Χόντζας ἔμεινε γυμνὸς καὶ χωρὶς τίποτε κατάρρεσι στὴ μεγάλη ἔρημο.

Τί νὰ γίνῃ τώρα, συλλογίσθηκε. Νὰ γυρίσῃ πίσω, ἤτανε ντροπὴ, ὁλοκλήρη ντροπὴ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ προσκύνημα ἔπρεπε νὰ φτάσῃ ὁπωσδήποτε στὴν ἱερὴ πόλι, ἔστω καὶ μὲ τὴν ψυχή σου δόντια. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι, πεζός, γυμνός, νηστικὸς καὶ δίψασμένος, ἔχοντας ὅλη τὴν ἐλπίδα στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ παντοδύναμου.

Ἔτσι περπάτησε ὁλομονιτικὰ καὶ μὲ σταθερότη κάμησες μέρες καὶ βδομάδες. Ἀλλὰ μέρα μὲ τὴ μέρα ἀρχίσε νὰ χάνῃ τὴ δύναμί του. Στὸ τέλος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ πάῃ ὀβτ' ἕνα βῆμα. Κ' ἔπεσε στὴν ἄμμο. Ἔπεσε νὰ ξεπνοιθῇ καὶ νὰ πεθάνῃ. Καὶ τότε βέβαια τὸ ταξεῖδι του δὲν θὰ πήγαινε χαμένο, γιατὶ ὕστερις ἀπὸ τὸ θυνατό του ἡ ψυχή του θὰ πετοῦσε στὴν ἱερὴ πόλι.

Ἐκεῖ κοντὰ ποὺ ἤταν πεσμένος ὁ Χόντζας ἤγανε τὸν λεπτὸ κορμὸ τῆς μιᾶς μεγάλη φοινικιᾶς χουρμαδιὰ γεμάτη ὡρίμα καρπό. Ἀλλ' ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἤταν πολὺ ψηλὸς κι' ὁ Χόντζας στὴν ἐσχατη ἀδυναμία ποὺ βρίσκονταν δὲν μποροῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ γιὰ νὰ μαζέψῃ καρπό.

Ἐσύρθηκε μὲ πολὺν κόπο κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τῆς χουρμαδιᾶς. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἔπεφτε ἔνοιωσε τὸ θάνατο, τύτιχιρμένος γιατὶ τὸ ταξεῖδι του ἔφταιν στὸ τέλος καὶ ἡ ψυχή του θὰ πήγαινε στὴν ἱερὴ πόλι, ἔξωμνα εἶδε μιὰ μέρα νὰ περνᾶῃ ἀπὸ κεῖ ὁ βασιλιᾶς πὸυ πήγαινε περίπατο ὁλομόναχος καβάλλα στὴν ἀγαπημένη του γκαμήλα. Ὁ βασιλιᾶς ἀρα εἶδε τὸν Χόντζα νὰ κοιτεται στὴν ἄμμο τὸν γνῶρισε ἀμέσως καὶ πῆρε κοντὰ του.

—Χόντζα μου, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς, ὅταν ἄνουσε καταλεπτὸς τὸ περιπατικό του. σκέφθηκα πὼς εἶσαι καλὸς καὶ διαβασμένος ἄνθρωπος καὶ πρέπει νὰ σὲ βοηθήσω καθὼς βρίσκεσαι σὲ ἀνάγκη. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ σακκοῦλι ποὺ σοῦ δίνω καὶ πήγαινε στὴν εὐχή σοῦ θεοῦ.

Ὁ Χόντζας πῆρε τὸ σακκοῦλι μ' εὐγνωμοσύνη κ' ὁ βασιλιᾶς καβάλλησε πάλι τὴν ἀγαπημένη του γκαμήλα κ' ἔφυγε. Χουρμάδες θἔχῃ μέσα τὸ σακκοῦλι, συλλογίσθηκε ὁ Χόντζας καὶ χάρηκε ἡ καρδιά του. Καὶ τ' ἀνοιξε. Μὰ τότε τὸν ἔπιασε μεγάλη ἀπελπισία, γιατὶ μέσα στὸ σακκοῦλι βρῆκε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Ἀντὶς γιὰ χουρμάδες ἤταν γεμάτο χρυσὸς λίρες.

Τί νὰ κάνῃ τώρα, συλλογίσθηκε μὲ πόνο ὁ Χόντζας· θὰ τὶς ἔδινα ὅλες, κάτσες κ' ἄλλες τόσες, γιὰ ἕνα χουρμὰ, ἕνα μονάχα. Πέτυχε λοιπὸν μαγικὸ τὸ ἀχρηστο σακκοῦλι· τὶς χρυσὲς λίρες κ' ἔκλεισε τὴ μάτια του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πέσῃ στὸν παντοτεινὸν ὕπνο.

Ἀλλὰ καθὼς ἀποκοιμήθηκε ὁ Χόντζας εἶδε ἕνα ὄνειρο. Εἶδε πὼς ἤταν χάνι φεγγαριοῦ, εἶδε πὼς ἤρθε ἄξαφνα κοντὰ τὸν μιᾶ ὡραία κοντέλλα, ἀλαφριὰ κ' ἀσπρομετημένη, ἴδια μ' τὸ τελωνιὸ ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ κοπέλλα ἔφερνε μιὰ σταμνα μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ μιὰ γλυκειὰ πήτεα ἀπὸ ἀσπρο ἀλεῦρι· καὶ μέλι καὶ καρπούζι.

Σ' ὑπνερὸ τοῦ ὁ Χόντζας εἶδε πὼς ἔπιωνε τὴ γλυκειὰ πήτεα κ' ἔπινε ἀδροσερὸ νερὸ καὶ πὼς ἐπέρνουε πάλι ἡ καρδιά του καὶ ξανάχονταν ἡ δύναμή του. Κ' ὅταν περασε τ' ὄνειρο κ' ἔφυγε ἀπὸ κοντά του ἡ ὡραία κοπέλλα, εἶχε περάσει πειὰ κ' ἡ νύχτα κ' εἶχαν λάμψει στὸν οὐρανὸ τὰ πρῶτα μπομπινόκλικα τῆς αὐγῆς, χουσὸ κ' ἀχνοκόκκινα μὰ λαμπρὰ, τόσο λαμπρὰ. αὐ νάταν ἡ αὐγὴ ἑκείνη ἡ πρώτη τῆς δημιουργίας. Καὶ τότε ξύπνησε ὁ Χόντζας κ' ἔνοιωσε πὼς ἤταν γεμάτος δύναμι καὶ πὼς ἤταν γερὰ σεκεφωμένη ἡ καρδιά του, σὰν νὰ ἤταν ἀλλήθεια κ' ὄνειρο, ἀλήθεια ἡ ὡραία κοπέλλα κ' ἡ γλυκειὰ πήτεα· καὶ τὸ δροσερὸ νερό.

Τότε σηκώθηκε πάλι καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο του γιὰ τὴν ἱερὴ πόλι καὶ ἄρχισε νὰ περατάῃ, γεμάτος ἐλπίδα καὶ δύναμι. Ἔτσι περάτησε μέρες καὶ μέρες, ἀλωρρὸς πάντα κ' ἀκούφασες χωρὶς νὰ γνοιῶῃ ἀπροθυμία οὔτε τὰ μέλη του οὔτε ἡ καρδιά του, χωρὶς νὰ φάῃ ἄλλη τροφὴ καὶ χωρὶς νὰ διψάσῃ, χορτασμένος καὶ δροσισμένος ἀπ' τὴ γλυκειὰ πήτεα καὶ τὸ νερὸ ποὺ τοῦχε προσφέρει στόνιρό του ἡ ὡραία κοπέλλα. Κ' ἔτσι περπατώντας ἔφτασεν ἐπὶ τέλους στὴν ἱερὴ πόλι καὶ πῆρε πρῶτα-πρῶτα στὸ παλάτι νὰ προσανύῃσῃ τὸ βασιλιᾶ, καθὼς ὀρίζει ὁ νόμος.

Ἐκεῖ στὸ παλάτι τὸν ἔστειλαν νὰ κάνῃ λουτρὸ, ὅπως ἤταν ἡ συνήθεια, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη μαρμαρένια χαβοῦζα, ποὺ ἔγεμιζε κρυσταλλένιο νερὸ ἀπὸ ἑφτὰ πηγές, ποὺ ἔπερχαν ἀστείφανα μέρα καὶ νύχτα. Ὕστερα τοῦ δώσανε λαμπρὰ ροῦχα καὶ φόρεσε καὶ χρυσὰ σταλίδια καὶ στολίσθηκε καὶ τὸν ἔπασαν μέσα σ' ἕνα μεγάλον ὀντά, ποὺ ἤταν γιὰ τοὺς καλοὺς ξένους. Κοὶ τὸν ἀφῆσαν μόνο.

Μόνος μέσα στὸ μεγάλον ὀντὰ ὁ Χόντζας ἀγνάτισε κ' ἄρχισε νὰ προσνοεῖται, μὲ πίστι καὶ μ' ἀγάπη. Ἀλλὰ κοιθὸς προσεχίκατε γονατιστὸς μιὰ στιγμὴ σιωσσὰ ψωλά τὰ μάτια. Καὶ τότε εἶδε ἀντίκρυ κρεμασμένο σὰν τοῖχο τὸ πορτραῖτο μιᾶς ὡραίας κοκέλλας ποὺ εἶχε τὰ ὡριοτέρα μάτια τοῦ κόσμου γεμάτα καλωσύνη καὶ φῶς. Κ' ἡ κοπέλλα αὐτὴ στὸ πορτραῖτο ἤταν ἡ ἴδια ποὺ εἶχε φανεροῦθῆ σ' ὀνειρό του, τὸ ἴδιο τελώνιο ποὺ ἀγαποῦσε κ' ἀνταμωνόνταν μαζὶ του ταχτικὰ κάθε νέα χάσι φεγγαριοῦ.

Μέσα στὴν ὀλόχρυση κοφνίζα ἡ κοπέλλα χαμογελοῦσε γλυκὰ καὶ κοίταζε τὸν Χόντζα μ' ἀγάπη κ' ἤταν τὸ χαμογελὸ της τόσο γλυκὸ καὶ τόσο φωτεινὸ, ποὺ ὅταν τὸ ἀντίκρυσε ὁ Χόντζας εἶδεν ἄξαφνα νὰ περνάῃ καὶ νὰ φεύγῃ ἡ νύχτα καὶ νὰ βγαίνουν στὸν οὐρανὸ λαμπρὰ τὰ μπουμπούκια τῆς αὐγῆς. Ὁ Χόντζας κοίταξε γεμάτος ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι τὴν ὡραία κοπέλλα· ἀλλὰ ἀνάμεσα τὸ ἀνέβηκε ἕνα ἀπέραντο γυμνασίο, ὅπου ἀσκοῦνται καὶ ἀθλοῦνται ὁ ἄνθρωποι.

Πιὰ· ἤμιν ἀπὸ τοῦ 1900, τὴ εἰσηγήσει τοῦ κ. Ἰωάννου Χρυσάφη, σπουδάσαντος τὴν γυμναστικὴν ἐν Σουηδίᾳ, εἰσήχθη διὰ νόμου εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους τὸ σουηδικὸν γυμναστικὸν σύστημα, θεμελιωθὲν τῷ 1813 ὑπὸ τοῦ Σουηδοῦ ἰατροῦ Π. Ling.

Τὸ ἐπισημονικώτατον τοῦτο γυμναστικὸν σύστημα ἔδεσε κτινοῦ, ἄτοφ ἐκαλλιεργήθη, θαυμασία ἀποτελέσματα.

Δυστυχῶς ἡ πατρίς μας στεφεῖται γυμναστηρίων εὐρυχώρων καὶ ἐφοδιασμένων μὲ ὅλα τὰ ἀταραίτητα γυμναστικὰ ὄργανα καὶ τὰς εἰδικὰς ἐγκαταστάσεις διὰ τὰ λουτρὰ, ὅπως εἶνε πλοπισμένα τὰ γυμναστήρια ἄλων τῶν ἄλλων Κρατῶν.

Καὶ εἶνε μὲν ἀλήθεις ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου

Εἰς τὸ Institut de Beauté Radium

Καραγεώργη Σερβίας 8, ἐφαρμόζονται νέαι μέθοδοι διὰ τὴν καλλονὴν καὶ θεραπείαν τοῦ δέρματος ὑπὸ τῆς ἰατροῦ κ.

Χρυσούλας Ἰωακειμίδη

Ἑκάστην Πέμπτην ἀπόγευμα ἡ ἐπίσκεψις διὰ τὰς ἀπόρους εἶνε δωρεάν. Τηλέφ. 896.

ΤΟ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

ΒΛΑΧΑΣ

Εἶνε προϊὸν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν θρεπτικὸν, ἐξαιρετικὸν εἰς γεῦσιν, τελείας ἀγνότητος καὶ ἀσυγκρίτως πλούσιον εἰς κρέμαν.

ἰώ

ΑΙΘΟΥΣΑΙ ΚΟΜΜΟΣΕΩΝ

Ἐφάμιλλοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν

ΗΡΧΙΣΕΝ ΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου ὁδὸς Κριεζώτου 6. Μεταξὺ *Doré* καὶ Στρατιωτικ. Λέσχης.

Ἰδιαίτεραι αἴθουσαι μανικιουρόδιακυρίους

ΑΠΟΣ ΝΑ **ΚΥΡΙΑΡΧΗΤΕ,,**

εἶνε τὸ βιβλίον ποὺ πρέπει διὰ τὸ συμφέρον σας νὰ μελετήσετε διὰ νὰ θεραπεύετε τὸν φόβον τὴν ἀνημπορίαν τὴν ὀργὴν κλπ. Θὰ ὠφεληθῆτε πολύ. Πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα «ΠΡΟΟΔΟΥ» ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 78. ΑΘΗΝΑΙ. Δρχ. 10

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ ἐν Πειραιεῖ Ποινικολόγος Δικηγόρος κ. ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, ὁδὸς Νοταρᾶ 60, ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν ὑποθέσεων καὶ ἐνώπιον τοῦ νεοϊδρυθέντος Κακουργιοδικείου Πειραιῶς.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "ΑΝΑΤΟΛΗ,,

ΑΛΕΞ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΒΕΡΩΦ 21 — ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΝΟΤΑΞΙΟΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

συσταθὲν μετὰ μακρὸν ἐπιστημονικὴν μελέτην καὶ ἐσκεμμένην προετοιμασίαν κατ' ἐπίκαιρον σπανίων πολλῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τοὺς τὰ ἐμπορικὰ ἀπολουδοῦντας μαθητὰς καὶ μαθήτριας προώρισται νὰ καταλάβῃ τὴν αὐτὴν ζηλευτὴν θέσιν, οἵαν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σχολῆς τμήματα, ὡς οἱ ἐκθέσεις καὶ τρόποι τῶν ἐπαλόντων μαθημάτων, μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ εἰδικοὺς καθηγητάς:

1) Ἀκαντον. Π. καθηγητὴν α' δημ. ἐκπορ. σχολῆς (ἐκπορευματολογία—Γεωγραφία).
2) Ἀρβάνν. Ν. διδάκτορα πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Βερολίνου (ἐμπορικ).
3) Βάρδαν. Α. καθηγητὴν Ἐν. Γυμνασίου Ἀθηνῶν (Γαλλικά).
4) Γιάκκαν. Μ. καθηγητὴν δημ. ἐκπορ. σχολῆς Πειραιῶς (Γαλλικά).
5) Δεληματσάνν. Ι. πτυχιοῦχον ἐμπορ. σχολ. Πειραιῶς (Ἐμπορικά).
6) Θαβαίον. Ι. διδάκτορα φιλολογίας (Νεοελληνικά).
7) Κατσόπινόν. Π. πτυχιοῦχον Πανεπιστημίου Βεγγούθ (Ἀγγλικά)
8) Ch. Bérégean διδάκτορα Πανεπιστημίου Γενεύης (Οἰκονομικὰ Μαθηματικά).
9) Μπαλλάκον. Σ. Πτυχιοῦχον σχολ. καλῶν τεχνῶν Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν (Καλλιγραφίαν—Γραφομηχανίαν).
10) Μελετὴν. Σ. καθηγητὴν Γ' Δημ. Ἐμπορ. Σχολῆς (Στενογραφίαν).

Ὧραι καθ' ἑβδομάδα 32

Ἐγγραφαὶ ἤρξαντο. Μαθήματα ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου.

NEW YORK ATHENS-EXPRESS C°

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

24 «Ἠπειρος» Πειραιεὺς—Μασσαλίαν
24 «Ἀττική» Πειραιεὺς—Μασσαλίαν
26 «Σύρος» Πειραιεὺς—Μασσαλίαν
28 «Ὀλυμπιακὸν Χερβοῦργον—Ν. Ὑόρκην
1 «Ἄνδρος» Πειραιεὺς—Μασσαλίαν
1 «Ρωμανία» Χερβ.—Ν. Ὑόρκην
1 «Μπραζιλία» Χερβ.—Ν. Ὑόρκην
5 «Πάρις» Χέρβη—Νέαν Ὑόρκην
5 «Λαφαγιὲτ» Σὲν Νάζερ—Μεξικὸν
5 «Μαλέστια» Χερβ.—Νέαν Ὑόρκην
8 «Ἔδισσον» Πειραιεὺς—Ν. Ὑόρκην
12 «Πρ. Οὐίλσον» Πάτρα—Ν. Ὑόρκην

CONTONIS BROTHERS

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ Ὁμόνοια, Σταδίου 66
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ 21-24 State Street
ΒΟΣΤΩΝΗ 1 Alden Court Street
ΜΟΝΤΡΕΑΛ 3414 Park Ave
ΜΑΣΣΑΛΙΑ 9 Rue Beauvau
ΠΑΡΙΣΙΟΙ 4 Rue Chorton
ΠΡΙΝΤΕΖΙ 72 Via Garibaldi
ΠΑΤΡΑΙ Ἀγ. Ἀνδρέου 73 Πλ. Συμμάχων
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ὁδὸς Βασιλεωτικόνον 5
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ὁδὸς Νοταρᾶ 126
Ὁμόνοια, Σταδίου 66. Τηλ. 11-54

Κύριοι Ἐρασιτέχναι, Φωτογράφοι καὶ Καταναλωταὶ Μὴ πονοκεφαλᾶτε!!!

Τὰ γνωστὴς μάρκας

Agfa

Ρόλφιλμς Πάκ, Πλάκες

Röntgenfilm (δι' ἀκτινοσκοπήσεις)

Φωτογραφικαὶ Μηχαναὶ Χαρτιὰ καὶ δελτάρια ἀπεδείχθησαν τὰ ἄριστα. Εὑρίσκονται στὰ μεγαλύτερα Φωτο-ὀπτικὰ καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ ΕΦΟΔΙΑ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΟΥΝ

ΤΑ ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

(ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ ΒΑΘΜΙΔΟΣ)

Τῆς ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ (Γωνία Γεωργίου Α' καὶ Νοταρᾶ 68)

ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Παρὰ τῇ ὁποίᾳ λειτουργεῖ καὶ πρότυπον

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ πληροφορίας καὶ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα μαθημάτων μετὰ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς καθ' ἑκάστην 9—12.30'.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ Ναπολέων ἐδῶ ὑπῆρξε μόνον ἀνθρωπος τῆς δράσεως ἀλλὰ καὶ τῆς σκέψεως. Ἀλλ'ποτε καὶ ἡ σκέψις μία μορφὴ δράσεως εἶνε. Ὅλα τὰ ζητήματα τὸν ἀπασχολοῦν καὶ γιὰ ὅλα ἄρθρα σκέψεις πὸ θαυμαζόνται γιὰ τὴν δύναμι καὶ τὴν πρωτοπνευματικὴ τάσι. Φυσικὰ συγγραφεὺς δὲν ἦταν, γιατὶ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ εἶνε. Ὅταν ὁ μπας τὴν ἐξόρισαν στὴν Ἀγία Ἑλένη, ὑπηρέφρασε τὰ παρίτημα «Ἀπομνημονεύματά τοῦ» ποὺ θαυρρύνται ἀφομάλλα τὴν καλυτέρων συγγραφέων τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ο μεγάλος ἄνθρωπος τῆς δράσεως, ἔλεγε ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Ἡεμρσος (ὁ ὁποῖος ἔγραφε καὶ ἱστορία τοῦ Ναπολέοντος) ἔχουν τὸ κυριώτερο χάρισμα ποὺ κάνει τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους τὴν σκέψι. Ἔχουν ἀκόμη ἀνείνω ὅτι ὅλοι δίνεται στὸ γράφιμο: ψυχή. Ὁ Ναπολέων τὰ εἶχε καὶ τὰ ὅλο αὐτὰ χαρίσματα ἄλλα καὶ ἕνα ἀκόμη εἴδοσι ἀποφασιστὸ γιὰ τὸν δημοσιογράφο ἔβιος: εἶξερε σὲ κάθε στιγμὴ τί ἔπρεπε νὰ πῇ καὶ τὸν ἀποκοῦμῃ.

Ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη δημοσιογράφων. Κακέινοι ποὺ διευθύνουν τὴς ἐφημερίδες, ἐκείνοι ποὺ τὶς ἐμπνέουν καὶ ἐκείνοι ποὺ τὶς γράφουν. Ὁ Ναπολέων ὑπῆρξε δημοσιογράφος καὶ τὰ τρία αὐτὰ εἴδη. Καὶ διευθυντὴς καὶ ἐμπνευστὴς καὶ ρεπορτὲρ. Πρώτη φορὰ ἐνεφανίσθη ὡς δημοσιογράφος τὸ τέταρτο ἔτος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως (1793) ὅταν ἦταν ἔνας κτιστὲρος ἀσυρμος καὶ ἄγνωστος ἀξιωματικὸς ἀκόμη. Εἶχε τυπώσει μὲ ἔξοδά του ἕναν πολιτικὸ λίβελλο τὸν ὁποῖον ἐμοίραζε στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιῶτας. Τρία ἔτη ἀργότερα ἐκδίδει κόλλα στὴν μορφὴ μὲ τὸ τίτλο «Ὁ Ταχυδρόμος τῆς Στρατιᾶς τῆς Ἰταλίας» (γαλλικῆς στρατιᾶς) ἢ "Ὁ Γαλλὸς Πατριώτης στὸ Μιλάνο. Ἐκδοσις ἀμίλιου δημοκρατῶν". Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἔγραφε τὰ ἄρθρα τὸ ἀπὸ τὴν ἄκρον ἀπὸ τὴν ἄκρον ἀπὸ τὴν ἄκρον τὸ ἄρθρο τὸν ὁποῖον ἀπέρχεται

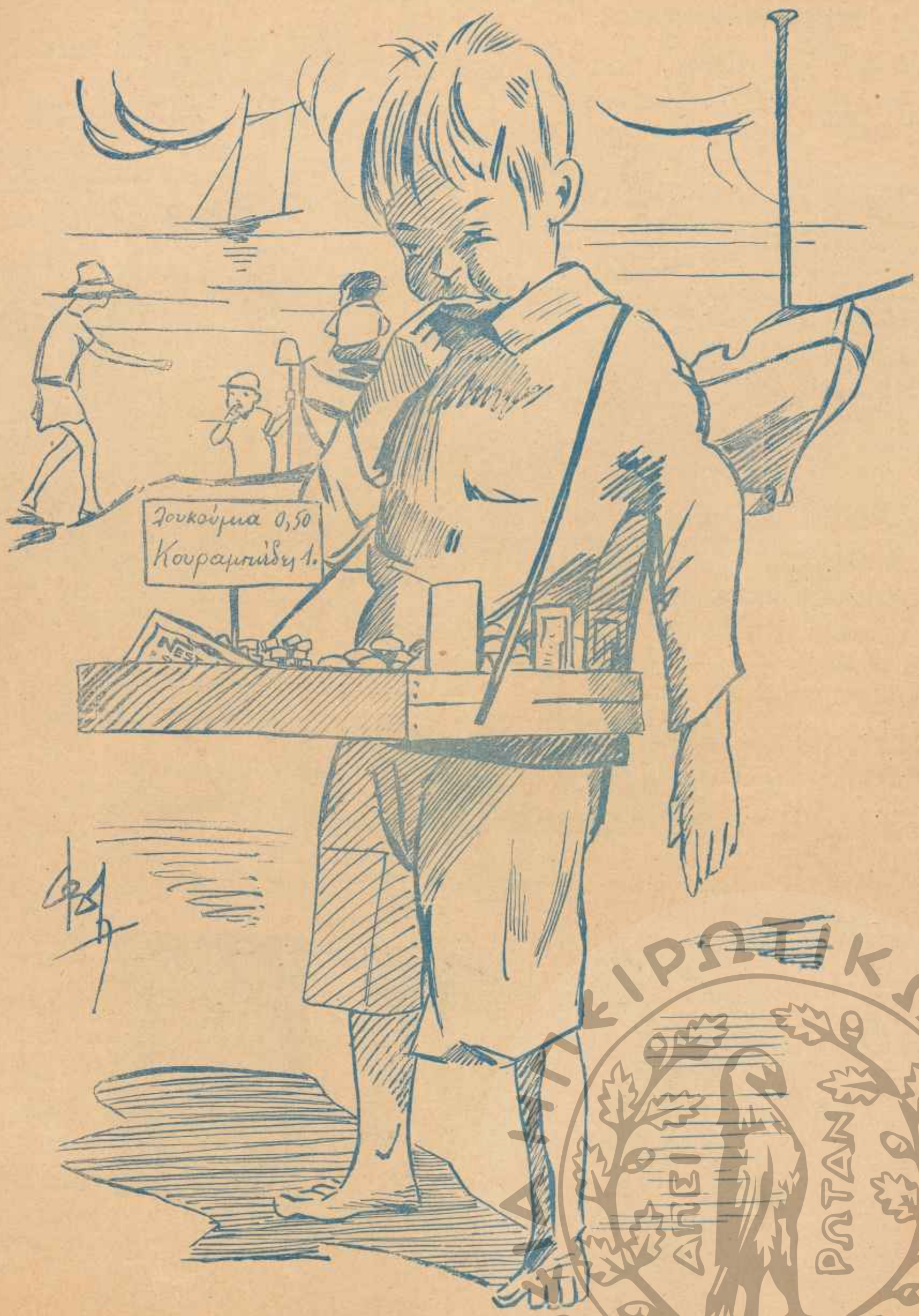

Μαρτύριον Ταντάλου!

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ